

ပြန်

အပျိုကြီး
ကလေး

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

■ **စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်**

၅၀၁၀၉၄၁၀၁၀

■ **မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်**

၅၀၀၀၆၃၀၁၁၁

■ **မျက်နှာစုံဒီဇိုင်း**

စောမင်းဝေ

■ **စာမျက်နှာဖွဲ့စည်းသူ**

မြစ်ခွဲစွဲစင်းကွန်ပျူတာ

■ **ထုတ်ဝေသူ**

ဦးကျော်ဆန်း(ရဲအောင်စာပေ)

အမှတ် (၂)၊ ချွန်း (၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

■ **ပုံနှိပ်သူ**

ဦးကျင်ရင်(ရွှေခြင်သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

(၃၂)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေခြင်း - မတ်လ၊ ၂၀၁၁

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၄၀၀

၀၉၅.၀၃

ညီနောင်

အပျိုကြီးလာချေပြီ/ ညီနောင်။ ရန်ကုန် ။

ရဲအောင်စာပေ၊ မတ်လ၊ ၂၀၁၁။

အိမ်စာ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ။

(၁) အပျိုကြီးလာချေပြီ

BURMESE
CLASSIC

အပျိုကြီး

အပျိုကြီးလော့ပျို

(၁၇)အုပ်မြောက် ဆုန့်... ဟာသ...

စာရေးဆရာ

ဦးနှင်း

၏ ထွက်ရှိပြီး အချစ်ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထုသစ်များ

- ၁။ မဟူရာရွှေခြေနင်းတစ်ရံ၏ ရင်ခုန်သံ
- ၂။ အားနာပါးနာချစ်သတဲ့လား
- ၃။ အောင်သွယ်တော် ၀၀၀တီ
- ၄။ ကျွန်တော်လည်း သတို့သား
- ၅။ ပါးကွက်ကျား
- ၆။ အိမ်မက်အကြွေကောက်သူ
- ၇။ ကြောင်ကလေးကြွက်ဖမ်း လက်ကလေးမောင်နမ်း
- ၈။ ရင်ငွေ့လှုံ့ဖွန်ပန်းရုံ
- ၉။ လရောင်ကို ညကမိုးတယ်
- ၁၀။ ဒန်းပွင့်ယတြာ
- ၁၁။ ညီညီကလေး ညာ
- ၁၂။ ဆိတ်ကုလားလိင်
- ၁၃။ အပျိုရံသတို့သမီး
- ၁၄။ ငါ့ခြစ်
- ၁၅။ ချစ်ခြင်းနံရံကိုဖောက်ထွင်းတဲ့ ရယ်သံ
- ၁၆။ ပုဆိန်

ယခု....

အပျိုကြီးလာချေပြီ

ဆက်လက်၍.....

- ၁၆။ အရှုပ်ထုပ်
- ၁၇။ မှောင်ထဲကကြသော မှန်ထဲကကြောင်

ဘီစီ (၆၀၀)ခန့်က တန်မင်းဆက်
ဘုရင်တစ်ပါးဟာ လိုတရမြေဖြူတောင့်ကို ရခဲ့တယ်
အလိုရှိရာ ရေးခြစ်လိုက်ရုံနဲ့
ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်သလို
အပျိုကြီးမမ ပန်းပွင့်ဝေလက်ထဲကို
မြေဖြူတောင့်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ...

?

... ..

အခန်း (၁)

ခြံဝမှ ဘဲလံတီးသံက တစ်အိမ်လုံးကို ပဲ့တင်ထပ်မျှ ညံ့ဆူ သွားလေသည်။ ဒေါ်ပန်းပွင့်ဝေ ဖက်လက်စဂျာနယ်ကို ပစ်ချ၍ ကသုတ်ကရက် လုံချည်မလျှောက်ကာ အိမ်အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက် သည်။ ပါးစပ်မှလည်း ဂုဏ်မာန်တစ်ထောင် နှံ့မှုတ်သလို ဆူညံပွက် ပွက် မြည်တွန်တောက်တီးလိုက်သေးသည်။

‘အလှူခံလား...၊ ဒါနရှင်လား မသိဘူး၊ မနက်ကပဲ မီးကင်း ကြေး၊ ဘုံကထိန်ကြေး ဘာညာနဲ့ ငါ့အိမ်တော့ ဝေသန္တရာအိမ်ဖြစ်တော့ မယ်’

ခြံဝမှ လူတစ်ယောက် ဖိတ်စာဟု ထင်ပုံရသော စာအိတ်ဖြူ ဖြူလေးကို ကိုင်ထားလျက်သား တွေ့ရလေသည်။ အလှူလား၊ မင်္ဂလာ ဆောင်ပဲလား၊ ဆောင်ပဲတောင်နိုင်ကြတယ်။ ဒီလောက်အလျဉ်မီအောင် တုန်းရုန်းရှာနေရတယ်။ ညည်းတွားပြီး မဆောင်ဘဲ မနေနိုင်ကြ ရှိရှိမရှိရှိ ဆောင်ကြတာပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်တွေ ဘာပေါ့သလဲ မမေးနဲ့။

အပျိုကြီးပီပီ ကိုယ်ဆောင်ခွင့် မသာတိုင်း မနာလိုတိုရှည် ဇီဇာကြောင်ကာ သူများမင်္ဂလာဆောင်ကို အပြစ်တင် စိတ်ကွက်နှင် လိုက်သေးသည်။ ခြံတံခါးဝနားရောက်မှ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် လေသံခပ်မာမာ မောင်းတင်ကာ မေးလိုက်သည်။

‘ဘာကိစ္စလဲရှင့်၊ လူကြီးတွေ မရှိကြဘူး’

မတတ်နိုင်ဘူး။ နေထွက်နေဝင် အလျှင်အကျွံနဲ့ နပန်းလုံးနေ ရတာလည်း ပါးစပ်က ဒီလိုပဲ အကျင့်ပါနေပြီ။

‘လူကြီးတွေ... ဘယ်သွားကုန်လို့လဲ ခင်ဗျာ၊ အဒေါ်ရှိလည်း ရှိသေး ဖြစ်ပါတယ်...’

သိပ်လေကြောရှည်တဲ့ ကောင်စုတ်လေးပဲ။ လူငယ်လေးဖြစ်ပုံ တော့ရသည်။ အပျိုကြီးတို့ မာန်မာန ဂုဏ်ပုဒ်ထိန်းရင်း လူငယ်ကို စေ့စေ့မကြည့်ဘဲ တံခါးပေါက်ကိုသာကြည့်ပြီး ခပ်ရှဲ့ရှဲ့ ပြန်ဖြေလိုက် သည်။

‘လူကြီးတွေလား... အဖေနဲ့အမေ သေကုန်ကြပြီလေ၊ ရေဝေး သွားကုန်ပြီ၊ ဘယ်အချိန်လဲဆို ထွက်သွားကြတာတောင် ဆုံးသွားတာ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်နှစ်ရှိပြီ’

‘အယ်...’

လူငယ် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်ကာ အကျပ်ရိုက်သွားဟန် ညည်းတွားလေသေးသည်။ ပြီးမှ စာအိတ်ကို သံတံခါးကြားမှ လှမ်းကမ်း ကာပြောသည်။

‘ရပါတယ်...၊ အန်တီကိုပဲ လာဖိတ်တာပါ၊ အန်တီက... ဒေါ်ပန်းပွင့်ဝေမို့လား’

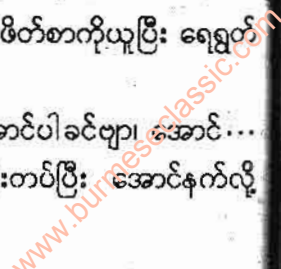
‘ဟင်...’

ဒေါ်ပန်းပွင့်ဝေ သူ့နာမည်ကို သိနေသဖြင့် အံ့သြကြောင်ငေး ကာ လူငယ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်လိုက်မိကာမှ သူမ ကြက်သီး မွေးညင်းထ ပိုမိုလန့်ဖျတ် တုန်လှုပ်သွားရပြန်သည်။

‘အောင်...၊ အောင်... အောင်နက်’

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မရွံ့မရဲ ဖိတ်စာကိုယူပြီး ရေရွတ် သည်။

‘ကျွန်တော့်နာမည်... ထင်လင်းအောင်ပါခင်ဗျာ၊ အောင်... အောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ အမြီးတပ်ပြီး အောင်နက်လို့ မခေါ်ပါဘူး’

ထင်လင်းအောင်ဟုဆိုသော လူငယ်က အကြောက်အကန် ငြင်း လေသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဟုတ်မှာပါ။ ဘယ်လိုလုပ် လူငယ်က အောင်နက်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ရုပ်ချင်းဆင်လွန်းလို့ သူမမျက်လုံးတွေ ပြာဝေ ကာ အယောင်ယောင် အမှားမှား ရေရွတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ် တော့ သူ မသိကျွမ်းဘူးတဲ့လူ ဂျင်မီအောင်နက်ဆိုတာက ဆုံးသွားခဲ့တာ ကြာပြီ။ အဖေတို့ အမေတို့အရင် တမလွန်မှာ နေရာသွားဦးထားနှင့်ပြီ လေ။ အသိကို သတိနဲ့ထိန်းလိုက်ပြီး ဖိတ်စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ရ သည်။

‘ဂျင်မီ... အလွမ်းပြေ အမှတ်တရ သီချင်းများ ဖျော်ဖြေပွဲ’ လူငယ်ထံမှ အကျိုးအကြောင်း ပြေပြစ်ချိုသာစွာ ပြောလာသံ ကြားရလေသည်။

‘ကျွန်တော်က... လေးလေးဂျင်မီရဲ့တူပါ။ မေမေ...’ စင်သီရဲ့ သားပါ။ လေးလေး... သီချင်းဟောင်းတွေ ပြန်ဆိုကြမှာလေ။ မေမေ က... အန်တီကို ဆက်ဆက်လာခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်။ ဖုန်းနဲ့လည်း ထပ်ဖိတ်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်’

‘ဪ... ဟုတ်လား’

ဒါကြောင့် သူမ အမြင်မှားခဲ့မိတာကိုး။ ဂျင်မီရဲ့တူတဲ့ ဂျင်မီ အောင်နက်ရဲ့ မျက်နှာပေါက်မျိုးပဲ။ သူမ သတိလက်လွတ် ရေရွတ် လိုက်မိတာပါ။ ဂျင်မီသာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးရင် သူမလိုပဲ ဦးလေး၊ အဒေါ်အရွယ် ရင့်ကျက်ခန့်ညားနေမှာပေါ့။ အခုလူငယ်က ပီဘီကလေးသာသာ ချောမောပျိုမျှစ် နုသွယ်နေတာ။ ဂျင်မီငယ်ငယ်က အတိုင်းပဲ...

ဂူဂူငိုငိုဖြင့် အတွေးပွားနေမိသော သူမကို ကောင်လေးက နှုတ်ဆက်သည်။

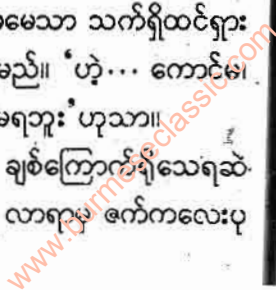
‘အန်တီ... သွားဦးမယ်နော်၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ ခင်ဗျာ’
‘အေးကွယ်... စင်သီကို ပြောလိုက်ပါ လာခဲ့ပါမယ်လို့’
လူငယ်ကောင်ချောလေး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကောင်လေး

ရဲ့ နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ငုတ်တုတ်မေ့ကာ ကျန်ခဲ့သည်။ တကယ့် လမ်းလျှောက်ပုံကအစ ဂျင်မီအောင်နက်လား အောက်မေ့ရသည်။ ကောင်လေးက သူမကို အန်တီလို့ခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ တရိတသေ ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့အရွယ်က အန်တီတဲ့လား။ အဲဒီအခေါ်အဝေါ်ကိုတော့ သူမ လုံးဝမကြိုက်ပါ။ မသကာ သူမဆီမှာ လက်ကျန်အဖြစ် ရှိနေသေးတဲ့ အလှအပ၊ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်၊ ခန့်ညားထည်ဝါမှုတွေအရ မမကြီး၊ မမ စသည်ဖြင့်တော့ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းသင့်တာပေါ့လေ။ မဟုတ်ဘူးလား။ ရောက ညာမရပါလားနော်။

အိမ်ထဲကို စိတ်မပါ၊ လက်မပါဝင်လာပြီး ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့ရပ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ မလုံမလဲဖြင့် မျက်နှာကိုကြည့်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နုပျိုလှပတုန်းပဲ ထင်နေဆဲ။ အတ္တကြီးတယ်လို့ပဲဆိုဆို သူမ အလှမပျက်သေးဘူး။ ဂျင်မီနဲ့ တွေ့စတုန်းကလိုပဲ အပျိုဖြန်းလေးတမျှ နုနယ်လန်းဆန်းတုန်းပင်။ ကိုယ်လုံးကို တစ်ပတ်လှည့်ကာ ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ ငါအိုသွားပြီလား။ အို... ဘာလို့ အိုရမှာလဲ။ ငါက နုပျိုတုန်း။ လင်ရပြီးတော့လည်း မအိုဘူး။ အသက်ကြီးလို့လည်း မအိုဘူး။ အသက်ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးသေးသလိုကို မအိုတာ။ လုံးဝအိုလည်း မအိုဘူး။ အိုဖို့မပြောနဲ့ ပီတွေကျူတွေတောင်မှ အနားသိပြီး မကျူဘူး။ အခုမှ အန်လ်အမ်အန်(န်)အဆင့်မှာပဲ ရှိသေးတာ။ အသက်နည်းနည်းရလို့ ခန့်သွား၊ တည်ကြည်သွားတာကိုများ ချာတိတ်လေးက အဒေါ်၊ အန်တီတဲ့လား။ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။ အမြင်ကပ်စရာကောင်းတဲ့ ပါးစပ်သရဲလေး။

သူမ ပြုမူနေသော ဟန်ပန်တွေကို မေမေသာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေပါက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောချေဦးမည်။ 'ဟဲ့... ကောင်မ၊ ဘာအရူးထနေတာလဲ၊ မိန်းမက ဣန္ဒြေကို မရဘူး'ဟုသာ။

သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့ပေမယ့် ချစ်ကြောက်ရုံသေရဆဲ မေမေအသံနဲ့ ဟန်ပန်ကို မြင်တွေ့ကြားယောင် လာရာမှ ဇက်ကလေးပု

ပြီး မှန်ရှေ့မှာ ဝမ်းတွင်းအူရှူးနေတာကို ဘာရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ ဧည့်ခန်းက ဆက်တီခုံမှာပြန်ထိုင်ပြီး ဖတ်လက်စ ဂျာနယ်ကို ပြန် ကောက်ကိုင်မိလေသည်။ မျက်နှာရှေ့မှ ဂျာနယ်ကိုကပ်ပြီး အပ်လိုက် ပေမယ့် မျက်လုံးအမြင်မှာ ဂျာနယ်စာလုံးတွေကို မမြင်တော့ပေ။

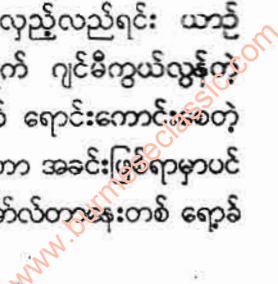
စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်ချင်တော့ဘူး။ တိုက်ဆိုင်မှုက အမှတ်တရ တို နှိုးဆွလေပြီ။ အသံမထွက်ဘဲ တီးတိုးရေရွတ်မိတော့သည်။

‘အောင်... အောင်... အောင်... အောင်ရယ်၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ဝေတို့ကို ခွဲသွားတာ (၁၀)နှစ်တောင် ရှိသွားပါလား’

ဂျာနယ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ဖိတ်စာကို ဖွင့်ဟဖတ်မိပြန်သည်။ တစ်ချိန်က လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်ပြီး လူငယ်ထုရဲ့ ရင်ကို တိုင်လှုပ်ခဲ့သော သီချင်းတွေ။ အဲဒီ သီချင်းတွေထဲက သင့်နိုးရာကို ပြန်လည်ဂုဏ်ပြု သီဆိုကြမည်ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်က ဂျင်မီအဖြစ် နာမည်ကျော်ခဲ့သူ ဂျင်မီအောင်လတ် သူငယ်ချင်းတွေ(သူမအပါအဝင်) ဝိုင်းဝန်းလှောင်ပြောင် နာမည်ဖျက်၍ ဂျင်မီအောင်နက် ဖြစ်သွားရရှာသည်။ အချင်းချင်းတွေလျှင် ဂျင်မီဟာ ဘယ်တော့မှ အမြီးဖြတ်ခွင့် ဝှက်ခွင့်မရတော့ဘူး။ အမြဲတမ်း အောင်နက် ပဲ။

အဲဒီ ချစ်စနိုးနဲ့ အောင်နက်လို့ အမြဲတမ်းခေါ်ခဲ့ရသူ။ သူမ အဖျားဆွတ်ပြီး အမြတ်တနိုးနဲ့ ‘အောင်’လို့ ခေါ်ခဲ့ရသူ။ ‘အောင်’ပေါ့။ သူမ ပန်းပွင့်ဝေ၏ နှလုံးသည်းပွတ် ငယ်ချစ်ဟောင်း လူချောလေး အောင်ရယ်။ တစ်ခုသော သင်္ကြန်မှာ မဏ္ဍပ်တစ်ခုမှာ စင်တင်စတော့ချ် ရှိုးတစ်ပွဲ ဖျော်ဖြေပြီးအပြန် အပျော်ကျူး အမူးလွန်လာသော သူငယ် ချင်းတစ်ယောက် မောင်းလာသည့်ကားနှင့် လှည့်လည်ရင်း ယာဉ် မတော်တဆ တိမ်းမှောက်တဲ့အခါ ရုတ်တရက် ဂျင်မီကွယ်လွန်တဲ့ သတင်းက ဂျာနယ်တွေအတွက် အလှအယက် ရောင်းကောင်းစတဲ့ ဟော့သတင်းတစ်ရပ် ဖြစ်သွားရတယ်။ ဂျင်မီဟာ အခင်းဖြစ်ရာမှာပင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးခဲ့ရတယ်။ အော်လံတူမန်းတစ် ရော့ခ်

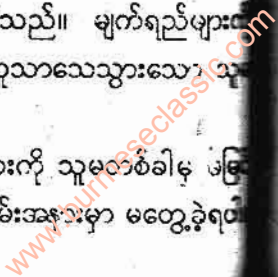
ဂီတလောကရဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ကြွေလွင့်ပေးကြယ်ပွင့်ကြွေလွင့်တဲ့ သတင်းဆိုးက ပျံ့လွင့်ပြီး ကံကောင်းထောက်စွာ ဥပုသ်ကျောင်းမှာ မေမေနဲ့ ပြန်လာစဉ်မှာပဲ ကြားရတော့တာပဲ။

သူမ အသက်(၁၀)နှစ်လောက် ပြန်ငယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ပင်ကိုမူလစိတ်ကိုယ်က ငယ်ချင်နေရတဲ့ကြားထဲ အခုထိ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ထောက်ကူပံ့ပိုးသော အမှတ်တရဖိတ်စာက လက်ဝယ်ရောက်ရှိနေတော့လည်း အတိတ်ကို ပြန်ရောက်သွားသလို ငယ်ရွယ်သေးသိမ်သွားရသည်။

ဆောက်တည်ရာမဲ့ ကြေကွဲဆို့နှစ်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ 'ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အောင်ရယ်'။ မျှော်လင့်ရည်မထင်ထားတဲ့ အကြင်နာအိပ်မက်လေးတွေတောင် လွင့်ပြယ်ပေါ့။ အကြင်နာတွေ ဝေမျှပေးပြီး အိုတောင် အိုမသွားလိုက်ရရှားဘူး။ ငှက်ပျောတုံးထဲ သူမအစားဖက်ပြီး မာလကီးယားသွားရသူ။ မျက်ရည်ဖြေ မဆည်နိုင်အောင် ငိုကြွေးဝမ်းနည်းခဲ့ရပါသည်။ သူမ အဖြစ်အပျက်ကို အံ့ဩတုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။ အဲဒီတုန်းက သူတို့ စေ့စပ်ထားပြီးသား နှစ်ဖက်မိသသဘောတူ မင်္ဂလာရက် သတ်မှတ်ထားပြီးကာမှ ပေါင်းရင်မပါပေအိုရကာနီးလေမှ စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားဆွဲပြီးကာမှ မုဆိုးကျော်ဖိုးထော်က ပျားလာဖွပ်သွားတာ ခံလိုက်ရသလိုပင်။ နှုတ်ခမ်းဝရောက်နေသော မုန့်ဆီကြော်ကို ပုတ်ထုတ်ခံလိုက်ရသလို မချင့်မရဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဲဒီက အစပြုလို့ သူမဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မအိုရကော့တာပဲလုံးဝမအိုဘဲ ထာဝရ နုပျိုရှင်သန်လျက်။

အတိတ်ကို မြေလှန်ပြန်တွေးမိတော့ ရင်နင့်ရသည်။ ပါးဖြူမှာ မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်စီးဖြာကျလာပြန်သည်။ မျက်ရည်ပျားထဲ သုတ်သင်ပြီး မချိုတရီ ပြုံးလိုက်မိသည်။ လူသာသေသွားသော သူမရင်ထဲ ထာဝရရှင်သန်သော ဂျင်မီပင်။

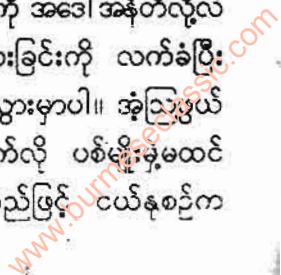
ယခု ဖိတ်စာလာပို့တဲ့ ချာတိတ်လေးကို သူမတစ်ခါမှ မဖြေဖူးခဲ့ပေ။ ဂျင်မီဆုံးတုန်းကလည်း ဈာပနအခမ်းအနားမှာ မတွေ့ခဲ့ရပါ။

အသိသားတောင် လူပျိုပေါက်ဖြစ်နေပါရောလား။ စင်သီက သူမနှင့်
 ဝှင်မိတို့ထက် (၅)နှစ်လောက်ကြီးသည်။ အခုလို ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့
 ထိတ်ရတော့ တကယ့်ကို အရှင်လတ်လတ် တွေ့မြင်ရသလို ခံစားရ
 သည်။ ကြက်သီးထ အံ့ဩတုန်လှုပ်ရသည်။ သူ့နာမည်ကို ပြောသွား
 ထိတ်တာက အောင်နက်မဟုတ်သော ထင်လင်းအောင်တဲ့လေ။ အောင်
 နက် အသေးစားလေးပေါ့။

ကောလိပ်ဂျင် အသေးစားလေးက ရာဇာနေဝင်း ဖြစ်လာ
 ထယ်။ ဒွေးအသေးစားလေးက ဇွဲနိုင်ဝင်းဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အောင်
 နက် အသေးစားလေးက ထင်လင်းအောင် ဖြစ်လာပေါ့။ ရင်ဖိုလိုက်
 အာစိတ်ဖြင့် ဖိတ်စာလာပို့သော ကောင်လေးကိုတစ်လှည့်၊ အောင်နက်
 ရဲ့ သီချင်းဆိုဟန်၊ စကားပြောဟန်တွေကိုတစ်လှည့် အကြိမ်ကြိမ်
 အလှည့်လှည့် အထပ်ထပ် မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။ နှိုင်းယှဉ်မြင်
 သောင်ရင်းက ထင်လင်းအောင်ဆိုသော ချာတိတ်ငယ်လေးသာ အောင်နက်
 ဖြစ်လိုက်စေချင်တော့သည်။ 'ဖြစ်လိုက်ပါ'တော့' ဟု တမ်းတမ်းတတ
 အရွတ်မိသည်။ စိတ်ရိုင်းတို့ လှိုင်းထစီးနင်းကုန်လေပြီ။

ဟုတ်တယ်။ သူကလေးသာ အောင်နက်ဖြစ်လိုက်ရင် သိပ်
 အတင်းမှာပဲ။ ချစ်ကောင်းသီချင်းလေးနဲ့ ကွက်တိပဲလေ။ ကြီးနဲ့ဆွဲပြီး
 ခေါ်သွားလိုက်ရုံပဲ။ 'ဒွေးကလေးကို ကြီးနဲ့ဆွဲကာ ခေါ်သွားမလား၊
 ထိုသို့သွားရာ တကောက်ကောက် လိုက်နိုင်မလား x*x' ဒိုဘာမင်၊
 အယ်လ်ဇေးရှင်းတို့နဲ့ နင်လား ငါလား ဖက်ကိုက်ခိုင်းလို့ရတယ်၊ လိမ်မာ
 ချောမွေ့ရိုးရိုး ခိုင်းကောင်းတယ်။ ဟိုဒင်းလဲပေါ့တယ်။ ချောမှချောပဲ။
 ထင်းလိပ်ချာနဲ့ မြက်ရှောက် အဘခေါ် ဆလံသရလောက်အောင်ကို
 ချောတာ။ သူသာ အောင်နက်ဖြစ်သွားခဲ့ရင် သူမကို အဒေါ်အန်တီလို့လဲ
 ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူမရဲ့ ရင့်ကျက်ခန့်ညားခြင်းကို လက်ခံပြီး
 နုပျိုလတ်ဆတ်မြဲဆိုတာ ကိုယ် သဘောပေါက်သွားမှာပါ။ အံ့ဩဖွယ်
 အတင်းစွာ သူမကို အပျိုဖြန်းလေးတစ်ယောက်လို ပစ်ပျိုးမှုမထင်
 ခြင်နေဦးမှာ 'ပွင့်ဝေ' 'အောင်ကလေး' စသည်ဖြင့် ငယ်နစဉ်က

အမြတ်တနိုး သုံးနှုန်းခဲ့သော အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်းတွေ ရွန်းရွန်း ဝေနေတော့မှာ။ နာဖျားဆွေးမြေ့ပြီး မှိုတက်နေသော နှလုံးသားလေး လည်း ပြန်လည်လန်းဆန်း အဖူးအပွင့် ဝေဆာတော့မှာ သေချာတယ်။

သူမအတွက် အောင်နှင့် စတင်တွေ့ရှိ ဆုံစည်းကာ ချစ်သူ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ရသည့် အချိန်ကာလ ကလေးသည် အိပ်စပယ်ယာမဖြစ် သော မပုပ်မသိုးချိန်များ ဖော်မယ်လင်စိမ်ထားခံရသော ရုပ်ကြွင်း သစ်များပင်။ အောင်ကွယ်လွန်ကာ လစ်ဟာသွားခဲ့ရချိန် ရုတ်တရက် ဆုံးပါးကွယ်လွန်ပြီး လောကအလယ် သူမတစ်ယောက်တည်း အထီး ကျန်အောင် ပစ်ခွာထားသွားခဲ့သည်မှ အစပြုကာ အချိန်ကာလတွေဟာ ပုတ်သိုးသော ပိုလျှံအမှိုက်များ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခု ထင်လင်းအောင်နှင့် ပြန်တွေ့ရသော အခု နှလုံးသားတွေ ပြန်လည်လှုပ်နှိုးထခဲ့ရပြန်ချေပြီ။ တစ်ဖန်နိုးကြွလာခဲ့ရသည်။

ယခင် ပုပ်သိုးသော အမှိုက်များဟာလည်း ယခုတော့ ကျန်ရစ် ခဲ့၊ စွန့်ပစ်ခဲ့သော အမှိုက်များ ဖြစ်ရပြန်ချေပြီ။ အခုတော့ တူသားမောင် အရွယ် နှလုံးသားရဲ့ ကျားသေလေး အသက်ပြန်သွင်းခံရသလို ရှင်သန်လာခဲ့ချေပြီ။ ဟုတ်တယ်။ အောင့်အစား ဒီချာတိတ်ကို သူပြန် ရလိုက်တာပဲ။ သူမ ဒီလိုပဲ မှတ်ထင်လိုက်ပါသည်။ ဒါဟာ အောင် အလျော်ပြန်ပေးလိုက်တဲ့ အောင့်ကိုယ်စားလေးပေါ့။ နှလုံးသားနဲ့ ရင်းပြီး အလျော်အစား လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒီလောက်တော့ ပြန်ရသင့်တာပေါ့ လေ။

သူမ ဘာရှိသေးလို့လဲ။ ခန္ဓာကိုယ်လေး နည်းနည်းဝဖြိုးကာ ပြည့်တင်းတုတ်ခိုင်လာတာရယ်၊ မျက်လုံးမှန်တာရယ်ကလွဲပြီး အရင် အတိုင်း အပျိုလေးပဲ။ အောင် တယုတယ ခေါ်နေကျ 'ပွင့်ဝေ'ပဲ။ သိသိသာသာကြီး အဖွားကြီးအိုရုပ် ပေါက်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဂျင်မီ အမှတ်တရတေးများ စုစည်းဖျော်ဖြေ တင်ဆက်ရာ ခန်းမသို့ သူမရောက်သွားတော့ စင်သီက ဖက်လှဲတကင်း ဝမ်းသာ အားရဆီးကြိုသည်။ မတော်လိုက်ရတဲ့ ယောက်မလို့ထင်ပါရဲ့။ သူမကို အရမ်းခင်သည်။ သူသိပ်ချစ်သော မောင်ရဲ့ ဇနီးလောင်းမို့လည်း သူမကို အရမ်းချစ်ခင်ခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။

‘ဝေဝေရယ်၊ ညည်းဝလာလိုက်တာ၊ ဝလို့လှလို့ပါလား၊ အလှ မပျက်ဘူး အရင်အတိုင်းပဲ’

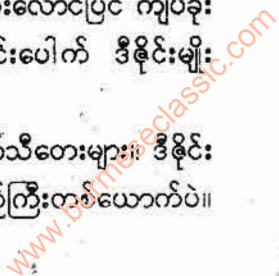
‘ဟုတ်လား... ဝေက အတော်ကြည့်ရဆိုးပြီ ထင်နေတာ၊ စင်သီပဲကောင်းတယ်၊ ပင်ကိုယ်မူလ ဘော်ဒီကို ထိန်းထားနိုင်တုန်းပဲ’

စကားအဖြစ်သာ ပြောရတာ စင်သီက အမယ်အိုကြီးတစ်ယောက် ငါးကျည်းခြောက်လို ပိန်လို့နေပေပြီ။ မှန်ရာကို မပြောတော့ပါဘူး။ ခန်းမအပြင် မောင်းထုတ်ခံနေရမှာစိုးလို့။ သူမကတော့ ဒီနေ့ ဂျင်မီ အမှတ်တရအဖြစ် ပြင်ဆင်နေကျထက် ပိုမို အချိန်ပေးပြင်ဆင်လာခဲ့ရတာဆိုတော့ အပြောခံရမှာပေါ့။ လှတုန်းပတုန်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။ သူမက အမယ်အိုကြီး မဟုတ်သော အပျိုဟိုင်းလေးမျှသာ။

သတ်မှတ်ထားသော ထိုင်ခုံနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိပြီးမှ စကားလက်ဆုံကျနေသည်။ ဂျင်မီ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ လမ်းကြွလို့ လမ်းမှာလောက်ပဲ ခဏတဖြုတ် ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုလို ပြန်မတွေ့ဖြစ်ကြသည်မှာ အတော်ပင်ကြာလေပြီ။ ရှေးဟောင်းနှင့် နှောင်းဖြစ်တွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။

ခန်းမတစ်ခုလုံး စားပွဲများ အပြည့်ခင်းထားသည်။ ဒင်နာနှင့် အဖျော်ယမကာ မိမိနှစ်သက်ရာ သုံးဆောင်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးထားသည်။ ခန်းမရဲ့တစ်ဖက် စင်မြင့်ထက်မှာတော့ မီးလောင်ပြင် ကျပ်ခိုး ဆွဲနေဟန်ရှိသော တိုက်ခန်းဟောင်း နံရံပြတင်းပေါက် ဒီဇိုင်းမျိုး ပြင်ဆင်ထားသည်။

ဂျင်မီ၏ ကသီလင်တနိုင်သော ဖိုသီဖတ်သီတေးများ၊ ဒီဇိုင်းအပြင်အဆင် စာတန်းချိတ်ထားတဲ့လူက နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။

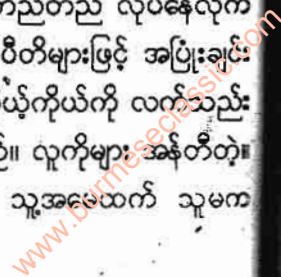
မသပ်မရပ်နဲ့ ဗြုပ်စဗျင်းတောင်း စတိုင်လ်ဖမ်းတာကိုက သူမူပင်။
 ဂျင်မီရဲ့ သီချင်းတွေကလည်း အဲဒီလိုပဲ။ ပြောင်စပ်စပ် ပျက်ချော်
 ချော်တွေချည်းပင်။ အပြုံးနဲ့ငိုရတဲ့ သီချင်းမျိုးတွေရှိသလို ဗရတ်ကျ
 လှောင်ပြောင် သရော်သော သီချင်းတွေလည်းပါသည်။ အဲဒီ စိတ်ပျက်
 စရာကောင်းတာကြီးနဲ့ပဲ လူငယ်တွေက ပေါက်ကွဲချင်ကြတာလေ။
 ခန်းမတစ်ခုလုံး မိုးပျံ့ပူဖောင်း မဟုတ်သော ပူစီဖောင်းတွေက ကြမ်း
 ပြင်မှာ ဟိုတစ်လုံး ဒီတစ်လုံး ပွပလဲနေသည်။ မြင်တွေ့နေကျ အပြင်
 အဆင်မျိုး မဟုတ်။ မိုးပျံ့ပူဖောင်းတွေ၊ ဖဲကြိုးတွေ အပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲ
 မထားပါ။ ခန်းမအနှံ့ ဖလက် TV တွေဆင်ထားပြီး TV အပေါ်မှာ
 ဂျင်မီ၏ ပုံရိပ်များ သီးချင်းများ၊ ဆိုဟန်များ၊ အင်တာဗျူးများကို
 လွှင့်ပေးထားသည်။

စင်ရှေ့မှ အနီးကပ်ဆုံး စားပွဲတိုင်းတွင်တော့ ထင်လင်းအောင်
 ကို ခေတ်ပေါ် လူငယ်အဆိုတော်တွေ တရုံးရုံး တပြုံးပြုံးနှင့် မြင်ရ
 သည်။ ကြွလာသူအပေါင်းကို ရှေ့ရွှေစွာ လိုက်လံနှုတ်ဆက် ကြိုဆို
 နေသည်။ ဂျင်မီမှဂျင်မီပဲ တကယ့် ဂျင်မီအစစ်အတိုင်းပဲ။ ဂျင်မီဝတ်
 နေကျ ဂျင်းပြာနဲ့ အော်လံတာ ရှပ်အဖြူကွက်ကလေးကို ဝတ်ထား
 သည်။ အင်္ကျီမှာ ဂီတနုတ်သင်္ကေတ အပွင့်လေးတွေ ရိုက်ထားတဲ့
 အင်္ကျီလေ။

အရယ်မရပ် ပါးစပ်တဖြဲဖြဲနဲ့ သွားအအေးပတ်လောက်အောင်
 ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်ရင်းက သူမတို့ အနားသို့လာသည်။

‘ဟာ... အန်တီဝေတောင် ရောက်နေပြီလား’
 ‘အင်း...’

မအင်းချင် အင်းချင် အင်းကာ ခပ်တည်တည် လုပ်နေလိုက်
 ရသည်။ သူတို့ သားအမိချင်းလည်း ကျေနပ်ပီတိများဖြင့် အပြုံးချင်း
 ဖလှယ်နေပြန်သေးသည်။ သူမ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လက်သည်း
 ဖြင့် တဂျစ်ဂျစ်မြည်အောင် ကုပ်ခြစ်မိတော့သည်။ လူကိုများ အန်တီတဲ့။
 သူ့အမေနဲ့ လယ်ဗယ်များ မှတ်နေသလား။ သူ့အမေထက် သူမက

(၅)နှစ်ကြီးများတောင် ငယ်တယ်။ နည်းသလား။ သူနဲ့လည်း ဘာကွာ
တာလိုက်လို့။ (၁၅)နှစ်လောက်ပဲကွာတာ။ ဒီရုပ်ဒီရည်နဲ့ လျှော့လျှော့
ပေါ့ပေါ့ မမဝေလို့တော့ ခေါ်သင့်တာပေါ့။ သူမကို ဂျင်မီနဲ့ ရွယ်တူပဲ
ဆိုတာ မသိခင်ကတည်းကကို အဒေါ်တဲ့၊ အန်တီတဲ့။ ကြားရတာ
နားခါးလိုက်တာ။ ကြာရင် သူမအသက်ကို သေမင်းကြားပြီး လာခေါ်
နေမှ မခက်လား။ ဒီချာတိတ် လုပ်ပေါက်နဲ့တော့ မြင်ပြင်းကိုကတ်
တယ်။ ပြောင်စပ်စပ် ရယ်နေပုံကိုက အသဲထဲမှာ ယားကျိကျိနဲ့ ကျလိ
ကျလိကိုဖြစ်လို့ အကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကျိတ်ပြီး မျက်မှောင်ကုပ်ထား
မိသည်။

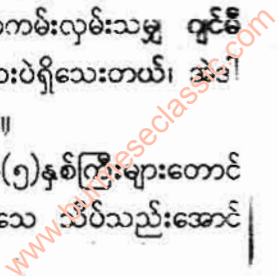
‘ဝေ... ညီမလေး၊ ဒါ... ကိုယ့်သားလေကွာ၊ ထင်လင်း
အောင်တဲ့ မတော်တာတွေ့ရင် ဆုံးမသွန်သင်ပါဦးကွာ၊ သူ့... ဦးလေး
လို အချိန်ပြည့် အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တာလေ’

သူမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပြလိုက်ကာ ကျေနပ်လောက်
အောင် စကားတုံ့ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

‘မရှိပါဘူး၊ လူငယ်ပဲ ပျော်ပျော်နေတတ်မှာပေါ့၊ သူက...
ဖြစ်နိုင်ချေရှိပါတယ်’

စိတ်ထဲကတော့ တစ်မျိုးတမည်ပေါ့။ မတော်တာတော့ လုံးဝ
အပိုးမကျိုး မသင့်တော်တာပဲ။ လူကို အသက်ကြီးအောင် အသက်ဝုဏ်
လာဖော်နေတာလေ။ အသက်(၃၅)ကို ကြီးပြီလို့ သတ်မှတ်ရင် မှားမှာ
ပေါ့။ အနောက်တိုင်းအယူအဆမှာ ခွင့်မသာလို့သာ မပြောတာ။ သူမ
က အသက်မကြီးသေးတဲ့ အပျိုကြီးဆိုတော့ ယောက်ျားမရသေးရင်
ကလေးပဲ။ ‘သူများက ဟလေးပဲရှိသေးတယ်’ လို့ ကောင်.ကောင်းကြီး
ခွဲလို့ရသေးတယ်။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ထိ လာကမ်းလှမ်းသမျှ တွင်မီ
တလွဲပြီး ‘ဘာတွေလာပြောနေကာလဲ၊ ကလေးပဲရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ
တွေ မစဉ်းစားသေးဘူး’ လို့ ပြန်ငြင်းနေကျပဲ။

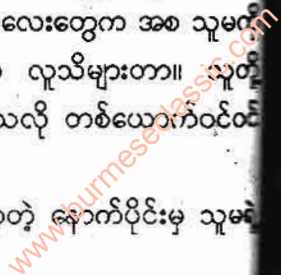
သူ့အမေနဲ့ မတိမ်းမယိမ်း အသက်(၅)နှစ်ကြီးများတောင်
ကွာဟပြီး ငယ်နေတဲ့ဟာကို လူကို အရိုအသေ သိပ်သည်းအောင်

ဒီလိုကြီးခေါ်ရသလား လူဆိုးလေးရယ်။ သူမအိမ်မှာဆိုလျှင် တစ်အိမ်လုံးက အလုပ်သမားတွေက မမလေးလို့ပဲ ခေါ်ကြတာ။ အဒေါ်အရွယ် ထမင်းချက် ဒေါ်အေးကြွေကတောင် မမလေးလို့ တရိုတသေခေါ်တယ်။ သူမကို 'မမလေး' လို့ အမှန်အတိုင်း အရှိအတိုင်း မခေါ်တာဆိုလို့ ဦးလေး(အဖေအကို) အဘဝင်းခိုင် တစ်ယောက်သာ မိဝေဟုခေါ်သည်။ 'မိဝေ' ဆိုတာ ပိုတောင်မိတယ် မိုက်တယ် ဖြစ်လိုက်သေး။ ငယ်ရွယ်နုပျိုလိုက်တဲ့ အမည်သည်။ အသဲခိုက်အောင်ကြိုက်လို့ တရိုတသေ 'ရှင်' လို့ လိမ္မာစွာ ပြန်ထူးရတာအမော။ ဒီလို 'မမလေး' မိဝေ'တွေနဲ့ ဆယ်နှစ်လောက် ကျင်လည်လာခဲ့ပြီးမှ အန်တီဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို စတင်ကြားရတာ နားထဲမှာ အော်ဂလီဆန်လိုက်တာ နားထဲ ကန့်လန့်ခံဝင်လာတယ်။ လုံးဝမကြားလိုဘူး။ 'ဝန်းပွင့်ဝေ မဖုရားမှာ မကြားလိုပါ××× မကြားလိုပါ' ဟု ထညည်းရမလို ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ်တိုင် မေ့ထားချင်ဟန်ဆောင်နေတဲ့ ဇရာကို လာသတိရအောင် တပ်လှန်နှိုးဆော်တာနဲ့ အံတူတူပဲ။ အန်တီတဲ့။

ဘယ်စပယ်ယာ၊ ဒရိုင်ဘာမှ သူမကို အဲလိုမခေါ်ဖူးခဲ့ပါ။ (တက္ကစီ) ဒရိုင်ဘာတွေဆို သွားဖြဲကြီးနဲ့ ညီမငေးတဲ့ခေတ်ကာလ အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်းက အဲဒီလို ဖြစ်ရမှာ။ နိပျိုသစ်လွင် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်ရမှာ။ တချို့များ ကိုယ့်မောင်အရွယ်တွေက ကိုယ့်ထက် ရုပ်ရင့်ရင့် ညီမလေးပဲ။ ညီမလေးနဲ့ အိုပါး ကွက်တိပဲ။ လိုက်လျောညီထွေလို့ လုပ်ငန်းရှယ်ယာ ပါတနာတွေလည်း ညီမလေး။ 'အရမ်းရင်းနှီးသွားလို့ အသက်အမှန် သိသွားရင်တောင်မှ 'မဝေ'ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ တခြား မပြောနဲ့ အခုသူနဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိမယ့် အဆိုတော်ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေက အစ သူမကို မမဝေလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ မမဝေအဖြစ်ပဲ လူသိများတာ။ သူတို့ ရိုးပွဲတွေမှာ သူမက အလျဉ်းသင့်ရင် သင့်သလို တစ်ယောက်ဝင်ဝင် ပြီး ထိုးပေးရတယ်လေ။

အဲဒါတွေကလည်း ဂျင်မီ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှ သူမနဲ့

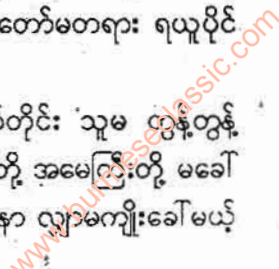
တယောသံတွေက ပိုမိုလွမ်းအောင် ကူချဲ့သွားတော့တာ။ ပိုမိုဆွေးနိပ် သန်းယောင် ဖြစ်လာတော့တာ။ သူမက အိမ်မှာ အလွမ်းပြေထိုးနေကျ အခုမှ တစစနဲ့ ကျယ်ပြန့်လာပြီး အကူအညီတောင်းတိုင်း ဝင်ကူညီ ပေးနေရတာ။

ဆိုတော့ အားလုံး မဝေလို့ သုံးနှုန်းနေတဲ့အချိန်မှာ သူတစ် ယောက်တည်းချွန်ပြီး အန်တီဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြီး သုံးတာ။ အဲဒီ အန်တီကြီးရှေ့မှာ ဘုံးခနဲ ပြုတ်ကျလာသလို ခံစားရတာ။ အဘက် ဘက်ကကို ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး မကြိုက်တာ။ သူ့ကို အပြစ်တင် လို့ရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဦးလေး ဂျင်မီကို သူလေးစားတဲ့အနေနဲ့ သူမကိုလည်း အန်တီခေါ်တာပဲပေါ့။

သူ့နှိုင်းဆချက်နဲ့ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့ သူပဲလေ။ စိတ်ထဲက မနှစ်မြို့ရုံကလွဲပြီး အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေရုံပါပဲ။ ဘာမှ မတတ်နိုင် ဘူး။ သူက တားလို့မရတဲ့ နတ်ဆိုးလေးပဲလေ။ သူက ဂျင်မီစိတ်နဲ့ လူဖြစ်လာတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှ မဟုတ်တာ။ သူ့စိတ်နဲ့သူပဲ ပွင့်လင်းအောင် စိတ်နဲ့ ထင်လင်းအောင် ဖြစ်လာတာလေ။ ဒါကို သူမအနေနဲ့ ဘာများ သွားပြီး စောဒကတက် ပြုပြင်ယူလို့ရလေမလဲ။

တစ်ရက်လောက် အိမ်ကိုခေါ်ပြီး ပြရချေဦးမည်။ တစ်အိမ် သားလုံး သူမကို မမလေးလို့ခေါ်ပြီး ပြရချေဦးမည်။ တစ်အိမ်သားလုံး သူမကို မမလေးလို့ ခေါ်နေတဲ့အကြောင်း သူ သိစေရဦးမပေါ့။ ဇနီးကလေးတွေ၊ ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေ စကားပြောတတ်ရင်တောင်မှ သူမကို 'မမဝေ'လို့ ခေါ်ကြမှာ အသေအချာပဲ။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။ သဘာဝတရားကြီးက သင့်တော်လို့ ပေးအပ်ချီးမြှင့်ထားတဲ့ ဆုလာဘ်ကို ဆိုက်ထိုက်တန်တန် ရသင့်လို့ရထားတာပဲ။ မတော်မတရား ရယူပိုင် နိုင်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

သူက အန်တီလို့ တစ်ချက်ခေါ်လိုက်တိုင်း 'သူမ ငွန့်တွန့် သွားကာ ခေါင်းနုပန်းကြီးရပါသည်။ ကြီးဒေါ်တို့ အမေကြီးတို့ မခေါ် ဘာပဲ တော်လှပြီမှတ်ရမယ်။ သူ့ရုပ်က အားမနာ လျှာမကျိုးခေါ်မယ့်

ရုပ်။ ခေတ်လူငယ်ဖြစ်ပြီးတော့ အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်း သင့်တင့်အောင် နေရာမထားတတ်သေးဘူး။ သူ့အမေဖြစ်တဲ့ စင်သီကလည်း မလိမ်မိုး မလိမ်မာရှိရင် ဆုံးမဖို့ အပ်နေလေမှတော့။ ဒီချာတိတ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး လက်ဆင်ပေးရမည်။ ထားဝယ်ကြိမ်ကလေးနဲ့ ရိုက်ရိုက်ပြီးတော့ ‘ဘာ... အန်တီလဲ၊ မမဝေ၊ မမလေးလို့ ပြန်ပြင် ပြောစမ်း၊ ပြန်ပြင်ခေါ်စမ်း’ စသည်ဖြင့် ဆုံးမပစ်ရမည်။

အတွေးနဲ့ လွင့်မျောနေစဉ်မှာပင် တစ်ခန်းလုံး အမှောင်ကျသွားသည်။ မီးပျက်သွားတာ မဟုတ်ပါ။ အာရုံစူးစိုက်မှုရအောင် တမင်မီးမှောင်ချလိုက်ခြင်းပင်။ စင်မြင့်ထက်မှာ မီးရောင်မှိန်မှိန်ကလေး ဖျတ်ခနဲလင်းလာသည်။ ဆလိုက်မီးများ ထွန်းညှိလိုက်သဖြင့် စင်မြင့်ထက်မှာ လင်းထိန်စူးရှသွားသည်။

အခမ်းအနား အစီအစဉ် စတင်ကြောင်း ကြေညာတော့ လက်ခုပ်သံတွေ ညံ့ဝေသွားသည်။ အစီအစဉ် ဝင်ဆက်သူ လူရွှင်တော်နှင့် မော်ဒယ်ဂဲလ်တို့က အတိုင်းအဖောက် အတွဲအညီညီဖြင့် ဂျင်မီအမှတ်တရ တမ်းချင်းနဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီ အကျဉ်းကို ဖတ်ပြသည်။ ဂျင်မီသာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးလျှင် မြင်နိုင်သေးမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာကြည်နူးလိုက်မလဲ။

အမှတ်တရ အလွမ်းပြေသီချင်းများ သီဆိုတင်ဆက် ဖျော်ဖြေမှု အစီအစဉ် စတင်ပါသည်။ မူဟန်သွယ်သွယ်ဖြင့် ဆိုကြသည်။ မူရင်းသံစဉ်မပျက် အရသာ မယိုမယွင်း ဂရုစိုက်ထိန်းမတ်ရင်း တင်ဆက်ခဲ့ပါသည်။ သီချင်းဟောင်းတွေကတော့ ဒီလိုပါပဲ။ ပြန်ဆိုတေးလုပ်လိုက်ရင် ပိုကောင်းသွားတာ၊ ဆန်းသစ်သွားတာတွေ ရှိသလို ပျက်စီးသွားတာတွေလည်း ရှိကြတာပဲ။ ကောင်းတာတွေလည်း ကောင်းကြသလို ဆိုးတာတွေလည်း ဆိုးကြသပေါ့။ သူမစိတ်ထဲမှာတော့ ဂျင်မီသီချင်းတွေကို အဆိုရှင်အသစ်တွေနဲ့ လိုက်ဖက်သင့်လျော်မှု ရှိမရှိ နှိုင်းဆချိန်ထိုးနေမိသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဂျင်မီနဲ့ ထင်လင်း အောင် ယှဉ်တွဲချိန်ဆမိပြန်သည်။ ခြေရာနင်းနိုင်တာ ရှိသလို ခြေရာမမီတာ

တွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ ဂျင်မီက ပေတေတေ ဂျစ်တစ်တစ်ဟန် ပေါက် သလောက် ထင်လင်းအောင်က နုနယ်ပျော့နွဲ့နေသည်။ သီချင်းဆိုတဲ့ နေရာမှာလည်း သူ့ဦးလေး ဂျင်မီလောက် အသံမဆွဲနိုင်။ အသံဆွဲအား ပါဝါမကောင်းပေ။ ဆွဲဆွဲငင်ငင်ဆိုလိုက်ရင် အသံယိုင်ထွက်ချင်သလို ဓတည်မငြိမ် ရှိလှသည်။ ဆိုဟန်ဆိုပေါက်တွေမှာကျတော့ ဂျင်မီထက် ပိုကောင်းသွားပြန်သည်။ မာန်ပါတယ် ဆိုရမလား။ မြူးစစ်စတိုင်လ် ကလည်း (၁၀)နှစ်တာအတွင်း အများကြီး ပြောင်းလဲဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့သည် မဟုတ်လား။ အများကြီး ဆန်းသစ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ အားရစရာတော့ ကောင်းပါသည်။

ပရိသတ် အကြိုက်တွေ့သော ရိုးပွဲတစ်ပွဲပင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျင်မီမမေနှင့် စင်သီတို့က အမှတ်တရလေးဖြစ်အောင် သူ့သီချင်းတွေ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီဟုဆိုသည်။

အဲဒီနေ့က ထင်လင်းအောင်က ဂျင်မီရဲ့ သီချင်းဟောင်းနှစ်ပုဒ်ရဲ့ သူ့ကိုယ်ပိုင်သီချင်းတစ်ပုဒ် ပေါင်းသုံးပုဒ်ဖျော်ဖြေသွားသည်။ လက်ခုပ် သံ အခိုင်အမာလည်း ရသွားခဲ့သည်။ ဂျင်မီဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ 'အချစ်ရူး' သီချင်းကို သူဆိုသွားခြင်းပင်။

'ငါမှူးပြီxxx ငါရှူးပြီxxx သိပ်လှတဲ့ မိန်းမလည်လေး ဇင်းအတွက်နဲ့ ငါ့မှာလေ သစ်ရွက်တွေလိုကြော့xxx တိမ်တိုက်ဟာ ဆောင်အထက်မှာxxx ချစ်ခြင်းဖွဲ့ အမြင့်တက်လို့လေxxx ရက်စက် တဲ့ ဓားမှာလေ ငါ့သွေးတွေပေ'

တညီတစ်ညာတည်း ပရိသတ်က လိုက်ဆိုသည်းပြီး အပေး အယူတည့်သွားသည်။ သူမလည်း ပရိတ်သတ်နဲ့ တစ်သားတည်းဖြစ် ထာ ဂျင်မီသီဆိုခဲ့ဟန်ကို မြင်ယောင်ရင်း လိုက်ဆိုသည်းမိသည်။

လက်ခုပ်သံ ဖြောင်းဖြောင်းဖျူဖျူ ဆူညံစည်ဝေသွားရသည်။ ဂျင်မီကိုလည်း ပြန်လည်အမှတ်ရ မြင်ယောင်လာစေသည်။ အဲဒီမှာပဲ သူငယ်ချင်း ဇက်ဒီလည်း အမှတ်တရ သီချင်းလာဆိုပေးရင်း မျက် ရည်ကျမိသေးသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း အောင်နက်ဂျင်မီကြီးကို သူပဲ

အစားထိုးမရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုအဖြစ်နဲ့ ဝမ်းနည်းရပါကြောင်း ရင်ဖွင့်သွား
သေးသည်။ စည်စည်ကားကား အောင်အောင်မြင်မြင်ပင် ပြီးသွားခဲ့
သည်။

ပွဲပြီးသွားတော့ စင်သို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူမ ပြန်လာခဲ့သည်။
စိတ်ထဲမှာ သိပ်မလန်းချင်တော့ဘူး။ အဟောင်းတွေက အသစ်ဖြစ်လာ
လို့ ဖြေသိမ့်အလွမ်းနဲ့ နှစ်ဆတိုးကာ ရင်နင့်ရသည်ကို မနည်းမျိုသိပ်
ဖျောက်ဖျက်နေရတော့သည်။ ထင်လင်းအောင်ကိုတော့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်နဲ့ ရွန်းရွန်းဝေ သွားပြီးပြီးကြီးနဲ့ ဟီးနေလို့ နှုတ်မဆက်
ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အေးလေ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ သူမဟာ ဂျင်မီကို နှုတ်ဆက်ခဲ့မိ
တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခွဲကွာ ကွဲကွာဖို့ နှုတ်ဆက်ရမှာကို သူမ အကြောက်
ဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်သက်လုံး နှုတ်မဆက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ရင်ထဲမှာ
ဂျင်မီက အမြဲတမ်း ခိုကပ်တွယ်ငြိ တည်ရှိနေပြီးသားပင်။

တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဂျင်မီကို သတိတရ စွဲလမ်းစိတ်ဖြစ်နေတာ
တွေဟာ ယောင်မှား ထင်ဟပ်နေတယ်။ ထင်လင်းအောင်လေး သွား
လာလှုပ်ရှား သီချင်းဆိုဟန်တွေအားလုံး ဂျင်မီအဖြစ်နဲ့ ပြန်လည်ချဉ်းနင်း
ဝင်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီချဉ်းနင်းမှုဟာ ဘယ်လို အဆုံးသတ်ပျက်ပြယ်
လဲဆိုတော့ 'အန်တီ' လို့ခေါ်တဲ့ ထင်လင်းအောင်ရဲ့အသံကို ကြားယောင်
ကာမှ လွင့်ပြယ်တော့သည်။

မလွဲမသွေ အိပ်စက်ရန် အနားယူရန် လိုအပ်နေခဲ့သည်ကို
သိရှိရဲ့သားနဲ့ လေးပင်ဖွင့်နွဲ့စွာ မျက်လုံးများ မှိတ်ချလိုက်ဖို့ ဝန်လေး
နေမိပြန်သည်။ မျက်လုံးကြောင်တောင်နှင့် ငေါင်စင်းစင်းဖြစ်ကာ
ထွေရာလေးပါး အတွေးပွားနေမိသည်။ စိတ်ကူးလိုလို အိပ်မက်လိုလို
အသိစိတ်မှာ စွဲကပ်ခိုတွယ်ငြိပါ ပျော်ဝင်နေသည်။ ဂျင်မီက ရှက်ရွံ့ဟန်
ဖြင့် သူမအာရုံမြင်ကွင်းရှေ့ မပွင့်တပွင့်ပြုံးကာ ရောက်လာသည်။

သူမ ရင်ခုန်လှိုက်မောကာ ငေးကြောင်ကြည့်မိနေစဉ် ဂျင်မီက ဆလံ သ၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ချိုသောအပြုံးဖြင့် ရွတ်တီးရွတ်ပြာ 'ဟိုင်း ဖာစ်တလာ' ဟုလည်း ရေရွတ်သေးသည်။ သူမ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ နှုတ်ခမ်းစူပြီး ရန်တွေ့လိုက်သည်။ 'ဘာတွေ လာကြောင်နေတာလဲ' ဆိုတော့ သူမ မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ရင်းက တိုးတိုးဖွဖွ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ပြောပါသည်။ 'ပန်းပွင့်ဝေ' တွေ လာကြောင်တာတဲ့လေ။ ဟုတ်တယ် ဒါ သူ ကျွန်မကို နောက်နေကျစကားပဲ။

မွတ်သိပ်လိုက်မောစွာ သူ့မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိ သည်။ အေးစက်စက် အမူအရာဖြင့် သူ့ပြောစကားတွေက ဘယ်လိုမှ အလွတ်ရုန်းမရဲအောင် ချည်နှောင်သည်။ သူ့အကြည့် စိမ်းတွေအောက်မှ နှလုံးသည်းပွတ်တိုက်သံအလား ကြားရသည်။

တစ်ချိန်က တမ်းတမ်းမက်မက် စွဲလမ်းချစ်ခဲ့ရသူတစ်ယောက် က ရူးကျားကျားဖြင့် ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲက လေသံတွေ လာရွတ်နေသည်။ 'ရင်မှာမျိုသိပ်... အမြဲခံစား... ဝေသိလား... ထာဝစဉ် အချစ်တွေ ရင်မှာတိုးပွား ဝေကိုချစ်စိတ် မျိုသိပ်နိုင် တိုး၍ချစ်နေဆဲ ကွယ်'

အပျိုဖော်ဝင်စ စိတ်ကြီးပုံနဲ့ဆို ပွဲကြီးပွဲကျယ်ပဲ။ ပျင်းစရာ ကောင်းလို့ (၁၀)ခါလောက် သမ်းပြီး ငါးခါလောက် ငိုက်ပြုပြီးလောက် ပြီး အရင်စိတ်တွေ အများကြီးလျှော့ထားခဲ့ရတာ။

'အောင့်ကိုယ်စား... ထင်လင်းကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါနော်၊ ထင် ထင်ရဲ့... ရင်ဘတ်ထဲမှာ အောင်လေ အောင့်နှလုံးသားကို ထည့်ပေး တာမိတယ် ပွင့်ဝေရယ်'

မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေဝဲတွဲခိုနေသော မျက်ဝန်းဖြင့် ကရုဏာ သက်ဖွယ် မချီတင်ကဲ သူပြောသည်။ ဒီအဖြစ်ကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ သို့ နှစ်သိမ့်နေရဟန်ပန်မျိုး။ သူမ ဂျင်မီကိုကြည့်ပြီး ကြေကွဲဆိုနစ်လာ ခြောက်တယ်။ ဂျင်မီက သူမ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက် ပြီး ချိုပြုံးပြုံးသည်။ မျက်ရည်တွေ အလိုအလျောက် ပျံ့ဝေကျလာ

သည်။ သူမကို လက်ပြုပြီး ဂျင်မီလွင့်လျားဝေးကွာ ဆုတ်ဆိုင်းသွားသည်။

‘အောင်... အောင် ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ကျွန်မကို မထားခဲ့နဲ့’

‘အောင်... နတ်ပြည်သွားတော့မယ်၊ ပွင့်ဝေထက်လှတဲ့ နတ်သမီးတွေ အလွန်ပေါ့လို့ပါ ပွင့်ဝေရယ်၊ ပွင့်ဝေသာ နေခဲ့ပါတော့၊ အောင့်ဘဝ နစ်မွန်းချင် နစ်မွန်းသွားပါစေ၊ သွားပြီ’

သူမ အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်၍ ဂျင်မီနောက်ကို အပြေးကလေး လိုက်သွားလေသည်။ သူမ ဘယ်လိုပင် အမောတကော အသောနှင့်၍ လိုက်သွားစေဦးတော့ ဂျင်မီကိုတော့ လိုက်၍မျှ ခြေဖျားမမီ အနားမသိနိုင်တော့ပေ။ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာဝေဝါး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဇောချွေးအရွဲသားဖြင့် ငိုယိုမောပန်းနေသောအဖြစ်။ ထိုအခြင်းအရာကို လန့်ကြောက်တုန်လှုပ်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းခါငြင်းဆန်မိမှ အတွေးလွန်သွားပြီမှန်း သတိပြုမိတော့သည်။ အတွေးရေယဉ်ကြောဖြင့် လိုက်မောကာ ရင်အစုံ တုန်ဟိုက်နွမ်းလျချေပြီ။ အတွေးက သူမနှလုံးသည်းဆိုင်ကို ကိုင်လှုပ်လေသည်။ စိတ်ကူးလှိုင်းဂယက် အတွေးနှင့်အပြင် လောကမှာက ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ တူသားအရွယ်၊ မောင်ငယ်ချာတိတ်လေးက ဘာကြောင့် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ရတာလဲ။ စိတ်အိုက်လှသဖြင့် ရေထသောက်မိသည်။ ဘယ်လို အစွဲအလမ်းကြောင့် စိတ်စေတသိတ်ကို ညှို့ငင်ယူနိုင်စွမ်းတာလဲ အချစ်ရယ်။ သူမ ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်တာကို ချစ်နိုင်ဖို့ကြိုးစားမိနေတာလဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကရော ကံမ္ဘာမှာ ဘာရှိသေးလို့လဲ။

အခန်း (၂)

ထင်လင်းအောင်ကို ယုဇန ပလာဇာမှာ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။ Show ပွဲမှာတုန်းက တတွဲတွဲ လုပ်နေသော ကောင်မလေးနှင့်အတူတကွပင်။ သူက ထိုကောင်မလေးနှင့် သူမကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

‘အန်တီဝေ... ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၊ ဖြူဖြူစွန်လေး၊ ဖြူဖြူ... ဒါ မေမေသူငယ်ချင်း အန်တီပန်းပွင့်ဝေတဲ့’

သူမ ဝတ်ကျောတန်းကျော မရိုင်းရာကျအောင် ပြုံးပြနုတ်ဆက် ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်ငယ်ချောချော ကောင်မလေးက ပေါ့ပါးချက်လက်စွာပင် အားတက်သရော ပြန်နုတ်ဆက်ပါသည်။

‘ဟုတ်... အန်တီဝေ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ သမီးတို့လည်း ထင်လင်းလိုပဲ အသိအမှတ်ပြု ခင်မင်ပေးပါ’

‘အေးပါကွယ်... ခင်ပါတယ်၊ မင်ပါတယ်၊ ကဲ... သွားစရာ နီတာ သွားကြ၊ အန်တီလည်း... အထဲဝင်လိုက်ဦးမယ်’

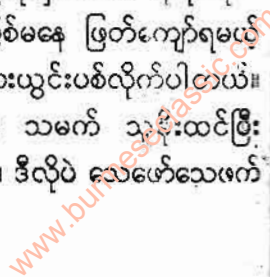
‘ဟုတ်...’

တက်ကြွရွှင်မြူးစွာ နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ကျောပြင်ကိုငေးရင်းက မဆီမဆိုင် စိတ်ထဲမှာ စနိုးစရာနှင့် ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။ မဆီမဆိုင်ဆိုပေမယ့် ဆီဆီဆိုင်ဆိုင်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့။ ကိုယ်က မတော်မသင့်တဲ့ စိတ်ကွန်းခို ကျိတ်အောင်းနေမိ

တာလေ။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှတဲ့ သိမ်းပြီးသားဇာတ်ကို သူမ ဆက်က မိပြန်ပြီလား။ သေကွဲကွဲပြီးသား နှလုံးသားလေးဟာ ပြန်လည် ရှင်သန်မယ်မှ မကြံသေးဘူး။ ရှင်ကွဲကွဲဖို့ အကြောင်းတရားက ရှိနှင့် နေပြီ။

တစ်စစနှင့်သိလာရသည်မှာ ထင်လင်းအောင်နှင့် လိုကလေးမ ဖြူပြာစွန်တို့သည် သူငယ်မက ချစ်သူရည်းစားမကျ အခြေအနေ ရောက်နေပြီဆိုတာပဲ။ ချစ်သူရည်းစားမကတော့လျှင်ကော့ မလွယ်လှ ချေ။ ဒီတော့လည်း ဘာအရေးလဲ။ သူမအဖို့ရာက စိတ်ကူးဖြင့်သာ လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်ခွင့် ရခဲ့သည်။ လေထဲမှာပင် ဂယက်ထ နစ်မြုပ်ပျက်ပြယ်ရပေဦးမည်။ နှလုံးသား သူရဲကောင်းဆိုတာ သေမြေ ကြီး ရှင်ရွှေထီးစိတ်ဓာတ် မွေးထားရမှာပေါ့။ ရဲရင့်ရမှာပေါ့။ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး နိုင်သူတွေ စံလာခဲ့ကြတာချည်းပဲ။ ပြတ်သားဝံ့ရဲစွာ သူမ ရင်ခုန်မိခဲ့သည်။ သိပ်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာကောင်းစွာ သူမကိုယ် သူမ မယုံကြည်နိုင်လှစွာ အံ့ဩဘနန်းဖြစ်ရသည်။ ဘာကိုမှမကြောက်ရွံ့ မတုန်လှုပ်ဘဲ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့လိုစိတ်ဖြင့်ပင် ချစ်မိခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော ငယ်စိတ်တွေကို နုပျိုရှင်သန်ခဲ့သည်။ ရဲရင့်တည် ကြည်သွားသည်။ ရင်ခုန်လှုပ်ရှား လန်းဆန်းသွားရသည်။ ထင်လင်း အောင်ရဲ့ ပကတိ ရိုးသားစိတ်ဖြင့် ရပ်တည်လှုပ်ရှား လည်ပတ်နေပုံ တွေကပင် သူမကို ပိုပြီး နှလုံးသားသက်ဝင် လွန်လူးစေဖို့ စေ့ဆော် ထောက်ပံ့သလို ဖြစ်နေလေသည်။ ဘာမှ မသေချာတဲ့ဘဝကြီးမှာ မရေရာတဲ့ အချစ်နောက် မိုက်ရှူးရဲစွာလိုက်မိတာ သူမအမှားလား။ ဒါဟာ သက်တောင့်သက်သာ ပုံစံမပျက် စီးဆင်းသွားခြင်းပဲဖြစ်မှာ။ မီးမှန်းသိရက်နဲ့ မှားမှန်းသိရက်နဲ့ တည့်တည့်တိုးမှားတယ် ဆိုရင်ဆိုပါ စေ။ လူတိုင်းမှားယွင်းတတ်ကြတယ်။ မဖြစ်မနေ ဖြတ်ကျော်ရမယ့် အမှားအယွင်းက ပွဲကြီးပဲ။ သူမ ရဲရဲကြီး မှားယွင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ လူကြီးသူမတွေတောင် ဆက်ရက်ချိုးထင်၊ သမက် သူမိုးထင်ပြီး လောက်လေးခွနဲ့ မှားယွင်းပစ်တယ်ဆိုလားပဲ။ ဒီလိုပဲ သေဖော်သေဖက် သို့ အမှုတွဲခေါ်ရတာပေါ့။

အချစ်မှာ မတရားတာ မရှိဘူးဆိုလို့ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို လက်ကိုင်ပဝါအုပ်ပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ရသည်။ သူမကိုယ် သူမလည်း မန်ထဲမှာ ထိုခဏပင် ပြန်မကြည့်ချင်ခဲ့ပေ။ သဘောကျ ဂုဏ်ယူဝင့် ကြားလိုစိတ်ကတစ်လှည့် ရှက်ရွံ့တာကတစ်လှည့်စီပေါ့။ သီချင်းထဲက လိုတော့ ဖြစ်နေပါပြီ။ အသံဖျက်ပြီး ပိုပိုသာသာ ကုန်းချောစကား ဧင်သို့ဆီမှာ ဖွင့်ဟမိသည်။ သူမ သိထားရသလောက် ဖြူပြာစွန်ရဲ့ အားနည်းချက်ကို အမိအရကိုင်ပြီး အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ အတင်းတုပ်ပစ်သည်။ ဘာရမလဲ မဖွားညွန့်မြေးပဲ။ လူငယ်ဆိုတာ အမှားနဲ့ကင်းတယ်လို့မှ မရှိဘဲ။ စကောင်းဘလူးလုပ်ရတာ သိပ်လွယ် တာပေါ့။ လူငယ်တွေရဲ့ အချိုးမပြေမှုဆိုတာ လူကြီးအမြင်နဲ့ ရှုမြင် လိုက်ရုံနဲ့တင် လုံလောက်နေပြီလေ။

လူတွေထဲက သူတစ်ထူးလူပဲလေ။ သိကြားမင်းက နွား ညောင်ဖန်ဆင်းပြတာတောင်မှ ချိုထောင်၊ ချိုကုပ်၊ အမြီးတိုတယ်လို့ ကြေးများတဲ့လူပဲလေ။ ဒါဟာ ပထမအဆင့် ပြိုင်ဘက်ကို သွေးတိုးစမ်း လိုက်တဲ့ သဘောပဲ။ လိုချင်တာရအောင်ယူဖို့ သူမ ဒီလိုပဲ ခေါင်းမာ ဣ ချဉ်းကပ်ယူရမှာပဲ။ ဒါဟာ သူမရဲ့ ထက်သန်သော မေတ္တာစိတ်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် မြင့်မြတ်သိပ်သည်းဆ ပြင်းထန်သော အတ္တပင် ဖြစ်လေသည်။

ထင်လင်းအောင်ဘက်က လက်စလက်န လက်သည်ဖော် နေပေ။ သူမအပေါ် အမြင်ကြည်လင် ဖြူစင်နေဆဲ။ သူမကတော့ သူ့အမေရဲ့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်အောက်မှာ အနေကျဲ့သွားရသည်။ တေရားသဖြင့် ကွာဟခြားနားမှုသည်ကား ဤမျှသော တရားသဖြင့် အကျောရယူပိုင်ခွင့် ရှိလိမ့်မည်ဟု သူမထင်သည်။ အစွမ်းကုန် ပိုမို နယ်စေမည့် အသွင်အပြင်အဆင်မျိုး ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်၍ သူ့ဆီ ချဉ်းကပ် အရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူဆိုသော သူ ထင်လင်းအောင်ကား သူမကို အပြစ်ကင်း ဖြူစင်စွာ ခင်မင်နှစ်လိုခြင်း သက်သက်သာ။ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာတစ်စွန်း

တစ်စမှ အကြည့်တစ်ချက် အမှုအရာတစ်ခုတစ်လေမှ ရှိမလာသေး။

‘ထင်လင်းအောင်ကို... မမဝေ ပြောပြစရာ စကားရှိနေတယ်’

‘ဗျာ...’

သူရတ်တရက် ကြောင်အသွားကာ အထူးအဆန်း သူမကို မော့ကြည့်သည်။ သူမ၏ ပြောစကားနှင့် အသုံးအနှုန်းကြောင့်ပင်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာတွေများလဲ၊ အထူးတဆန်းဖြစ်စိတ်များနှင့် ဇေဝေ ဇဝါဖြစ်သွားပုံလည်း ရလေသည်။

‘ဘာများလဲ... အန်တီဝေ အဲ...’

ထင်လင်းအောင် ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီးမှ အားတုံ အားနာဟန်ဖြင့် နှုတ်ဆွဲအသွားကာ နှိုင်းယှဉ်ချိန်ဆနေပြန်သည်။ သူမ အချက်ပိုင်ပိုင်ပင် စိတ်သက်သာရာရအောင် မာယာကြွယ်ဝစွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

‘မမဝေ... ညက် စိတ်မှာ ထင်လင်းအောင်ကို ကြည့်ရတာ ဂျင်မီကို ကြည့်နေရသလိုပဲ၊ ပြီးတော့... မမဝေနားမှာ ဂျင်မီစကားတွေ အတိုင်းသား ကြားယောင်နေရတယ်’

‘မမဝေအနေနဲ့တော့ ထူးခြားလွန်းလို့ အံ့ဩမှုဖြစ်ရလို့ ပြောပြတာပါ ထင်လင်းအောင်’

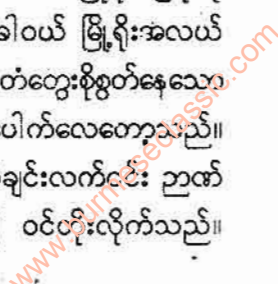
‘ကျွန်တော်လည်း... အကုန်လုံးကို အံ့ဩရတာပါပဲ’

ပဉ္စမတ် အခြေအနေ အားလုံးကို အံ့ဩရမှာပေါ့။ မထင်ထားတဲ့ ထောင့်ချိုးက ကွေ့ပိုက်ရောက်လာတဲ့ အချစ်သဘောတရား ဆိုက်ကပ်ဆွဲငင်လို့ ဥသြအူနေလေပြီ။

အခန်း (၃)

ဘီစီ(၆၀၀)ခန့်က တန်မင်းဆက် ဘုရင်တစ်ပါးဟာ လိုတရ မြေဖြူတောင့်ကို ရခဲ့တယ်။ အလိုရှိရာ ရေးခြစ်လိုက်ရုံနဲ့ ဖြစ်မြောက် အောင်မြင်သတဲ့။ မြေဖြူခဲကလည်း တော်ရုံလွယ်လင့်တကူ ရနိုင် တာ မဟုတ်ဘူး။ ရယူနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းသောအရာပင်။ အဖိုးထိုက်ရတနာ တစ်ပါးဖြစ်သော ထိုမြေဖြူဟောင့်ကို ဝင်္ကံပါမြို့ရိုးရဲ့ အတွင်းပိုင်း ဉာဏ်ရှိသူတို့ကသာ သူတော်စင် လာမားဘုန်းကြီးက စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းထားတယ်။ တန်မင်းဆက်တစ်လျှောက် အကြိမ်ကြိမ်အလီလီ ဆိုက်ခိုက်ပြီး မြေဖြူတောင့်ကိုရယူဖို့ ဝင်္ကံပါမြို့ရိုးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်။ နှုတ်ကျော်ခွင့်မသာဘဲ အရှုံးရှုံး အနိမ့်နိမ့် အလဲလဲအကွဲကွဲဖြစ်ရတယ်။ အောင်ဖျာလိပ်ပြီး ပြန်လာသမျှ ကျိတ်မနိုင် ခဲမရကြံရာ မရကြပေ။ တန်မင်းဆက်ရဲ့ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်သူ တစ်ပါးသောသူရဲကောင်း ဘုရင်ဟာ သူငယ်နာရောဂါရှိသည်လား။ သူငယ်ပြန်သည်လား၊ မိခင်နို့ ခြေတ်သေးတာပဲလားတော့ မပြောတတ်ပေ။ လက်ညှိုးကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး စုပ်သတဲ့။ ပြီးတော့ မဆိုင်းမတွပင် ဝင်္ကံပါမြို့ရိုးမြေပုံကို ထုတ်ညှိုးနဲ့ ထောက်လိုက်သည်။ ယင်းသောအခါဝယ် မြို့ရိုးအလယ် ဆို လိုက်ပေါက်တည့်တည့်သို့ ထောက်မိကာ တံတွေးစိုစွတ်နေသော ထုတ်ညှိုးအစွမ်းဖြင့် မြေပုံစာရွက်မှာ ထုတ်ချင်းပေါက်လေတော့သည်။ တန်မင်းဆက်လည်း အကြံတစ်ခု ချက်ချင်းလက်ငင်း ဉာဏ် ထွက်ကာ မြို့ရိုးကို ထုတ်ချင်းပေါက် ဖောက်၍ ဝင်ဖို့လိုက်သည်။

ဤနည်းဖြင့် လူမိုက်ကံကောင်း မြေဖြူတောင့်ကို အချောင်ရလိုက်သည်။ မြေဖြူတောင့်ကိုရတော့ စကြာဝဠာအစိုးရသော မင်းအဖြစ် လောဘဇောတိုက်ပြီး ရေးခြစ်တောင့်တခွင့် မသာဘူး။ လုပ်ကြံသူကြောင့် သေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်နေလို့။ ဒါနဲ့ပဲ တန်မင်းဆက်ဟာ အသက်ထွက်လုဆဲ တရုတ်သင်္ချိုင်းရောက်ကာနီး တည်းလည်းမှာပင် မအိုမနာ မသေဖို့ ရေးခြစ်လိုက်တယ်။ မြေဖြူတောင့်ဟာ တစ်ကြိမ်ပဲ ရေးခြစ်ခွင့်ရသတဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ တန်မင်းဆက်ဟာ ယနေ့တိုင် သက်ရှိထင်ရှား အမှောင်နဲ့ အလင်းကမ္ဘာကြားမှာ ကူးလူးနုပျိုရှင်သန်ဆဲ ရှိနေတာပေါ့။

သူမဘဝအတွက် ဒီအကြောင်းအရာဟာ ယောင်လို့တောင်မှ မတွေးမိခဲ့ဖူးပေ။ သက်ဆိုင်လာလိမ့်မည်လဲ မထင်ခဲ့ပါ။ အခုတော့ သက်ဆိုင်လာခဲ့ချေပြီ။ ထင်မထားတာတွေချည်းပဲ ဆက်တိုက်အံ့ဩရအောင် ဖြစ်လာကြသည်။

မညီမျှခြင်းဖြင့် ကွာဟနေသော သူမနှင့် ထင်လင်းအောင်၏ အသက်အရွယ်၊ အပိုင်းအခြား၊ အကန့်အသက် အတိုင်းအတာများ ဒီလို ဝေးကွာခြားနားမှုတွေ အပြီးသတ် နီးစပ်သွားစေဖို့ သူမနှင့် ဂျင်မီတို့ ထပ်တူထပ်မျှ ဆန္ဒရှိနေသည်။ ထင်လင်းအောင်၏ အထင်တသေး၊ အမြင်သေး၊ ကြည်လင်မှု မရှိသော အတွေးခေါင်ခြင်းတွေ အားလုံးကို အဆုံးသတ်ပစ်ရမည်။

နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတော့သည်။ ဂျင်မီက မြေဖြူတောင့် ယူလာ၍ သူမကိုပေးသည်။

- ‘ဒါကြီးက... ဘာကြီးလဲ’
- ‘မြေဖြူတောင့်လေ...’
- ‘ဘာလဲ... လိုတရ မြေဖြူတောင့်ဆိုတာလား’
- ‘မဟုတ်ဘူး... ပွေးပေါက်တဲ့ မြေဖြူတောင့်’

အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြင့် သူပေးသော မြေဖြူတောင့်ကို ရွံရွံရှာရှာ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ဖျစ်ညှစ်၍ ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မသွဲမရှောင်သာ ရေးခြစ်လိုက်ပါသည်။

ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ လက်ဖျောက်တစ်ချစ်တီးပြီး လေခွန်မိ
လိုက်သေးသည်။ အာလုံးအိုကေမှာ စိုပြေပဲ။ ဒီလို လှပရွန်းစို နုပျိုမှု
မျိုးနဲ့ဆို ထင်လင်းအောင်ရဲ့ နှလုံးသား တုန်လှုပ်သွားရမှာပေါ့။ ဘာသား
ထုထားလို့ မာကျောစွာ မတုန်မလှုပ်ဖြစ်ပြီး တင်းခံနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဟော
ရှောဖြစ်လောက်အောင် အလှပြင်မိပြန်သည်။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးလေး
ခြယ်သတို့ထိပြီးကာမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သတိရပြီး ရယ်မိသေးသည်။

‘အဟီး... ငါ ရေမချိုးရသေးဘူး’

လက်ကိုမြှောက်၍ မသိုးမသန်စိတ်ဖြင့် ကိုယ့်ချိုင်းကိုယ် ပြန်
နမ်းကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ရသေးသည်။ စိတ်အိုက်ကိုယ်လှောင်ရိလာ
သဖြင့် အဝတ်အစားများ အပုံလိုက်ပြန်ချွတ်ကာ ရေချိုးခန်းထဲ ကသော
ကမျော ဝင်မိလေသည်။ ရေခိုးချိုးရင်း တောင်တောင်အိအိ စဉ်းစား
လိုက်သေးသည်။ အခုလို အသက်ကလေး ပြန်ငယ်သွားပြီဆိုတော့
အိုပယ်အဆင့် မရောက်တော့ဘူးပေါ့။ ဟိုလူ ဒီလူ ဝိုင်းကြောင်တာ
ခံရဦးတော့မှာပဲ။ အရင်လို ဂျင်မိုကို အားကိုးလို့ မရတော့ဘူးဆိုတော့
အားကိုးစရာဆိုလို့ လုလင်ငယ်သွေး မောင်ငယ်လေး ထင်လင်းအောင်
တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့သည်။ ဒါတော့ မဆိုးလှဘူး။

ခက်တာက အသက်ပြန်ငယ်သွားတဲ့ သူမဟာ ကျောင်းတွေ
သင်တန်းတွေ ပြန်တက်ရဦးမှာလား စဉ်းစားရကျပ်သွားပြန်သည်။
သူမတစ်ယောက်တည်း ခန္ဓာတစ်ခုပဲ ငယ်ရွယ်သွားရတာ။ ဦးနှောက်
မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေတော့ ငယ်မသွား
လောက်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ရေချိုးလိုက်မှ စိတ်ကြည်လင် သန့်ပြန်ပြီး
လိန်းဆန်းသွားရသည်။ အလျှင်အမြန် ကမန်းကတန်း ပြင်ဆင်ခြယ်သ
ရမည်။ ပြီးရင် ပဲများပြီးတော့ ထင်လင်းအောင် မြင်သာထင်သာ
သတိထားမိအောင် သူမအလှကို သွားရောက်ကြွားဝါရချေဦးမည်။
ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အံ့ဩတကြီးငေးမောကာ သူမရဲ့အလှမှာ
ယစ်မူးသွားမှာကို မြင်ယောင်မိသေးတော့သည်။ ဆန္ဒတကယ်ပြု
တော့လည်း စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေဟာ မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်
အောင် တကယ့်လက်တွေ့ ဖြစ်မြောက်လာခဲ့တာပဲပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို ပြန်လည်အသစ်တစ်ဖန် နုပျိုလန်းဆန်း နှင့် ရတာတွေအတွက် ဂျင်မီကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။ မြေဖြူတောင့် ကလေးကိုလည်း စပါယ်ရှယ် သင်ခွင့်လုပ်ရမည်။ မော်ကြားသော အလှရန်ဖြင့် ချစ်သူထံပါးမှာ ပွင့်လန်းသွားပါမည်။

သူမကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်တော့ ထင်မှတ်ထားသည့် အတိုင်းပင် ထင်လင်းအောင် အယောင်ယောင်အမှားမှား ရေရွတ်သည်။

‘ဟာ... အန်တီဝေ၊ အဲ... အဲ... ဘယ်လို’

သူမ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အပြုံးပန်းတွေ ပွင့်ဝေပစ်လိုက်သည်။

‘ကဲ... မှတ်ပြီလား’ လို့ စိတ်ထဲမှာ ကြုံးဝါးမိသေးသည်။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ပန်းပွင့်ဝေပစ်လိုက်တာလေ။ သီဝိမင်းကြီးက ဥမ္မာဒန္တီကို မြင်လိုက်ရသလို ရူးသွပ်ရချေပြီ။

‘သိပ်အံ့ဩနေသလား အောင်’

‘ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် အမြင်အာရုံတွေ ချွတ်ယွင်းနေတာ လား၊ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ’

‘ဘယ်လိုမှ... မဖြစ်ပါဘူး၊ အခုဆိုရင် အောင်နဲ့မဝေက အသက်အရွယ် အတိမ်းမယိမ်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီ’

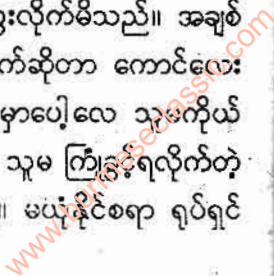
‘ဒီလိုကိစ္စတွေ ရှိသလား...’

သူက တရုတ်သိုင်းဇာတ်လမ်းတွဲထဲမှ ပေါင်ချိန်လေသံဖြင့် မယုံမရဲရှိလှစွာ ရေရွတ်လေသည်။

‘ရှိလို့ အခု မျက်စိရှေ့မှာ တပ်အပ်တွေ့မြင်နေရပြီလေ’

‘ဟာဗျာ... သွားပြီ၊ ကျွန်တော်... ခေတ်နောက်ကျသွားပြီ၊ အဲဒီဆေး ဖော်နေတာ မသိလိုက်ဘူး’

သူမ ပြေပြစ်ချိုသာစွာ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်မိသည်။ အချစ်ကြောင့် နုပျိုလာတဲ့ ဆေးစွမ်းကောင်းတစ်လက်ဆိုတာ ကောင်လေး နားမလည်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ သူမကိုယ် သူမတောင် အံ့ဩလို့မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသေးတာပဲ။ သူမ ကြုံနွှဲရလိုက်တဲ့ ဖြစ်အင်ကို သူသိအောင် ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ မယုံနိုင်စရာ ရုပ်ရှင်

ပုံပြင်ဆန်နေတော့ သူ အင်တင်တင် မျက်နှာပေးနဲ့ မမှိတ်သေနဲ့ကြည့်
တယ်။ မကျေမချမ်း ကောင်ချက်ချ စကားလည်း ဆိုလိုက်ပြန်သေး
တယ်။

‘မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ခင်ဗျား... မလိမ်နဲ့၊ ခင်ဗျားက... အန်တီ
ဝေရဲ့သမီး၊ အဲ... အပျိုကြီးဆိုတော့ ဘူမပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်တယ်
ဟုတ်’

‘ဘယ်ကလာ... တို့က ဝေပါပဲ၊ မင်း... အန်တီဝေလို့ခေါ်
ပြီး အဘွားကြီးစာရင်း အတင်းသွင်းနေတဲ့ ပန်းပွင့်ဝေမှ ပန်းပွင့်ဝေ
အစစ်ပါပဲ၊ တို့မှာ ရုပ်ချင်းဆင်တဲ့ အမြှာညီအစ်မတွေ၊ တူမတွေလည်း
မရှိပါဘူး အောင်ရယ်’

အူလည်လည်ဖြင့် ကောင်လေး ခေါင်းကုပ်ရှက်ဖြူရယ်လေ
သည်။ မတင်မကျစိတ်ဖြင့် လူငယ်ပီပီ စူးစမ်းဆင်ခြင်စိတ်ကလည်း
အပြည့်အဝ ရှိနေပြန်သေးသည်။

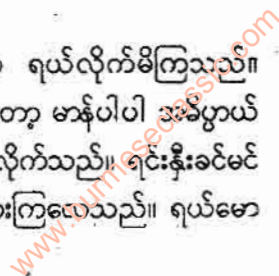
‘အေးဗျာ၊ အန်တီ... အဲ ခင်ဗျား ပြောလို့သာ ယုံရတာ၊
တကယ်ပဲ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တန်းတူရည်တူ မကွာဟသွားသလို
ခံစားမှု ထိတွေ့ရပါတယ်’

‘အောင်... မဝေကို လူကြီးတစ်ယောက်လို တရိတသေ
ဆက်ဆံဖို့ မလိုတော့ဘူးလေ၊ အဲဒါ... မကောင်းဘူးလား၊ သူငယ်
ချင်းပေါင်းပေါင်းပြီး ပွင့်လင်းစွာပြောလို့ရပြီ’

ဂျင်မိုကိုယ်ပွားလေးကို ဂျေမိလို ပြောခိုင်းလိုက်နိုင်ပြီ။ ပေါ့ပါး
လွတ်လပ်သော တန်းတူရည်တူညီမျှမှုပင်။

‘ကောင်းပါတယ်၊ အဟဲ... ကောင်းသားပဲ၊ တကယ်အံ့ဩ
လွန်းလို့ မယုံနိုင်ဖြစ်ရရုံပဲ ရှိတာပါဗျာ’

နှစ်ယောက်သား ချိုလွင်အေးမြစွာ ရယ်လိုက်မိကြသည်။
သူမက လက်သီးဆုပ်ကလေးထောင်ပြလိုက်တော့ မာန်ပါပါ ဒုးဒိပွယ်
ခိုရှိပင် သူက လက်သီးဆုပ်ချင်း တော့ဆိုင်ထိုးလိုက်သည်။ ရှင်းနိုးခင်မင်
နုသွေးကြောများ စီးဖြာသွားကာ နွေးထွေးသွားကြလေသည်။ ရယ်မော

ကြည်နူးစွာ သူက စူးစမ်းမေးမြန်းလေသည်။ တကယ့်ကို စပ်စုတဲ့ သတင်းထောက်မလေးတွေ အတိုင်းပဲ။ အမ်အာရဲ့ တီဗွီဖိုးက ကောင်မလေးတွေ နောက်ကောက်ကျသွားနိုင်လောက်သည်။

‘အခုလို... အသက်လေး ပြန်ငယ်သွားပြီဆိုတော့၊ အိုမင်း ရင့်ရော်မှု၊ အိုနာသေဘေးနဲ့ ဝေးသွားပြီလို့ ထင်ပါသလား’

‘အိုခြင်းနာခြင်းနဲ့ ခဏဝေးသွားတာ အမှန်ပဲ။ သေဘေးဆို တာကတော့ ကံသေကံမ ပြောမရသေးပါဘူး။ အရင်တုန်းက ကျော် ဖြတ်လာခဲ့တဲ့ ‘သေမင်းစက်ကွင်း’ကို အခုတစ်ခါ ပြန်ဖြတ်ကျော်ရင် လွတ်မြောက်ချင်မှ လွတ်မြောက်တော့မှာလေ’

‘ကျောချမ်းစရာပဲ။ ငါးခြောက်လားကျလို့’

ကျောစိမ့်အောင် ချမ်းသွားတာကို ငါးခြောက်လှန်းဖို့ ကျောခြမ်းလိုက်တာနဲ့ရောပြီး အရွန်းဖောက်လေသည်။

‘ကဲပါ... အခုလို မြင်တွေ့ကြားသိရတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါတယ်’

အသင့်အတင့် လက်ခံနှစ်ခြိုက်စွာ လက်ကမ်းနှုတ်ဆက်၍ နှစ်လိုကြည်နူးစွာ သူကြိုဆိုသည်။

‘အသက်ပြန်ငယ်သွားပြီဆိုတော့ ခင်ဗျား၊ အဲ... မမဝေ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ’

ငယ်စဉ်တုန်းက မအောင်မြင်ဘဲ ကျော်လွှားခဲ့ရတဲ့ ရှောင်ဖယ် လက်လျှော့ခဲ့ရတဲ့ အခွင့်အလမ်းကို ပြန်ပြီးရယူ ကြိုးစားရမှာပေါ့။

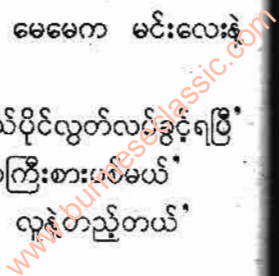
‘ဧဝရက်တောင်ထိပ်ရောက်အောင် တစ်ဖန်ပြန်လည်ကြိုးစားပြီး တက်မှာပေါ့လို့’တော့ သူမ မဖြေဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

‘ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲဆိုတော့ မေမေက မင်းလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးထားတာကို ဖျက်သိမ်းရမယ်’

‘အယ်... တစ်မျိုးကြီးပါလား၊ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ရပြီ’

‘ပြီးရင်... ဝက်သားတုတ်ထိုး တဝကြီးစားပစ်မယ်’

‘ကောင်းတယ်... အစားအသောက် လူနဲ့တည့်တယ်’

သူမ လက်မထောင်၍ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ထောက်ခံနေလိုက်
သေးသည်။ အတိုင်အဖောက် ညီညာပြေပြစ်လို့ နောက်နောက်ပြောင်
ပြောင် ရယ်မောကြည်သာနေပြန်သည်။

‘ပြီးတော့... ရည်စားထားမယ်’

လွှတ်ခနဲ သူမပြောလိုက်တော့ မျက်ကလူးဆန်ပျာဖြင့် ခေါင်း
ကုတ်လေတော့သည်။ ရုပ်ကိုက မအိမလည် ငါးချဉ်ရုပ်။

•••

ကုန်းကျော်တံတားကို ယှဉ်လျက် လျှောက်လာရင်း ဘာစိတ်
ကူးပေါက်သည် မသိပေ။ ထင်လင်းအောင်က ရွတ်တီးရွတ်နောက်
စကားဆိုလေသည်။

‘မမဝေ... ကျွန်တော့်ကို အကုန်အကျခံပြီး ပေါင်းကြည့်ပါ
လား၊ အအိပ်နဲ့ အစားငှားလိုက်တယ်လေ’

သူမ မျက်စောင်းလေး အမူပိုစွာ ဝေဝေထိုးပစ်လိုက်တော့
ထင်လင်းအောင် နှစ်ထောင်းအားရ ပြုံးပါသည်။

‘လာမယ့်ဘေး... ပြေးတွေ့ပါစေတော်၊ ပေတရာလင်းတ
လေး’

သာမောတင့်လှစွာ သူမတို့နှစ်ယောက် လိုက်ဖက်ညီအတွဲ
ဖြစ်နေသည်။ မြင်သူငေးယူ အားကျလောက်သော ညီမျှမှုကို အခု
တော့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် အမိအရ ဖမ်းယူနိုင်ခဲ့ချေပြီ။

‘ကျွန်တော်... မမဝေအတွက် အင်္ကျီတစ်ထည် ဝယ်ပေးမယ်
ပြီးရင် မမဝေ ဘယ်သွားချင်လဲ သွားချင်တဲ့ နေရာလိုက်ပေးမယ်’

အခုလို ကျပြန်တော့လည်း သူမက မကမ်းဘဲ လှမ်းလာနေ
ပြီ။ မမျှော်မခေါ်ဘဲ အသင့်ရောက်လာ ချဉ်းကပ်နေချေပြီ။ သူစိတ်ကို
တစားခွဲသော ဖြူပြာစွန်အကြောင်းပင် ယောင်လို့တောင်မှ ဖွတ်တော့
ပေ။ ကောင်းလေစွပါတကား။

www.burmeseclassic.com

သူမဖြစ်အင်ကို စင်သီကလည်း မယုံနိုင်စွာ နားမလည်ဖြစ်ရလေသည်။ သူမ တစ်အိမ်လုံးက အံ့ဩတုန်လှုပ်ရသည်။ အရှင်လတ်လတ် ဝိညာဉ်တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ရသလို ချောက်ချားထိတ်လန့်နေကြသည်။ သူမကတော့ အရာရာကို အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်ပမာ ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဆီးမိုးပြုံးပစ်နိုင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ သိမ်ငယ်ညှိုးနွမ်းခဲ့ရသမျှ အစားပြန်ရသလို ရင်ကော့ခေါင်းမော့လို့ မော်ကြားခွင့်သာခဲ့လေပြီ။

ဖက်ရှင်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတော့ တိုင်ပင်မထားဘဲ နှစ်ဦးသား ပန်းခြံဘက် ခြေဦးလှည့်မိကြသည်။ ချာတိတ်လေးက မသိမမိလိုက်တဲ့ နေ့စွဲတွေအကြောင်း မေးမြန်းသည်။

‘လေးလေးနဲ့... ဒီနေရာကို ရောက်ဖူးသေးလား’

‘ဟင့်အင်း... အဲဒီတုန်းက တို့နှစ်ယောက်လုံး အချစ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး နှံ့နှံ့စပ်စပ် သိကြသေးတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ နားစွန်နားဖျားလောက်ပဲ ကြားဖူးထားကြတာ’

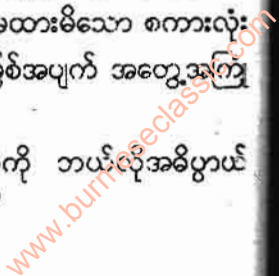
ရိုးသားသော မျက်ဝန်းအရိပ်အယောင်ဖြင့် သူမ ခေါင်းခါငြင်းဆန်လိုက်ပါသည်။ အချစ်နှင့် မသင့်မတင့်ပေမယ့် သင့်တင့်ခဲ့သော ငြိမ်းချမ်းအေးမြရာကို သူလွတ်အောင်သာ ပြေးပေတော့။ သူနှလုံးသား အချစ်ရဲ့ အချုပ်အနှောင်ခံမှ ရုန်းထွက်ရှင်သန်ဖို့ပဲ။

‘မမဝေ... အခုလို ပြောင်... ဖြစ်တည်မှု အခြေအနေ အခါသမယမှာ ဘယ်လိုနားလည်သိရှိထားလဲ’

‘ဟောင်းနွမ်းမှုအားလုံး အသစ်က ပြန်စရသလိုပဲ သစ်လွင်တဲ့ ရင်ခုန်မှုရှိနေတယ်’

အရာရာဟာ သူမနံ့ဘေးမှာ စိမ်းလန်းလျှို့ဝှက်စွာ စုစည်းကပ်ငြိလိုနေလေပြီ။ ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားမိသော စကားလုံးများနှင့် ဆော့ကစားခွင့် ကြုံနေရသည်။ အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံဆန်းများ ပြည့်သိပ်စွာ ရင်ဆိုင်နေရပြီ။

‘မမဝေ... အသိနဲ့ယှဉ်ပြီး အချစ်ကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ချင်သလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး... ဗဟုသုတ’

‘အချစ်ဆိုတာ... ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်ရင် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် နေတစ်စင်းပဲ။ သူ့မှာ... အသက်အရွယ်၊ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါ ဘာအကြောင်းပြချက် တစ်ခုမှမရှိဘူး’

‘ပကတိဖြူစင်မှု မရှိပေမယ့် တပ်မက်စွဲလမ်းမှုတော့ ရှိမယ် လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လိုအင်ဆန္ဒရှိလျက်နဲ့ မရှိဟန်ဆောင်နေရ တာကလည်း အချစ်ဖြစ်စေတာပဲ’

အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ရင်ခုန်သံ ဘက်တူညီအောင် ပဟေဠိ အဖြေညှိပစ်ခဲ့ပါသည်။ သဘောထားတိုက်ဆိုင်တူညီမျှမှုကသာ ဆွဲဆောင် ပြင်းပြသော မေတ္တာလမ်းကလေးကို ညွှန်ပြနိုင်မှာမို့ပဲ။ ဒီအခြေအနေထိ ရောက်အောင် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပြီးမှ သူမက သူ့ဆန့်ကျင်ရာကို ဘာလို့ မှီကပ်မိမိမဲ လျှောက်ဝံ့တော့မှာလဲ။

‘မမဝေကို... လေးလေးက ဘယ်လိုတင်စား ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့သလဲ’

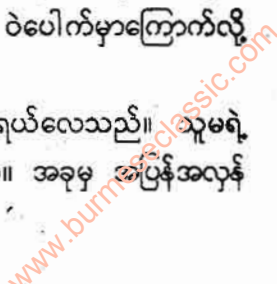
‘မင်းအမေက... မင်းအဖေထက် ပိုပိုသာသာ မင်းကို တင်စား ဖွဲ့နွဲ့သလိုပါပဲကွယ်’

ပန်းခြံတစ်ခုလုံး ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ လန်းဆန်လင်းပွင့်သွား လေပြီ။ ဘယ်တော့မှ မညှိုးမနွမ်း ထာဝရ ပွင့်ဝေနေသော ပန်းကလေး သူမ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း ထိုသို့သော ချစ်စဖွယ် နုပျိုစိုလက် ပန်းကလေး ဖြစ်နေဆဲပင်။

‘ကျွန်တော်... မမဝေကို ကြည့်ပြီးတော့ အသည်းတွေ ကလိ တလိနဲ့ ယားလာပြီ’

‘ဘယ်သူ... ကလိထိုးလိုက်တာလဲ၊ တို့လက်ချက် မဟုတ် ဘူးနော်၊ ခွေးလေးယားသီဆို ဝဋ်လည်ပြီး ဝဲပေါက်မှာကြောက်လို့ တို့ မသုံးဘူး’

လူချောလေးက ရှက်ရွံ့ပြုံးတုံ့စွာ ရယ်လေသည်။ သူမရဲ့ ခင်ခုန်သံတွေလည်း ရှက်ရိပ်ဖြာဝေရတာပါပဲ။ အခုမှ အပြန်အလှန် တစ်လှည့်စီ သရေကျသွားတာပေါ့။

‘မမဝေ အကြောင်းကို လျှပ်တစ်ပြက်ဂျာနယ်မှာ ထည့်လိုက် ချင်တာကို ပြောတာပါ။ စောင်ရေ တစ်မုဟုတ်ချင်းတက်ပြီး ရောင်း မလောက်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လေ’

‘ဟွန်း... ရှက်စရာကြီး၊ ခွေးနှစ်ကောင်ကိုက်တာတောင် ဝိုင်းပြီး ခေါင်းထောင်ကြည့် စပ်စုတဲ့လူတွေက ထူးဆန်းသော သဟ္တဝါ ကြီးအဖြစ် ဝိုင်းကြည့်ကုန်မှာပေါ့’

လူချောလေး သူမအပြောကြောင့် ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးပြီး မခံချိမခံသာဖြစ်အောင် အစအနောက်သန်ပြပါသည်။

‘ကောင်းတာပေါ့၊ မမဝေကလည်း အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော် က ထူးဆန်းသော နတ်မိမယ်ဆိုပြီး ရုံသွင်းပြစားမှာပေါ့’

‘သွားသေလိုက်ပါတော့... ကျားငမိုက်ရယ်’

လူကိုများ ရက်ရက်စက်စက် သူရုံသွင်းပြစားခွဲ အသက်အရွယ် ပြန်ငယ်ပေးရသလို ဖြစ်နေပြီ။ တကယ်တမ်းက အရေးပါသော အဖော်မွန်ဖြစ်ဖို့ ပြန်လည်နုပျိုလန်းဆန်း ပေးရတာကိုပဲ သူခိုးပြောရက် လေခြင်း။ မြင်ပြင်းကပ်လှအောင် ရယ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေ၍ လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်သည်။

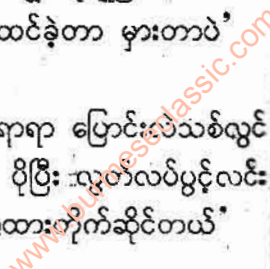
‘အား... နာတယ် မမဝေရဲ့၊ အဲဒါမှ လက်စားပြန်ချေလို့ရမှာ၊ လူအရိုးခြောက်ဆိုပြီး ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးမှာ ပြစားမှာပေါ့’

ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် လိုမှပန့်၍ ပြန်ခံရသောအခါ ချာတိတ် လေး မချိတရိပြုံးလေသည်။ သူ့အပြုံးတွေနဲ့ နုံးနုံးချိချိ ရှုံးငြိနေရတာ သေချာသည်။

‘မမဝေကို... လူခန္ဓာကိုယ်ပဲ ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး စိတ်ဓာတ် ဟန်ပန်တွေက ရင့်အိုဟောင်းနွမ်းနေမယ် ထင်ခဲ့တာ မှားတာပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...’

‘လန်းလန်းမြမြ ရှိလို့ပဲ၊ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲသစ်လွင် နေတာ ကြုံရတာပဲ၊ ထင်ထားတာထက်ကို ပိုပြီး လွတ်လပ်ပွင့်လင်း ဘယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ထဲထဲဝင်ဝင် သဘောထားကိုက်ဆိုင်တယ်’

ဒီလိုနဲ့ သူမရဲ့ရင်ခွင်မှာ သူ တဖြည်းဖြည်း အလိမ္မာတုံးလေး ဖြစ်ရမှာပဲ။ ညွတ်ဆင်းခွေကျ ယစ်မှူးရမှာပဲ။ ကြီးမားပြင်းပြသော မေတ္တာမီးအိမ်လေးတစ်လုံးကို သူ့အတွက် သီးသန့်ရည်ရွယ်ကာ သူမ ဆောက်လုပ်ပေးထားတယ်လေ။

‘မမဝေကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် တကယ်အံ့ဩတယ်ဗျာ သိလား၊ နားလည်ရတာလဲ တော်တော်ခက်သား’

‘နားမှာ မော်တာမှ တပ်လို့မရတာ၊ ဘာဖြစ်လို့... အံ့ဩလဲ’ အံ့ဩတွေ့ဩတယ်ဆိုရင်လည်း ခြေခြေမြစ်မြစ်တော့ အံ့ဩမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဥဩတောင်မှ အဖော်ကွဲလို့ တစ်ကောင်တည်း ဩရသေး တာပဲ။ ဘာကြောင့် ရူးနှမ်းနေတာကိုလာပြီး ထူးဆန်းနေတာလဲ။

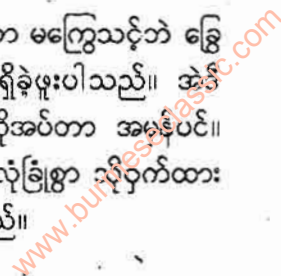
‘လူ့အဖြစ်ကို မငြီးငွေ့နိုင်ဘဲ သတ္တိရှိရှိ အသက်ကိုဆွဲဆန့်လို့ အံ့ဩတာလေ၊ ကျွန်တော်သာဆို တခြားလိုအင်ဆန္ဒတစ်ခုခုပဲ မြေဖြူ တောင့်နဲ့ ရေးခြစ်လိုက်မှာ’

‘ဒါကတော့... ဒီလိုရှိတယ်လေကွာ၊ သာယာခြင်းတွေက ဆာယာခြင်းတွေအပေါ် ပိုမိုလွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးဆိုရင် သက်တမ်း တို ဆွဲဆန့်ချင်ကြတာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့်... သေခါနီး လူတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ငြီးငွေ့ပါစေ သေရမှာ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်တတ်တာပေါ့’

အမှန်ကို ဖွင့်ဆိုပြလိုက်သည်နှင့် ကြုံရသူပမာ အသိတရား ရပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လေတော့သည်။

‘ဟုတ်သလိုလိုတော့ရှိသား၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကြွေလွင့်ခဲ့ ရတဲ့ ပါရမီရှင်တွေ၊ အနုပညာကြယ်ပွင့်တွေ မမဝေလို အခွင့်အရေး မျိုး ရသင့်တယ်နော်၊ ဒါမှ... အနုပညာတွေ တနင့်တပိုးဆက်ပြီး နံတီးတီထွင်သွားနိုင်မှာ’

လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် ပျက်ပြယ်ခဲ့ရသော မကြွေသင့်ဘဲ ခြေ ထင်ခံရသည့် မျှော်လင့်ခြင်း အိပ်မက်များစွာ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ အဲဒီ အိပ်မက်တွေ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အထူးလိုအပ်တာ အမှန်ပင်။ အရေးပေါ်ဆေးရုံမှာ မြေဖြူတောင့်ကလေးကို လုံခြုံစွာ သိုလှောင်ထား သင့်သည်ဟုပင် ကြံကြီးစီရော တွေးမိတော့သည်။

‘နေပါဦး... အောင်သာ အဲဒီမြေဖြူတောင့်ကို လက်ခံရရှိမယ် ဆိုရင် ဘာရေးမှာလဲ’

သူမ သိလိုဇောဖြင့် ကောင်ချောလေးရဲ့ အနာဂတ်ရွှေရောင် အိပ်မက်ကို အကဲခတ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

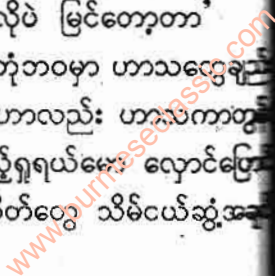
‘သစ်သားကုလားထိုင်မှာ မှန်စာနဲ့ နှစ်ကျပ်(၂/-)လို့ ရေးမယ် ဗျာ၊ ပြီးရင် တွေ့သမျှလူ အကုန်တက်ထိုင်ခိုင်းမယ်’

(နှစ်ကျပ်)လို့ရေးပြီး ချောက်ချမယ့်အတွေးနဲ့ မြင်ပြင်းကတိ သမျှလူကို တက်ထိုင်ခိုင်းမတဲ့လား။ ထသွားရင် တင်ပါးမှာ နှစ်ကျပ် ဆိုတာကြီး ပေကျံလို့ ထင်နေတော့မှာပေါ့။ တကယ့်ကို ကလေးစိတ် (ကျပ်စိတ်မပျောက်သေးသော ပြောင်ရွတ်ရွတ် ငပေလေးပင်။ ကြံကြံ စည်ရာ ဘဝအာမခံချက်ဖြစ်သော မြေဖြူကို အသုံးချပြီး လူသိ တကာကို ချွန်တွန်းလုပ်ချင်နေသေးသည်။ သူကိုယ်တိုင် နှစ်ကျပ်တစ် ကြီးဖြစ်နေမှာကို နည်းနည်းလေးမှ မတွေးမိချေဘူးလား။ ကလိမ်နဲ့ ငြမ်းဆင်ပြီး ရယ်ရွန်းတောက်ပအောင် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ပြောပဲ ပြောတတ်သည်။ အဲဒါတွေကြောင့်လည်း သူရဲ့ နှလုံးဟာဒယမှာ သာမောနှစ်ခြိုက် သဘောကျနေတော့တာ။

‘အောင်ရယ်... နင်ဟာလေ အရာရာကို ဟာသအဖြစ် မြင် တတ်လိုက်တာ၊ ငါ့ပေါ်ဦးကျနေတာပဲ၊ တရုတ်ပြည်က... ကျိကုန် အတိုင်းပဲ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ သိပ်ပြောတာပဲ’

‘ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကိုပဲ အံ့သြနေတာ၊ အရင်က စိတ် တွေ အဲလောက် ချင်ပျမှု မရှိခဲ့ဘူး၊ အခုမှ မမဝေနေတွေ့ပြီး ဘာဖြစ်မှ နုပျိုလန်းဆန်းနေလဲ မသိဘူး၊ အရာရာကို လက်မှိုင်ချ အံ့သြပြီး မတတ်သာတော့ဟန်နဲ့ ချာလီချက်ပလင်လိုပဲ မြင်တော့တာ’

လောကဓမ္မတာအရ ကြုံရသမျှ ဘုံဘဝမှာ ဟာသတွေချည်း ဖြစ်လို့နေပြီတဲ့လား။ သူ့အတွက်ဆို သူမဟာလည်း ဟာသပကာတွန် ရုပ်တစ်ရုပ်ပဲလား။ ဟုတ်မှာပါ။ သူကြည့်ရှုရယ်မေး လှောင်ပြောင် ပစ်ရမဲ့ ကာတွန်းရုပ်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ သူမစိတ်တွေ သိမ်ငယ်ဆွံ့အေး

သလိုလိုဖြစ်သွားရသည်။ စိတ်ကိုပြန်လည်တင်းမာလိုက်ပြီး တည်ကြည်
 စွာ ခေါင်းမောပြုံးဝေထားလိုက်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အပျော်တွေ
 သွေးစက်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်ရင် သူမကျေနပ်ရပါပြီ။ ပျော်ရွှင်ခြင်း
 ထသာ စိတ်အစဉ်ကို ချင်းနင်းဖြည့်စွမ်းပေးသော အချစ်စွက်ဖက်တဲ့
 ဆက်ဆောင်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ချာတိတ်လေးရယ် ဒါတွေနင်သိဖို့
 ကောင်းနေပါပြီ။ အချိန်အခါ သင့်တင့်နေပါပြီ။ ဒီလိုအချိန်မှာမှ တို့
 နှစ်ယောက်ဟာ အချစ်ကို လက်ယက်ခေါ် ဧည့်သည်အဖြစ် မကြိုဆို
 နိုင်ခဲ့ရင် ဘယ်အချိန်မှာသွားပြီး အိမ်ရှင်ဧည့်ဝတ်ကျေတော့မယ်။

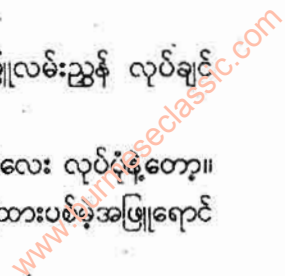
တပေါင်းလဆန်းနယ်နိမိတ် အစွန်အဖျားကို ခြေချမိသလို
 သူမ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရပါသည်။ နေပူလို့ ညချမ်းနေရသည်။ မညီမျှ
 တောင့်တယ်သော နေ့စွဲတွေထဲမှာ နေ့လည်နေက အိုက်လောင်ပူစပ်
 နေရခက်လှသည်။ လိုက်လျောညီထွေ နှစ်ခြိုက်ဖွယ် အေးတမြမြ
 ရောင်အောက်က ညချမ်းအချိန်အခါတွေ ကျတော့လည်း လခြမ်း
 ရောင်ဝါဖြာဖြာအောက်မှ အေးစက်တုန်ယင်ခဲ့ရသည်။

သင့်တော်လျှောက်ပတ်သော အပေးအယူ အချိတ်အဆက်ကို
 စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရသူလို။ အခုမှ တကယ့်ကို ဘက်စုံကား
 ဘတ်တိုင်ရောက်နေသလား အောက်မေ့ရသည်။ ဝက်ဝက်ကွဲ အရုံးကြီး
 ကိုသာ ခြေရှူးထတာလေးတွေ ပျောက်နေသော အစွမ်းအစမဲ့ ဘောလုံး
 သင်းကိုမှ အားမလိုအားမရ တက်တခေါက်ခေါက် ကြည့်ရသလို
 ဖြစ်နေချေပြီ။

‘လောကကြီးက ဒီလိုကျတော့လဲ ပျော်စရာ ကောင်းသားဗျ။
 ရောင်မမကိုကြည့်ပြီး ကောင်လေးတွေက လူဖြစ်နောက်ကျတယ်လို့
 ညည်းတွားဖူးတယ်လေ’

‘ဘာလဲ... အောင်က သူတို့ကို မြေဖြူလမ်းညွှန် လုပ်ချင်
 သေးလို့လား’

ခက်ကုန်တော့မှာပဲ။ ကောင်စုတ်ပလုတ်လေး လုပ်ပုံနဲ့တော့။
 ရောင်ရန်ကုန်လမ်းညွှန်ကို နောက်ကောက်ချထားပစ်မှအဖြူရောင်

မြေဖြူလမ်းညွှန်ဆိုပြီး ဟိုလေးတကြော်ကြော် ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။
 လောကထဲမှာ လူ့ပြည်ရွာမှာ မမ၊ မွမွနဲ့ တမတည်းမပြီး တမတည်းမ
 နေကြတာတွေက နည်းမှမနည်းပဲ။ ရိုက်သတ်၊ ချက်စားပြီး အရည်ကျို
 သောက်ရင်တောင်မှ ကျန်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဆိုတော် အဲလက်စ်က
 အဆိုးဆုံးပဲဖြစ်မှာ၊ ရှေ့ဆုံးကနေပါလာမှာ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော့်
 ဘဝလေးဟာ မ လက်ထဲမှာပဲတွေ၊ မ မချစ်လို့တော့ သေနိုင်တယ်တွေ
 လုပ်နေတာလေ။

‘ဒါကတော့... မမဝေရယ် အစားကောင်းစားရရင် မိတ်ဆွေ
 ကောင်းကို သတိရတယ်ဆိုတာ လူ့သဘာဝပဲလေ’

လှည်းနေ၊ လှေအောင်၊ မြင်းစောင်းမကျန်၊ ကျူပင်ခုတ်၊
 ကျူငှတ်မကျန်လောက်အောင် အတိအကျရှင်းမှ ကုန်နိုင်မည်ဖြစ်သော
 လူ့အထွေထွေကို အရေးထဲမှာ ကောင်စုတ်လေးက ဦးစားပေးတွေးတော
 နေပြန်သေးသည်။ သူမဟာ မှားယွင်းသော ဝိညာဉ်အဖြစ် ကပွဲလမ်းမ
 ပေါ် လွဲမှားချို့ယွင်းစွာ ရောက်ရှိနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

‘သူ့ရှိယူစား ကိုယ့်ရှိငှက်ထား...၊ အိုင်တီခေတ်လေ’

သူ့နှလုံးသားလေး ရှိလျက်နဲ့ ချမ်းသာစင်ကြယ်စွာ ရက်ရက်
 ရောရောမပေးတာကိုတော့ ထည့်မပြောဘူး။ ဘယ်မှာလာပြီး အပြော
 အလုပ်ညီတဲ့ သူငယ်လူ ဖြစ်မှာတဲ့လေ။ သူစဉ်းစား တွေဝေသွား
 တယ်။ အရာရာဟာ မနေ့ကလို၊ မနက်ကလို၊ မနစ်ကလို ချားရဟတ်
 တစ်ပတ်လည်ခဲ့ပြီ။ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် လန်းဆန်း၍ အဟောင်း
 အိုမင်းခြင်းကိုပင် အမှတ်မထင်အထူးအဆန်းသဖွယ် ပြန်လည်ကြံ့ဆံ့
 ရပေဦးမည်။ ချစ်အနမ်းဖြင့် လန်းဆန်းတင့်ဝေသော ပန်းတွေကတော့
 ရင်နန်းတောတန်းလေးမှာ သာမောစွာ စီရိပွင့်ပြသည်။

အခန်း (၄)

အခိုင်အမာ တွယ်နှောင်ရစ်ငင်တတ်သော သံယောစဉ်နှောင်
 ကြီးတွေအကြောင်း တစ်စတစ်စနဲ့ သူသိရှိရိပ်မိလာခဲ့ပြီ။ ခြေသံဖော့ဖွ
 ခွဲဖြင့် တိတ်တဆိတ်ချင်းနင်းကာ သူမဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ရုန်းမလွတ်
 နိုင်သော ချည်နှောင်မှုက သူ့နှလုံးသားကို အနာတရ မှတ်ယူစေကာ
 အဖျားကြီး ဖျားစေလေပြီ။

သူ့အနားမှာ အမြဲလိုလို ရစ်ဝဲဝေသီနေတာ တွေ့ရဖန်များလာ
 တော့ ဖြူပြာနွန်ဘက်က အလိုလို နောက်ဆုတ်သွားသည်။ သူတို့နှစ်
 သောက်၏ အသိုင်းအဝိုင်းနှောင်ငင်မှုဟာ အေးခဲကိတ်ဆိတ်လို့ ပျက်
 ငြယ်လွင့်လျားသွားလေပြီ။ ထင်မှတ်ထားသည်ထိ ပိုမိုထိရလာသော
 နက်ဖြန်များတစ်ခုပြီးတစ်ခု လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်လာမိ
 ခဲ့ချေပြီ။ အရာခပ်သိမ်း သိမ်မွေ့ညက်ညောစွာ နုပျိုသစ်လွင်လို့။
 အချစ်ဟာ အထူးတလည် ပုံရိပ်တွေ ပြောင်းလဲပြီး လှည့်စား ညှို့ငင်
 တတ်သည်ကိုဆိုတာကို သူလက်ခံယုံကြည်ရတော့မည်။

သူ့ဘဝမှာ တစ်ခါဖူးမျှ မတွေ့မိသော အတွေးကို ကြံကြီးစည်
 စပ်ဆက်ပြီး တွေးမိသွားသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေသမျှသော
 သူတံလပ်သည့် အပျိုစင်တိုင်းဟာ သူ့ရည်းစားဖြစ်ခွင့်ရှိနေတာပဲ။
 သေဟာ ဘာဖြစ်လို့ သူချစ်ရမဲ့လူ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ ထင်လင်း
 ဘာ ယခုမှ ရေရေရာရာ တွေးတော သတိပြုမိသည်။ ဖြစ်သင့်တာ
 ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါကိုသူ သတိမမူ ဂုမမြင်ခဲ့လို့ ရုတ်ခြည်း သူမ

အသက်ပြန်ငယ်ကာ လူကြီးရုပ်ပျောက်ပြီး လူငယ်ရုပ်ပေါက်တာပဲလား။ မမဝေရဲ့ အလှတွေကို တရင်းတနှီး ရှုစားလိုက်တော့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူသော ဘာနဲ့မှ မလဲလှယ်နိုင်သော အလှနတ်သမီးတစ်ပါး ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရှိလိုက်ရတယ်။

‘မမဝေ... အရင်တုန်းက အခုလိုအသက်အရွယ်မှာ ဘာတွေ လွဲချော်ပြီး ကမောက်ကမ ဖြစ်ခဲ့ရသလဲ’

‘အများကြီးပဲ၊ လူ့ဘဝဟာ... ဂိမ်းကစားပွဲလို အဆင့်ဆင့် ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ ရင့်ကျက်သက်တမ်းကြီးလာတာ’

‘ဒါဆိုရင်... ဘာတွေ ရှုံးနိမ့်သိမ်ငယ်ခဲ့ရဖူးသလဲ၊ အခုအချိန်မှာ ပြန်ပြီး အနိုင်ယူဖို့ အခွင့်သာနေပြီလေ၊ ကျွန်တော် ကူညီပြီး ဖြေရှင်းပေးမှာပေါ့’

သူ ဒီလို အားတက်သရော လောကွက်ချော်ပေမဲ့ မမဝေ အတွက် နှစ်ထောင်းအားရ ကျေနပ်ခြင်း မရှိလှပြန်ဘူး။

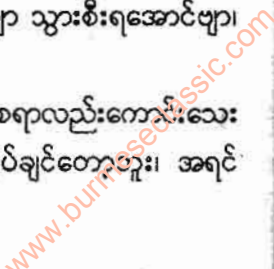
‘ဟင်အင်း... အခုချိန်မှာ မှားခဲ့တဲ့အမှားကို ပြန်ပြင်ဆင်ခွင့်ရပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ ပြိုင်ဘက်ကောင်းတွေက မရှိတော့ဘူး၊ အိုမင်းရင့်ရော်ပြီး အဖက်မလုပ်တော့ဘူး’

‘ဟုတ်သားပဲဗျ၊ တစ်ယောက်တည်း ပြိုင်သလိုဖြစ်နေတော့မှာ ပေါ့နော်’

သူမ လှပရွန်းဝေစွာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြုံးပါသည်။ အဲဒီအပြုံးကိုပဲ မက်မောစွာ ငေးယူရင်း အသက်ရှူဖို့ မေ့မောရပ်တန့် နေမိသေးသည်။ မမဝေနှင့်စကားပြောနေရတာ သာယာသလိုလိုရှိပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့ ငြီးငွေ့စရာတွေ ကြုံရတတ်သည်။

‘မမဝေ... ကျွန်တော်တို့ ရေလွှာလျှော သွားစီးရအောင်ဗျာ၊ အပျင်းကြောလေး ဆန့်ချင်လို့’

‘ဟင်အင်း... ကလေးကလားနဲ့၊ ရုက်စရာလည်းကောင်းသေးတယ်၊ အဲဒီပေါတောတော အလုပ်တွေ အလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ အရင်တုန်းက လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ’

သူ့အကျပ်ရိုက်ကာ ခေါင်းကုပ်ရပါသည်။ သူ့သဘာဝထဲ လူငယ်ပီပီ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံး ပစ်ချင်တာ။ မမဝေက လူကြီးဆန်ချင်စိတ်တွေ ငုတ်ကောင်အဖြစ် တိမ်မြုပ်နေရာမှ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပြုလာသည်။

‘မမဝေအားကိုးနဲ့ ကျွန်တော်က မိုက်နေရတာဗျ။ မေမေကဆို လေးလေးလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ ဟိုမသွားရ၊ ဒီမလာရ သိပ်ချုပ်ချယ်တာ အခုမှ နည်းနည်းစိတ်အေးသွားပုံရတာ’

‘ဟုတ်လား... အောင်က မမဝေကို လူမိုက်ငှားတာပေါ့’

ရှက်စနိုးဖြင့် ပြုံးရင်း ဝန်ခံလိုက်ရသည်။ မမဝေက သူ့အတွက်တော့ ပြည်သူ့တရားရှင်ထဲက ကျန်ကျောင်းပင်။ သူ့အတွက် ကျန်ကျောင်းလို သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ပေါ့။ ကြံချောင်း လုံးဝမဟုတ်ပေ။ ကြံချောင်းဆိုရင် အရင်းချိုပြီး အဖျားရှူးကာ ပေါ့သွားဦးမည်။ အခုဟာက တစ်ချောင်းလုံး ပစ်ရက်စရာမရှိသော ရေခဲချောင်းကြီးပင်။ ပလတ်စတစ်ကာဘာ အထုပ်စကတော့ ခြင်းချက်ပေါ့။ မျောက်တွေ တောင် ငှက်ပျောခွဲခွာရကောင်းမှန်း သိကုန်ပြီ။ မယုံရင် တိရစ္ဆာန်ရုံ သွားကြည့်ပေတော့။

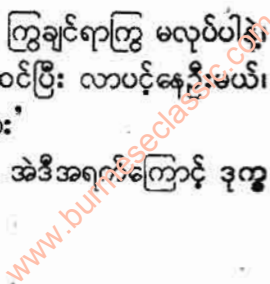
‘ဆင်ဖြူတော်မိပြီး ငရုတ်သီးမဆလာ စားတာပါ’

‘ကဲ... သဘောရှိ ကိုယ်တော်လေး ကြွချင်ရာကြွ စိတ်မပါ ပေမယ့် ခေါင်းကြီးအောင် အယုံအကြည် ခုတုံးလုပ်ခံထားရတာမို့ စိုးထိတ်ထိတ်နဲ့ပဲ လိုက်ရတော့မှာပေါ့’

အပျိုကြီးမမကတော့ အင်တင်တင်လေသံနဲ့ ပဲများလိုက်ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်တော့တာပဲ။ ကြောင်သူတော်အတွင်းစိတ်ရှိနေတာကို များ ဖုံးဖိဟန်ဆောင်နေသေးသည်။

‘မမဝေကလဲ၊ ကိုယ်တော်လေး... ကြွချင်ရာကြွ မလုပ်ပါနဲ့၊ တော်နေကြာ ကျွန်တော့်ကို နတ်ကတော် ထင်ပြီး လာပင့်နေဦးမယ်၊ ကိုကြီးကျော်လောက်ပဲ ကချင်တာ၊ သိလား’

‘သိပါတယ်... အောင့်ဦးလေးလဲ၊ အဲဒီအရက်ကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်ပြီး ဘဝဆုံးခဲ့ရတာ’

အကြောင်းအရာ တော်တော်များများဟာ တူမယောင်နဲ့ကွဲပြီး၊
 မကွဲသယောင်နဲ့ တူသည့်အကြောင်း သူ သက်သေပြချင်လာသည်။
 သူက ကြုံလာသမျှကို ရင်ကော့ခေါင်းမော့ပြီး ဖြတ်ကျော် အောင်မြင်
 သွားချင်သူပင်။ အစိုးအရိမ်ကြီးကာ အချစ်ပိုတဲ့ နေရာမှာတော့ မိန်းမ
 သားတွေကို လိုက်မမိနိုင်သေးပေ။ ပခုံးလေးအသာအယာ ကျုံ့လိုက်ပြီး
 မချိပြုံး ပြုံးရုံကလွဲလို့ သူဘာများ စောဒကတက်နိုင်ဦးမှာလဲ။

‘မမဝေ... ငယ်ငယ်တုန်းက မေမေနဲ့တစ်ခါ စိတ်ကောက်ဖူး
 တယ်၊ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားကို သူငယ်ချင်းတွေက ခေါ်တာ မလိုက်
 ရလို့လေ၊ မေမေက စိတ်မချလို့ မလွှတ်ခဲ့ဘူး’

‘အဲဒါတွေ အတိုးချပြီး အခုကျွန်တော့်ကို ဖိသိပ်လက်စားချေ
 နေတယ်ပေါ့... ဒီလိုလား’

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက ပြိုင်ဘက်ကို စိန်ခေါ်ခွန်းတုံ့မေးတဲ့ လေသံမျိုး
 များပေါက်သွားလားပဲ။ အဲဒီလိုပဲ ကျော်ကြားသူအတော်များများက
 သူ့အမူအရာ အက်တင်တွေ အတုခိုးနေရတာလေ။ သူမရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ
 ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာကျော်မင်းသားပဲ။

‘မဟုတ်ပါဘူး... စကားကြုံလို့ ပြောပြတာပါ။ အဲဒီတုန်းက
 ကျိုက်ထီးရိုးမသွားရလို့ မမဝေ ဘာလုပ်လိုက်လဲ သိလား’

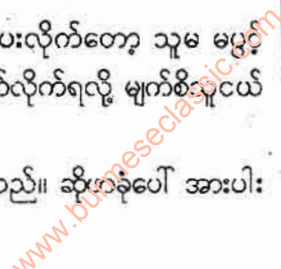
‘ဟင့်အင်း... မသိဘူးလေ၊ ဘာလုပ်လိုက်သလဲ၊ ရေမရှိတဲ့
 ချောင်းမှာ နှာခေါင်းဖော်ပြီး မျက်ရည်မထွက်ဘဲ ‘ငိုပြလိုက်သလား’

‘အခန်းထဲက အပြင်မထွက်ဘဲ (၁၀)ရက်လောက် ကျိုက်ထီး
 ရိုးဘုရားပုံတော်ကပ်ပြီး တရားထိုင်ပစ်လိုက်တယ်’

‘ဟား... ဟား... မမဝေက တော်တော် စိတ်ကြီးတာပဲ၊
 ကြံကြီးစည်ရာ အရွဲ့တိုက်စရာ ရှားလို့ဗျာ’

သူသဘောကျ ရယ်ပြီး မှတ်ချက်ပေးလိုက်တော့ သူမ မပွင့်
 တပွင့် ပြုံးပါသည်။ ငယ်ကျိုးငယ်နာ ပြန်ဖော်လိုက်ရလို့ မျက်စိပူငယ်
 နားသူငယ် အရှက်ရနေပုံမျိုး။

ရှက်စနိုး မျက်ဝန်းရိပ်တွေ ဝေ့ဝဲနေသည်။ ဆိုးဘုရားပေါ် အားပါး

ချ ခြေနှစ်ဖက်လုံး သိမ်းတင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမရဲ့ ငယ်ငယ်က
ဩဇာကွက်တွေ ထပ်မံစပ်စုကာ ရှာဖွေကြည့်မိပြန်သည်။

‘အဲဒါနဲ့... မမဝေ မာမီကပဲ အလျှော့ပေးရတာ မဟုတ်လား၊
အက အမြဲတမ်း လျှော့ရတာလေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ဒီအတိုင်းကြည့်
ဘယ်’

‘ပထမတော့ မေမေက တင်းမာနေတုန်းပဲကွ၊ နောက်မှ
ဖြည်းဖြည်းသနားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့မယ်၊ မိသားစုနဲ့အတူ
အားမယ် ဖြစ်သွားတာ၊ မမဝေကလည်း ဇွတ်ပဲ လိုချင်ပြီဆိုရင် မရ
အောင်ယူတတ်တာ၊ ဒါဆို ဒါပဲ ခေါင်းမာခဲ့တာလေ’

သူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး ထောက်ခံစတားကို အလှ
ဆက် ဆိုလိုက်ပါသည်။

‘ဖြစ်ရမယ်၊ မမဝေပုံစံကို ကျွန်တော်မြင်စက အသိခေါက်
ဆက် အဝင်နက်မယ့် ပုံစံကြီးပါလား၊ ငါးဖယ်ခေါင်းလို့ မြင်ခဲ့တာ’

‘တော်သေးတာပေါ့... ဒဿဂီရီခေါင်းမဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲ’
သူမကို ကြက်ခေါင်းကြီးလို့တော့ မနောက်ဖြစ်ပါ။ ရိုင်းရာကျ
မှာ စိုးလို့။ ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံတတ်တာကလည်း လူတွေထဲက
အသဘာဝပဲ မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ သူမက မျက်နှာမများပေ
မယ့် နှလုံးသားများအနရင် မခက်ဘူးလား။

‘မမဝေ... (၁၀)ရက်ကြီးများတောင် အစာမစားဘဲ အခန်း
အင်းရတယ်လို့ ပေါကြောင်ကြောင်နိုင်လိုက်တာ’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ... တို့အတွက် မုန့်တွေဘာတွေ အိမ်ဖော်
အောင်မလေးနဲ့ တိတ်တိတ်ကျိတ်မှာပြီး မှောင်ခိုတင်သွင်းနေတာ
အပဲထဲကို’

‘ဟား... ဟား... မမဝေ ကလိမ်ကျတာပဲ၊ လူကြီးကို’
‘ကလေးပဲ... ကလိမ်ကျမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ’

မျက်စကလေး ပစ်ပြီး မကျေမချမ်း ရန်တွေဟန်ဖြင့် သူမ
ပြောပါသည်။ အဲ့ဒီလို ရှုတည်တည်နဲ့ အကျပ်အတည်း လူတစ်

ဖက်သားရောက်နေတာကို မြင်ရင် သူကတော့ လှောင်ပြောင်မိတာပဲ။
 လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး လိမ်လည်ညစ်ကျယ်တာကို ဘာလို့ လေးစားပြီး
 အတုခိုးရမှာလဲ။ အားကျချီးကျူးရမှာလဲ။ ကလေးက ကလေးလို
 မဖြူစင်ဘဲ လူကြီးလုပ်လွန်းရင် သူကြည့်မရချင်ပေ။ ပြောမယ့်သာ
 ပြောရတာ မသိ နားမလည်ခင်က သူလည်း ကလေးပီဘိ လိမ်လည်
 ဖိုးတွမ်တီးခဲ့ဖူးသည်။

‘သူများကို မလှောင်ပါနဲ့၊ အောင်လည်း... အဲဒီလို ကလိမ်ကျ
 ပြီး မိဘကို လိမ်ခဲ့ဖူးမှာပဲ မဟုတ်လား’

မြားဦးက သူ့ဘက်တော့ လှည့်လာပြီ။ ဗုံလုံတစ်လှည့်၊ ငါးပုံ
 တစ်လှည့်ပေါ့လေ၊ အလှည့်ကျရင် မနွဲ့စတမ်း မှန်ရာကို သစ္စာဆိုလို့
 ဝန်ခံရပေတော့မည်။

‘အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကလည်း မမဝေနဲ့
 ခပ်ဆင်ဆင်တူတာပဲ’

‘ဘယ်လို... တူတာလဲ၊ ဘုရားမသွားရလို့ ဖဲဝိုင်းသွားတာ
 မျိုးကြီးလား၊ အတုမရှိ ဖဲတော်ကြီးလေ’

ပေါက်တတ်ကရ သူမပြောတော့ ရယ်ရပါသေးသည်။
 အန်တီမမတွေ့ရဲ့ ပိုကာဝိုင်းက အသုံးအနှုန်းတွေ ထွက်လို့ပါ
 လား။

‘ကျွန်တော်... ငယ်ငယ်က ဘော်ဘော်တစ်ယောက်က
 ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဥက္ကံဘုရားသွားဖို့ ခေါ်တယ်’

‘ဟုတ်လား... ဘုရားပွဲမှာ တအားနွဲ့ချင်တာပေါ့’
 ‘အဲ့ဒါကို... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မျှဝေ(ဥက္ကံ)ကလည်း
 ခေါ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အရမ်းသွားချင်နေပြီ’

‘သွားချင်နေတာ ချဉ်ဖတ်၊ သရက်သီးကိုက်လို့ နေမှာပေါ့’
 ဟုတော့ စကားအရှိန်တန်အောင် ဝင်မနောက်ပါ။ ခေါင်းညိတ်လို့သာ
 အသာတကြည် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေလေသည်။

‘ဘုရားပွဲကလည်း ဘာစည်သကဲ့မမေးနဲ့၊ ပွဲတွေကို အဆက်
 မပြတ် ဆက်တိုက်ရုံသွင်းတာလေ’

‘ဪ... သူတို့လည်း ရံသွင်းပြီး ပြစားခံရသူတွေထဲမှာ ပါတာပေါ့နော်၊ ထူးဆန်းသော သတ္တဝါကြီးတွေ’

မျက်လုံးထဲမှာ ဇာတ်မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ လူရွှင်တော်တွေကို ထူးဆန်းသော သတ္တဝါကြီးတွေအဖြစ် မြင်ယောင်ရင်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ တိုယ် ရယ်ဖြစ်သေးသည်။

‘အဲဒါကို... မေမေက ခွင့်မပြုဘူး၊ မလိုက်ခိုင်းဘူးဗျာ၊ တလေးဆိုတော့ ဘာသိမှာလဲ၊ ပျော်ချင် ပါးချင်တာပဲ သိတာလေ’

‘အေးပေါ့လေ... မိုးကြိုးငှက်ငယ်ပွဲလည်း ရှိနေတော့ ပေါ်ချင် ပြားချင်မှာပေါ့၊ ဟင်း... ဟင်း...’

‘ဟာဗျာ... ကြံကြီးစည်ရာ ဘယ်နဲ့က ပေါ်ပြားရမှာလဲ၊ ကျွန်တော် ဂေါ်ကျားအစစ်’

‘အလကား... နောက်တာပါ ဂေါ်ကုလားရယ်၊ ဆက်ပါဦး’

‘ဆက်ပါဦး’ဆိုလို့ ဖုန်းခလုပ်ကို ယောင်ပြီး ကောက်နှိပ်လိုက် မိသေးသည်။ ဘယ်ရမလဲ၊ သူမချည်းပဲထိုင်ပြီး တရစပ်လှောင်နေတာ ဒီတစ်ခါ ရုပ်တည်နဲ့ ပြန်လှောင်တာပေါ့။

‘အဲဒါ... မေမေကလည်း မလွတ်၊ သွားတာကလည်း သွား ချင်၊ ဟို ဘော်ဘော် မျှဝေကြီးကလည်း အသေညွှန်းတာပေါ့၊ ပဲခူးရိုးမ ဘာ ဆင်ရိုင်းပွေ ဘုရားလာဖူး အဲဒါမျိုးတွေ၊ ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းတွေ ဝါသနာပါတော့ အသေအကြေ ညွှန်းမှာပေါ့’

‘ဟုတ်လား... အဲဒီ ဆင်ရိုင်းတွေက ကနူးကတာတွေ၊ နာဠာဂီရိဂိုဏ်းဖွဲ့တာတွေ မလုပ်ဘူးလား’

‘မှဆိုးတစ်ပိုင်းပဲ... ဘယ်ရမလဲ၊ ဆင်ရိုင်းပါတီတွေတောင် လုပ်လိုက်သေးတယ်၊ ဆင်ကျည်စားရာ ပွဲခင်းမခံသာ ပြားပြားဝပ်တာ ပေါ့’

ခပ်ရွဲရွဲ ပြန်ပြောလိုက်မှ အမိသူမ ဒေါ်ပန်းပွင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ် သွားတော့သည်။ ဘယ်လိုညာဏ်မျိုးနဲ့ စကားစစ်ထိုးဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ လိမ့်။ ချစ်သူပန်ယူ ကောက်နမ်းဆင်မြန်းဖို့ စကားပွင့်လေးတွေ အစီ အရီ ပွင့်နေသည်။

‘နောက်ဆုံးတော့ ဆင်ကြံကြံရတာပေါ့၊ အေးလေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ရိုးမကနေ ဥက္ကံဘုရားပွဲ ဆင်ရိုင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားနေမိတာကိုး၊ ဆင်ခန္ဓာ ဝက်ကိုယ်လုံးလေး ဘာလေးတွေ့လိုတွေ့ငြား’

မမဝေက နှုတ်ခမ်းရွဲ့ပြု၍ လှောင်ပါသေးသည်။ အသွားမလွတ် အနှောင့်မလွတ် ရီသဲ့သဲ့ ဣတ္ထိယအကြောင်းကို မိန်းမတွေရှေ့မှာ ပြောရတာလည်း အရသာပဲ။ လျှာဖျားမှာစွဲ လျှာပေါ်ပဲ။

‘အဲဒါ... မေမေ့ကို သား အုတ်ကန်မှာ ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်လာလိုက်တာ၊ ဥက္ကံဘုရားပွဲ ရောက်မှပဲ ရေခိုဖြစ်တော့တယ်၊ ခွီး... ခွီး... ဥက္ကံတော့ ဥက္ကံပါပဲ’

‘မင်းက... မမဝေထက် ပိုပြီး ကလိမ်ကျတာပေါ့၊ သံထူကြောင်းကွဲကို အသုံးချသွားတာလေ၊ လူကြီးကို နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရိုက်ပြီး မလိုမိုတပတ်နဲ့ ကန်ချင်းသွားတာ’

‘အဲဒါ... မဟာပညာရှိတွေမှ အဲဒီလို ပါရမီမျိုးရှိတာမျှတချို့ကျတော့ အစာငတ်ခံရတာနဲ့၊ မုန့်ခိုးစားရတာနဲ့၊ ဟဲ... ဟဲ’

‘အောင်မယ်... အတူတူနဲ့ အနုနုပဲ၊ မမဝေက အတူတူအောင်က အနုနု၊ နုရာမှာတောင် ဝဲစွဲသေးတယ်’

ဗုဒ္ဓေါမြတ်စွာ... ဇာတ်ကလည်း ချက်ချင်းကို တန်ပိုမြင့်ပြီး နာသွားရပါလား။ မမဝေနဲ့သူ အဲဒီလိုပဲ အငြင်းတွေနဲ့ လေ့ကျင့်ခဲ့ကြသည်။ သူတင်းလာရင် မမဝေက လျှော့ပေးလိုက်၊ မမဝေစိတ်ကောက်လာတော့ သူက ချောမော့လိုက်ပေါ့။ အပြန်အလှည့် တစ်ဖန်တစ်လှန်ပင်။ ဖေးမတွဲကူလို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး မော်တော်ကားနဲ့ ပင်လယ်ထဲမှာ လှော်ခတ်သွားရဆဲပင်။

မနက်ဖြန်ရဲ့ လမ်းတွေဟာ မျှော်လင့်မထားသော အထိအတွေ့ကို လတ်ဆတ်ချိုအိခြင်းအဖြစ် ပေးကမ်းသည်။ အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်မိသော သူမလက်တွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မလွှတ်ချင်တော့လောက်အောင် တိမ်းမှူးလိုအပ်ခဲ့ချေပြီ။ အချစ်ဟာ ဆန်းကြယ်လှန်းကြီး တစ်ခါတစ်ရံ စွပ်ကျယ် ဖြစ်သွားပြန်တော့သည်။

အခန်း (၅)

အောင်ရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ သူမ ကိုယ်ရှိန်တန်သွားကာ
အော်တော်မတ်တစ် ရှိုးတိုးရှုန်တန်း ဖြစ်သွားရလေသည်။ ရဲတင်းပွင့်
လင်းသော လူငယ်လေးပီပီ သူမအလိုလိုက်ခဲ့မိသမျှ သွက်လက်စွာ
လက်ပွန်းတတီး ချဉ်းကပ်လာသည်။

‘ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘာမှလဲ ကြိုမပြောထားဘဲနဲ့၊ မမဝေ
ဒီနေ့ အပြင်မထွက်တော့ဘူး၊ အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်လည်း မရှိဘူး’

‘မမဝေမှာ... ကြီးငယ်မရှိပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ကြီးကြီး၊
ကြီးလတ်တွေပါ ရှိတယ်လေ၊ အလှည့်ကျရင် မနွဲ့စတမ်း၊ သူ့အလှည့်
ထူတော့ လိုက်ပေးရပြီးတော့ ဒီလိုပုန်းလို့ လွတ်မှာလား’

ကိုလူချောကတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် အလိမ္မာနည်းနဲ့ ဆွဲဆောင်
မှုပြင်းပြလို့။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပြင်းရှရှ အပြုံးကိုဆင်မြန်းထားသည်။
ပိုင်နိုင်သေသပ်သော ဥပဓိအသွင်နဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ယုံကြည်ရဲရင့်မှု
အရောင် ပြည့်လျှမ်းနေပါသည်။

‘ဘာတွေအရေးကြီးကိစ္စ ပေါ်လာတာလဲ၊ မမဝေတော့...
ကူညီနိုင်မယ် မထင်ဘူး’

‘ကူညီနိုင်မှာပါ၊ မမဝေက... လမ်းလဲပြတတ်တယ်၊ ဂစ်လဲ
နှုတ်တတ်တယ်၊ ယာဉ်စည်းကမ်း လမ်းစည်းကမ်းလည်း နားလည်
တယ်’

မျက်လုံးထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျက်သရေရှိသော အပြစ်အပြာဝတ်စုံ မမအဖြစ် မြင်ယောင်မိသေးသည်။ တို့လုံမေ မခင်မြလား၊ တင်စားစရာရှားလို့။ လမ်းမကြီးမှာ နေကပူ၊ ကားတစ်စီးမျက်စေ့ဒေါက်ထောက်ကြည့်၊ နာကလည်း ညည်းရသေး။ စပါယ်ကလည်း ခေါ်တော့နဲ့ ကြည့်ခံရသေးတဲ့ ကူညီပါရစေတော့ မမြင်ပါရစေနဲ့။

‘အရေးကြီးတယ်... မမဝေ၊ အရည်းကြီးတာမှ ပုဂံခေတ်ပြန်ရောက်နေသလို အရည်းကြီး အရည်းလေး စုံနေတာပဲ’

စကားအရာနဲ့ အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်ဆွဲခေါ်ပြီး သူလိုချင်အခွင့်သာအောင် ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းနေတာ။ ဒါကိုသိလို့ သူမလည်း အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်တိမ်းရှောင်ပြီး စကားမကျွံရအောင် ထိသိမ်းဆင်ခြင်ရတာ။

‘အဲဒါများခက်လို့ ဘကြီးခိုင်ဆီမှာ အကူအညီ အကြံဉာဏ်တောင်းကြည့်လေ၊ လိုအပ်ရင် အောင့်သူငယ်ချင်း မျှဝေကိုပါ လှူခေါ်’

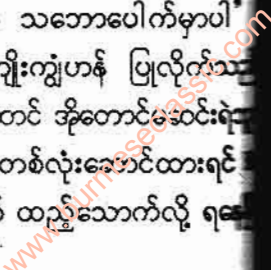
‘ဟာ... အဲဒီလို မရဘူးဗျ၊ မမကိုယ်တိုင် ကူညီမှလျှင် ယောက်ျားကတော့ ကန့်ကလျဆိုရင် ကျွန်တော်ပဲ တစ်ပန်းရှုံးမှာ’

‘ခစ်... ခစ်...’

အကျပ်အတည်း ဆိုက်ရောက်ကာ ခေါင်းကုတ်သွားရရှာသော သူ့အဖြစ်နဲ့ ညည်းတွားသံကြောင့် သူမ ရယ်မိတော့သည်။

‘ကဲပါ... ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်အတွက် အသက်တမျှ အရေးပါတဲ့ အရာကို အနှေးနဲ့အမြန် တပ်စွာ လိုချင်နေလို့ လာခဲ့တာပဲ၊ မမဝေ... သဘောပေါက်မှာပါ’

သူမ ခေါင်းခါငြင်းကာ အသိကျိုးကျွံဟန် ပြုလိုက်သည့် စကားပုံထဲက အတိုင်းလေ။ ဘူးတစ်လုံးဆောင် အိုတောင်မဆင်းရဲဘဲ အခုခေတ်ဆို ပိုတောင်မှန်သေးတယ်။ ဘူးတစ်လုံးဆောင်ထားရင် ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေချမ်းစင်က သောက်ရေဖြစ်ဖြစ် ထည့်သောက်လို့ ရအောင်

ချိုဆို မရှိမဖြစ် ခေါင်းမူးတတ်လို့ ရှုဘူးတွေတောင် ဆောင်ထား
စိတ်ကြသေးတယ်။ များသောအားဖြင့် အဲဒီလူတွေဟာ နာဒီဂရီ
တက်ပြီး ခေါင်းမူး၊ ခေါင်းကိုက်ကြတာလေ။ အဲဒီလူတွေဟာ
တစ်လုံးဆောင်လို့ နာဘူးတာတောင် လူမသိဘူးဆိုတာတွေ။

သူက ခပ်ဟဟလေးရယ်ပြီး ရှက်ရွံ့နေတဲ့ သူမကို စိတ်လက်
ချပါးအောင် စွမ်းဆောင်ပါတယ်။ လှောင်သလိုလို ပြုံးတဲ့အောင်
ကြောင်ဟု ထအရွဲ့တိုက် အော်ဟစ်ပစ်ရမှာ။ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်တည်ပြီး
ထဲမှာပဲ ပျက်ပြယ်သွားရပါသည်။ မအော်ဖြစ်ပါ။ နည်းနည်းလည်း
အော်ဖြစ်ပါ။ ပထမဆုလည်း မရယူပါ။

‘ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ပြန်ဖွင့်မလို့ မမဝေရယ်၊ ကျွန်တော့်
ပြန်ချစ်ပါတော့၊ လူပျိုစစ်စစ် ရေမရောပါဘူး၊ ကလေးအဖေ
ပုတ်ပေမယ့် အတိုးရောအရင်းပါ ကြီးပွားအောင် မေတ္တာတွေ မျှဝေ
ပါ’

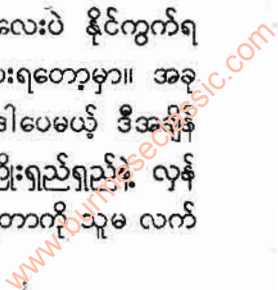
မျှဝေသော အနားမှာရှိရင် သူစားချင်တာတွေ ကောက်မှာနေ
တာကို မြင်ယောင်လိုက်သေးသည်။

‘မသိပါဘူး၊ မမဝေက... အောင် မျက်ကလူးဆန်ပျာနဲ့
ကြီးတယ်ဆိုတော့ ပိုက်ဆံချေးမလို့များလားလို့’

‘ဟုတ်တယ်... ချေးရမယ်၊ ကျွန်တော်... မမဝေဆီက
(၁၅၀၀)၊ အဲ... နှလုံးသားထဲမှာ သိမ်းထားတဲ့ မေတ္တာ
(၅၀၀)တန်ဖိုးကို ချေးငှားမှာပါ မမဝေရယ်’

‘လူကို... ချစ်တီးကုလားများ မှတ်နေလား၊ သွား... မသိ

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအချိန်လေးပဲ နိုင်ကွက်ရ
တာ။ ချစ်မိပြီဆိုတဲ့ နေ့ကစလို့ အရှုံးတွေပေးရတော့မှာ။ အခု
မထိုင်ခင်ကတည်းက ရှုံးနိမ့်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်
လေး ညည်းဆဲခွင့် အသာစီးရတာမို့လား။ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်
ပြီး မူတာများသွားပြန်ရင်လည်း ဂေါ်မစွဲဖြစ်ရတာကို သူမ လက်

တွေ့သိရှိထားပြီးသားပင်။ တကယ်တော့ အောင်ကသာ သူမအတွက် နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဖမ်းဆီးခွင့်ရတဲ့ သားကောင်ဖြစ်လို့ နေပါသည်။

အရေးထဲ ဇာတ်ရိုက်တက်ကာ အချစ်ဖိလင်တွေ မျိုးတိုးမျက် တက် ခံစားနေရချိန် အိမ်ပေါ်မှ ဘကြီးခိုင်ဆင်းလာပြီး ဝင်နှောင့်လို့ ချော်လဲရောထိုင်နေကြရသေးသည်။

‘ဟာ... ဟိုတလောကလာတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့သားလား’

‘ဗျာ... ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဘကြီး... ဒါ... ထင်လင်းအောင် လေ’

ဘကြီးက ပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ခမ်းမွေးကော့ထောင်ပြီး အကဲခတ် သည့်အမှုအရာဖြင့် ကြည့်သည်။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ကြည့် ကြည့်သာသာ မှတ်ချက်ပြုသည်။

‘မဆိုးပါဘူး၊ ကဲ... ကဲ... မင်းတို့သူငယ်ချင်း လူငယ်ချင်း ပဲ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးဆေးနေကြ၊ ဘကြီးက... ခေတ်အမြင် ရှိပါတယ်ကွ၊ ဟဲ... ဟဲ(ဟီ)... ခေတ်ရဲ့ ဘကြီးပဲ၊ သမီးရေ... မဝေ ဘကြီးခမ္မာရုံ သွားလိုက်ဦးမယ်’

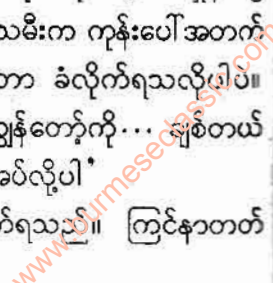
‘ဟုတ်... ဘကြီး’

သူ့ကိုယ်သူများ ဘကြီးက (ဝီး)ခေတ်ရဲ့ ဘကြီးတဲ့။ ဒီအလုံး တွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခံတွင်းတွေသွားရတာပါလိမ့်။ သကြားလုံးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ (ဝီ)ဆိုတာ ဘကြီးအတွက် ဝီစကီခေတ်ကို ဆိုလိုတာ များလား။ မသိတာကြောင့် ခမ္မာရုံသွားပြီး ဆိုက်ဘာကဖေး အတွင်းခန်း ထဲ ဝင်ထိုင်ဦးမှာများ။

အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက် ခံလိုက်ရတော့ အရိုက်တွေ တောင် ပျက်ကုန်တယ်။ ရေဆင်းစိမ်တဲ့ မင်းသမီးက ကုန်းပေါ်အတက် ကင်မရာရှေ့ ရထားကြီး ဖြတ်မောင်းသွားတာ ခံလိုက်ရသလိုပါပဲ။

‘ကဲ... ပြောပါဦး မမဝေရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို... ချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ အရမ်းသိချင်လို့၊ အရမ်းလိုအပ်လို့ပါ’

သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရသည်။ ကြင်နာတတ်

သော မျက်ဝန်းနဲ့ထိတွေ့သောအခါ သူမစိတ်တွေ အရည်ပျော်လာရသည်။ ကရုဏာမျက်ဝန်း ဘာသာနဲ့ နှလုံးနံရံမှာ မေတ္တာကို ရေးခြစ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ထက်အရင်ဆုံး ကိုယ်က ချစ်နေမိခဲ့တာ မဟုတ်လား။

‘အောင်က... မမဝေကို ချစ်နေတယ်မို့လား’

‘အင်းလေ... ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီတော့... မမဝေကလည်း ပြန်ချစ်လိုက်ပေါ့၊ ဘာအပန်းကြီးလို့လဲ အလကားမတ်တင်း ချစ်ရတာ’

‘မမဝေ... မင်းကို မချစ်ဘူး’

‘ဗျာ...’

ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်တဲ့ သူမစကားကြောင့် သူ အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ပါသည်။ မျက်ဝန်းသူငယ်အိမ်လေး တုန်လှုပ်ပြီး ဆွေးမြေ့ရီဝေသွားသည်။ မျက်နှာလေးနီရဲပြီး ကြေကွဲညှိုးငယ်သွားရတာ မြင်တော့ ချက်ချင်း သနားသွားသည်။ သူမအပေါ် တကယ်ချစ်တာလား၊ ရှက်လို့ နာသာခံခက် အငြင်းပယ်ဒဏ်ကို ထိရှခံစားတာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ချစ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ကြိုးစားရဦးမည်။

‘မမဝေ... အောင့်ကိုပဲချစ်တယ်’

မျက်မှောင်ကုပ်ကာ တွေဝေပြီး သူ့စဉ်းစားသည်။ သဘောပေါက်နားလည်သွားကာမှ သူ့မျက်နှာ ပြုံးရွှင်လာနိုင်သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာရောချပြီး တိုးတိုးသက်သက်ရယ်သည်။

‘မမဝေ... တကယ်ပြောတာလားဟင်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဧမဝေရယ်၊ ပျော်လိုက်တာ၊ အား... အခုမှပဲ ဆန္ဒတွေပြည့်ဝတော့ တယ်ဗျာ၊ အဲဒီ... အသံပဲ ကြားချင်နေတာ’

သူ ကြားချင်နေတာကြီးကို တစ်လုံးတစ်ဝရသွားလို့ ဣန္ဒြေပင်ဆေည့်တော့ဘဲ သူ့ကို သိမ်းကျုံးဖက်ပါသည်။

‘အို... ဘာလုပ်တာလဲ လွှတ်စမ်းပါ၊ အဲဒီလိုကဲ့ရင် ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်မှာနော်’

‘ဆောရီးဗျာ၊ ဟဲ... ဟဲ... ကျွန်တော် အရမ်းပျော်သွားလို့ ပါ’

ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး ခပ်ခွာခွာ ဣန္ဒြေရရ ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း သူပြန်ထိုင်ပါသည်။ သူမ တည်တည်တံ့တံ့ မျက်နှာထားတင်းလိုက်ပြီး မျက်နှာသာ မပေးလေဟန် ကြည့်နေရပါသည်။ အချစ်၊ အသည်း၊ နှလုံး၊ မေတ္တာပေးထားရသူ ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံမပေးရဖို့တော့ လိုသည်။ တော်တော်များများ မျက်နှာသာပေးလိုက်တာနဲ့ ရွှေရေးပန်းကန်တက်ပြီး လာကြသည်။ အချစ်ရဆုံးကို အဆုံးစွန်ထိ ချစ်လိုက်ဖို့လိုသည်။ ဘဝ သခင်ကို စိတ်ချလက်ချ အပ်နှံပေးဆပ်ရမည်။ အချစ်နဲ့ဘဝဆိုတာ တစ်ထပ်တည်း ကျချင်မှကျတာ။ ဘဝပေးပြီး ချစ်နိုင်ဖို့ လိုသလို၊ အချစ်ပေးပြီး ဘဝတည်ဆောက်ဖို့လည်း လိုပါသည်။ ရဲဖန်ရဲခါတော့ ဘဝပေးပြီး မချစ်နိုင်ရင် ပျက်ပြယ်မှေးမှိန်သွားရတဲ့ အချစ်တွေရှိသလို အချစ်ပေးပြီး ဘဝပါပေးပြီး မတည်ဆောက်နိုင်ရင်လည်း ပျက်ပြယ် ရတာတွေ ရှိတာပဲ။ သူမဘဝပါပေးပြီး အချစ်ကို အောင်နဲ့တည်ဆောက် ဖို့ ဝန်လေးသူတော့ မဟုတ်ပါ။ မြန်မြန်ကြီး၊ မြန်မြန်သီး ခေက်ထဲမှာ ခဏတဖြုတ် မျက်နှာသာ မပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းထိပ်က ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်နဲ့တော့ ကွာပါသေး သည်။ သူကတော့ မျက်နှာသာမပေးတာ၊ ကျန်တာတွေ ရက်ရောပါ သည်။

‘မမဝေနဲ့... ကျွန်တော် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ဟိုနေရာ သွားရအောင်၊ လူပြောသူပြောများတယ်’

‘ဘာလဲ... ရွှေတိဂုံလား၊ ကမ္ဘာအေးလား၊ ဘုရားပေါ်မှာ မသင့်တော်ပါဘူး၊ ပြီး... သတိပေးစာတွေကလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲလောက်ကြီး မျက်နှာပြောင် မတိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့’

‘ဘယ်ကလာ... မမဝေကလည်း ဒေဒင်ဥယျာဉ်ထဲကို သွား မယ်လို့ပြောတာ၊ ဟိုလေ... မြကျွန်းသာ’

‘အဲဒီ... ဘော်ဒါမှာ စာသင်ပြီး စာမေးပွဲဖြေမလို့လား’

‘ဟာဗျာ... မြိုင်ဟေဝန် သွားမယ်ဗျာ ဒါဆိုလဲ’

‘တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ သားရဲကပေါပါဘိသနဲ့၊ ရေကို တျိုချက်မသောက်ရင် ငှက်ဖျားက မိဦးမယ်’

အကျပ်တွေ့အောင် စကားကို လိုက်ကပ်ပြီးပြောနေတာ။ ဒါ တောင် သူ့တောထဲကို မျှဝေဆိုတဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်း ထည့်မပေးရသေး ဘူး။ ပညာကုန်မဟုတ်ဘူး။ သူကတော့ ပေစောင်းစောင်းနဲ့ မိကြည် ကြည့်ကြည့်ကာ အညစ်ခံနေရပါတယ်။ အခုမှ စင်္ကာပူကွင်းထဲ ရောက် နေဘောလုံးအသင်းလို ဒိုင်ညစ်တာ ခံနေရတာပဲ။

‘ဒါဆိုလည်း... ရတယ်လေ၊ လှော်ကားဥယျာဉ်ပဲ သွားတော့ မယ်’

‘ဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ ဥယျာဉ်တွေ တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေ၊ ဥရိုင်းကော စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ ဟိုက... ချုံထဲက အကောင် ဇလောင်တွေထွက်လာရင် အချောင်သက်သက် ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ တိုယ် ထပြေးနေရဦးမယ်’

သူသိအောင် ပြောပြလိုက်ရပါသည်။ သောကတွေအကြောင်း ဝန်းခြံတွေဟာ ကိုယ့်ထင်ကြေးနဲ့ကိုယ် ပုရွတ်ဆိတ်ကိုက်ခံရ၊ အတွဲ ချောင်းခံရ၊ တောတိုးရ၊ လူအထင်သေးခံရသော နေရာများပင်ဖြစ် သည်။ လူငယ်တော်တော်များများက အာဒိနဲ့ဇဝတောထဲမှာ ဘယ်လို နေထိုင်လဲ သိချင်လို့ တောတိုးပြီး စူးစမ်းကြတာ။ တကယ်က ဘာမှ ဇထူးဆန်းဘူး မြို့ပြခေတ်မှာ မြို့တိုးပြီး စူးစမ်းလည်း အချစ်ကို တွေ့မှာပဲ။ တောနဲ့တောင်စွယ်၊ ကျွဲနဲ့လယ် မမြင်ဖူးတဲ့မြို့သားတွေဆိုတာ သိပ်ပြီးခေတ်နောက်ကျတာပဲ။ တောပြောင်းပြီး ဆန်ကောရောင်းစရာ၊ ထွဲကျောင်းစရာ မြေမရှိဘူး။ မြို့သားတွေ လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး တေးနေကြတာ သေရင် မြေမြှုပ်စရာနေရာတောင် ရှိရှာတာမဟုတ် ဘူး။ မြို့သူတွေ ခေတ်မီတယ်ဆိုပြီး ခေတ်နောက်လိုက် စကတ်တိုပတ် နေတာ။ တောသူတွေ မမီဘူး။ တောသူတွေ ခေတ်ရှေ့ပြေးပြီး တောက်စိုက်သမ လယ်ထဲဆင်းလာတာ ကြာပေါ့။

အဲဒါဖြင့်ရင်... ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ

သိပ်ရှိတာပေါ့... အောင်ရယ်၊ အခုလို အနားကပ်ပြီး တိတ်တဆိတ် ရင်ခုန်သံကို ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ နားထောင်နေရတဲ့ဘဝလောက် ရှင်းသန့်လှပတာ ဘာရှိဦးမှာလဲ

သူမ အနားကပ်ကာ ပခုံးလေးပေါ်မို့နဲ့ ခေါင်းတင်ထားလိုက်ပါသည်။ အလိုက်သင့်ပင် သူက နောက်ကျောမှာ သိုင်းဖက်တင်မို့နဲ့ပါသည်။ မြတ်နိုးယုယစွာ မျှော်လင့်ပြီး စောင့်စားခဲ့ရသော အချိန်တဒဂ်လေးမှာ သာယာမိန်းမောလို့ နေကြပါသည်။

ချစ်သူတို့သဘာဝ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွား၊ လျှောက်လည်ချင်တဲ့ သဘောပါ မမဝေရယ်

အခု... ရေတွင်းတူးပြီး၊ အခု... ရေကြည်သောက်ချင်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ ကိုယ်တော်ချော နည်းနည်းပါးပါးတော့ မမဝေဘက်က ဈေးကိုင်ထားဦးမှာပေါ့

သူမ အပေါစား မဆန်ကြောင်း သူသိထားဖို့ အထူးလိုအပ်ပါသည်။ သူ့အတွက်ဆို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်လျောဖို့ ဆန္ဒဆုံးဖြတ်ချက် ရှိထားပြီးသားဆိုပေမယ့် အညှာလွယ်၊ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေပေမယ့် အပေါစား တန်ဖိုးမဲ့မဟုတ်တာ သူသိဖို့တော့ လိုအပ်တာပါပဲ။ တစ်ဆင့်ပြီးမှ တစ်ဆင့်သွားကြရုံပဲ ရှိတာလေ။

မမဝေ... ဘာပဲပြောပြော ဘာပဲလုပ်လုပ် အထင်မြင်တသေး တန်ဖိုးမဲ့တာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်... ရင်ထဲမှာ ချစ်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ ထာဝရတန်ဖိုး အနှိုင်းမဲ့မြင့်မားပြီးသား

အပြောနဲ့ အလုပ်နဲ့ညီအောင် မမဝေက နေရာမှာလေ

သူ ပြုမူနေကျ အမူအရာအတိုင်း ရယ်ပြန်ပါသည်။ အဲဒီလူကို ရူးအောင်ဖမ်းစားတဲ့ အပြုံးကိုပဲ မြင်ပြင်းကပ်လှပါပြီ။

မမဝေရယ်... အရာရာကို ရင့်ကျက်တဲ့ လူကြီးစံနှုန်း၊ ကြီးသဘောနဲ့ မမြင်စမ်းပါနဲ့ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ရအောင်

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့လို့ ပြောထားတယ်လေ၊ ပြောမရရင် မမဝေ
ထိပ်ကို တူနဲ့ထုမှာနော်”

“အဟီး... မမဝေက သိပ်ရယ်ရတာပဲ၊ ချစ်ဖို့လည်း ကောင်း
တယ်၊ ကျွန်တော်... အသည်းယားလာပြီ”

အဲဒီလောက်တောင် အသည်းယားတတ်ရင်လည်း ပဲစားပြီး
အွဲသွား သွားလိုက်တော့ပေါ့။ နေရာတကာ သူ့စိတ်ချည်းပဲ။ ဘယ်လို
ထူးဆန်းလေးကိုမှ သူမ ထူးဆန်းစွာ ချစ်မိသွားတာလဲ။ ဒါတွေဟာ
ရှင်မိအောင်နက်ရဲ့ ဆိုးမွေတွေတဲ့လား။ ဒီလိုပဲ ချောမောလှပအောင်
ပိုသွင်းယူမှ အချစ်ပန်းပုရုပ်လေးဟာ သေသပ်နှစ်လိုဖွယ်ရာ ရုပ်ကြွ
လာမှာလေ။

အခုတော့လည်း ချစ်သူတို့လျှောက်သော လမ်းကလေးဟာ
သာယာကြည်မွေ့ဖွယ် အပြည့်နဲ့ လှပသပ်ရပ်နေပါသည်။ အစပိုင်း
တော့ လွယ်မယောင်နဲ့ခက် တိမ်မယောင်နဲ့ နက်တာပေါ့။ စင်သီက
သူမနဲ့ ရည်ငံနေတဲ့အကြောင်းကို သိသွားတော့ အမူအရာ ပျက်ယွင်း
သွားတာပေါ့။ အရုပ်ကျိုးပြတ် လဲကျမသွားရုံတမယ်ပဲ။ အံ့ဩတုန်
ထုပ်တာလေ။ သူ့သားကို ငယ်ငယ်ချောချော မျှော်လင့်ချက် အိပ်မက်
ဗူးများ လေးတွေနဲ့ပဲ ရည်းမှန်းထားပုံရတယ်။ ထင်မှတ်မထားတာတွေ
ကြုံတွေ့ကြားဒါရတော့ လက်မခံချင်ဘဲ အင်တင်တင် ဖြစ်သေးတာ
ပေါ့။

နောက်တော့လည်း ချောမော့ဖျောင်းဖျလိုက်တာ အဆင်ပြေ
သွားတာပါပဲ။ ရှိရင်းစွဲ သံယောဇဉ် မကင်းရာ မကင်းကြောင်း အားတုံ
အားနာသမှု၊ သားကိုချစ်တဲ့ဇောတွေနဲ့ ကြည်ဖြူလက်ခံ သဘောတူ
ထိုက်တယ်။ ဘဝက အခုမှ လသာသောညရဲ့ အကောင်းဘလီအခြမ်း
တို့ ရောက်တော့တာပဲ။

‘မမဝေက... တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို လေးလေးနဲ့တူလို့ ချစ်ခဲ့တာလား’

‘အဲဒါက... အစပြုတယ်လို့တော့ ပြောလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစားထိုး ဖြည့်ဆည်းတဲ့ သဘောတော့ မသက်ရောက်ပါဘူး’

‘ကျွန်တော်... သိပါတယ် မမဝေ၊ တကယ်... ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မမဝေ... အချစ်က လေးလေးဆီမှာ ကုန်သွားပြီ’

ငေးငိုင်ပြီး မျက်နှာလေးငယ်သွားပါသည်။ တစ်ခါတလေ တော့လည်း ဘာမဆိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို သူက အတွေးလွန်ပြီး အစိုးရိမ် ကြီးနေတတ်ပြန်သည်။

‘ပြဿနာမရှာစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မဆီမဆိုင် ကွဲကွဲပြားပြား အသိ ရှိလို့ ချစ်မိတာကို အောင် မယုံဘူးလား’

‘ညာတယ်... မမဝေ ညာပြောတာ မဟုတ်လား’

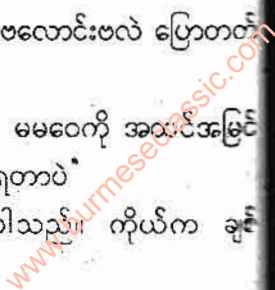
‘မမဝေ... ကျိန်ပြောရဲတယ်၊ အရင်က... ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ချစ်နေဆဲပါ၊ အခုမှ... အောင်က ဒီလိုပြောလိုက်တဲ့အတွက် မမဝေ အဲဒီအချစ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီ၊ အခုချိန်ကစပြီး အောင်တစ်ယောက် တည်းကိုပဲ ချစ်တော့မယ်’

မကြည်မသာ အီလည်လည်နဲ့ စိတ်ကောက်ချင်နေတုန်းပဲ။ ယောက်ျားတန်မဲ့ ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ နဲ့လို့။ သူမ စိတ်ပြန်ကောက်ဖို့ တောင်မှ အလှည့်မပေးဘူး။ အနိုင်ယူတတ်သော ကောင်စုတ်လေးကိုမှ သူမက ချစ်နေမိတာလေ။ မဖြစ်သင့်တာနဲ့ မချစ်သင့်တာ ရောထွေး နေတဲ့ ပုတီးကုန်းမြို့လေးကို ဘူတာရုံနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့၊ ဗွီဒီယိုရုံနဲ့ အရက်ဆိုင် ရောသမရှုပ်ထွေးပေါ့။

‘မမဝေက... မိန်းမ ပီသပါတယ်၊ ဗလောင်းဗလဲ ပြောတတ် သား’

‘အောင်... ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ မမဝေကို အသင်အမြင် သေးတယ်ဆိုရင်တော့ မမဝေ စိတ်ဆင်းရဲရတာပဲ’

စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဝမ်းနည်းရပါသည်။ ကိုယ်က ချစ်

သလောက် ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်တာ မခံရရင် အခုလို သောကရောက်ရ
ချည်းပဲ။ သူမ ထင်လင်းအောင်ကို သိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်း သက်သေ
ပြရမည်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်သွားပုံဖြင့် မသက်မသာ မျက်နှာအမူအရာ
ဆိုကြည့်ပြီး သူ ရယ်ဖြူဖြူဖြင့် စိတ်ပြန်လျှော့ချသည်။

‘အလကား... နောက်တာပါ မမဝေရယ်၊ ချစ်လို့စတာပါ’
မမဝေရင်ထဲမှာ ဘာပဲရှိရှိ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်က ချစ်

ပြီးသား’

သူမ အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်မိသည်။
အတည်ပေါက်ကြီးနဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရက်ပလေတယ်။ သူနဲ့အတူ
နီနေရတာဟာ အရူးကို ရည်းစားလုပ်ရသလိုပဲ။ အရူးပါးဝပြီး ဒုက္ခ
ဆေးသမျှကို လူတွေက ခံကြရတာလေ။ စိတ်မနှံ့တဲ့ လူရဲ့ တန်ပြန်ရိုက်
ချက်ကြောင့် အရူးလုပ်ခံနေရတာမျိုး။

‘အောင်က... မမဝေကို အရမ်းအနိုင်ကျင့်တာပဲ၊ အဲဒီလို
အထိတ်တလန့်ဖြစ်လောက်အောင် အတည်မနောက်စမ်းပါနဲ့’

‘ကျွန်တော်... အဲဒီလို နောက်တတ်လို့ ဒုက္ခရောက်ဖူးတယ်၊
ထူမှန်းခံရတယ်ဗျ၊ ဒါပေမယ့်... အတန်တန် ဆင်ခြင်နေတဲ့ ကြားထဲ
ထဲ မနေနိုင်လို့ နောက်မိပြန်ရော’

မောင်လေးရဲ့ နောင်ရေးက စိတ်မအေးစရာကြီးပါလားနော်။
ဤရင် သူမလည်း နှလုံးရောဂါ ရနိုင်လောက်သည်။ သူမ စိတ်ပြေ
လျှော့ ထွေးပွေ့ပြီး အနမ်းနဲ့ ချော့မော့ပါသည်။ ထိပ်ပုတ်ပြီးမှ ထိုင်
ထန်တော့နေတာ။ မကျေမချမ်းဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မြင်းကတ်တစ်
ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လို့နေသည်။ ပေစောင်းတေကတ်နေမိတာပေါ့။

‘မမဝေလေ... အရင်ကသာ ဂျင်မီကို ချစ်ရင်ချစ်ခဲ့မယ်၊
ဘာလဲဒေသံ အခြေအနေ အချိန်အခါအရ အခုချိန်မှာတော့ လုံးဝ
ပြောင်းလဲသွားပြီး ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးမှာ အောင့်ကို အချစ်ဆုံးပဲ
ဆိုတာ နှလုံးသွင်းပြီး မှတ်ထားစမ်းပါ’

တီတာချိုသာစွာ ခွဲနဲ့ ပိုမိုပြီးပြောလိုက်ပါသည်။ ချစ်အနမ်းလို

ချိုသော ချစ်နှုတ်ခမ်းနဲ့ပြောသည့် အပြောလေးတွေ ချိုသည့် အပျိုချော ဆိုတာ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် နှလုံးသည်းတိုင် ထိရအောင် ပြောတတ်ရမှာပေါ့။

‘တကယ်ပြောတာနော်၊ ပြီးမှ... ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ် အသံတွေ မကြားချင်ဘူး’

‘တကယ်ပေါ့... အောင်ရယ်၊ အသေအချာ ယုံလိုက်တော့’

‘ယုန်လိုက်ရင် တောထဲသွားနေရမှာပေါ့၊ မျှဝေနဲ့တော့ အတူ မနေပါရစေနဲ့၊ ကျွန်တော်... အတူနေချင်တာက မမဝေနဲ့ပါ’

‘မနေချင်ပါဘူး၊ ရာသီဥတုက ပူရတဲ့ကြားထဲ အစအနောက်ကလည်း သန်သေးတယ်၊ ကပ်တီးမူးလဲ လုပ်ဦးမှာ’

သူ့ရင်ဘတ်ကို ခပ်ဖွဖွလေးတွန်းပြီး ရန်တွေ့ဟန်ပြောကာ နှုတ်ခမ်းစုထားလိုက်မိသည်။ သူက သဘောတကျရှိလှစွာ ရယ်မောနေပါတော့သည်။ ဘယ်တော့မှ အရယ်အပြုံး မပျက်ဘဲ လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်အောင် ဘယ်လိုချောက်ချရမလဲ။ ဒါပဲ တွေးနေတတ်တာလေ၊ ကူလီကူမာ ရုပ်ကလေး ကူလီကူကြာရုပ် မဟုတ်လို့ ချစ်နဲ့နေတာပဲလား။ ကြုံဆုံဖြစ်ပျက်ရသမျှကို အဆန်းတကြယ် ငေးနေလိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။

‘မမဝေနဲ့... ကျွန်တော် ဒီလို ချစ်လာခွင့်ရတာ သိပ်အံ့သြတာပဲ၊ ဥစ္စာစောင့်မလေးနဲ့ ချစ်ရသလို ဆန်းကြယ်တယ်’

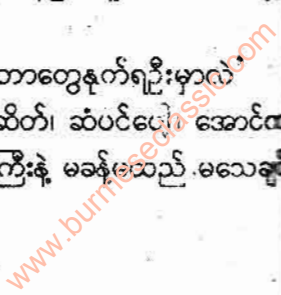
‘မမဝေက... ဥစ္စာစောင့်လား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့... အောင်ရဲ့ လိပ်ပြာကို နုတ်လိုက်မှာနော်’

‘နုတ်ချင်နုတ်ပေါ့၊ လိပ်ပြာပဲ... နုတ်ရမှာနော်’

အစိုးရိမ်ကြီးဟန်ဖြင့် မျက်ကလူးဆန်ပြာ သူက သတိပေးပြီး ပြောလာသဖြင့် ရယ်မိသည်။

‘ဘာလဲ... လိပ်ပြာမနုတ်လို့ ဘာတွေနုတ်ရဦးမှာလဲ’

‘ဘာမှ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မုတ်ဆိတ်၊ ဆံပင်ပေါ့၊ အောင်က သေရင် ကတုံးပြောင်၊ မုတ်ဆိတ်ရှင်းရှင်းကြီးနဲ့ မခန့်မသည် မသေချာပါဘူး’

သူမ ရှက်ဝဲဝဲလေးရယ်လိုက်ပြီး သက်မချလိုက်နိုင်တော့
ညည်း။ မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ ကယ်ပေလို့ပဲ။

‘စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မမဝေက... ရုတ်တရက်ကြီး ကောက်
အင်ကာ ကြီးရာက ငယ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့... ကျွန်တော့်ကို
လေးလို့ အရပ်လာတိုင်းတယ်၊ အဲဒါနဲ့... ကြည့်မရလို့ ကပ်နမ်း
ထိုက်တာ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားရော’

‘ဟင်... အောင်ပြောပုံအရဆိုရင် မဆီမဆိုင်ကြီး ဖြစ်နေပြီ၊
သက်ဆိုင်လို့ ချစ်မိကြတာပဲ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ မင်းသမီးလေးက... လိုတရ မြေဖြူ
ဘာင့်နဲ့ ငယ်အောင်ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် မင်းသား
လေးက ညှို့ပြီး ရှားပါးရတနာ မြေဖြူတောင့်ကို ပေးလိုက်တာပဲလေ’

‘ဖြစ်ရလေ... သူကပဲ ညှို့အားပြင်းသတဲ့၊ ဘာလဲ...’

သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာမကြီးဆီ သွားပြီး လက်တို့ဦးမှပဲ။
အဆန်းကြယ်တဲ့ သူတို့ အချစ်ပုံပြင်လေးကို ဂန္ထီရဝတ္ထုရေးဖို့ ကုန်ကြမ်း
သွားပေးရမယ်။

‘အဲဒါဆို... နေပါဦး မမဝေရဲ့၊ ဂန္ထီရဆန်နေတဲ့ ကျွန်တော်
တို့ အဖြစ်ကို ဝတ္ထုရေးရင် အလုပ်ဖြစ်မှာပေါ့’

‘အံ့ဩတကြီး လိုက်ငေးပြီး အဆန်းတကြယ် ကြည့်မှာတော့
ဗဟုတဘူး၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လျှောက်ဖြီးတယ်လို့
ဘော့ ဩဘာပေးမှာ’

‘ဘယ်ကလာ... မမဝေကလည်း ဟိုအချစ်ဟာသတွေ ရေး
နေရာက ဂန္ထီရဘက် လိုင်းပြောင်းပြီး ရေးလိုက်တဲ့ ညီနောင်ဆိုကြည့်
ပါလား တစ်အုပ်တည်းနဲ့ အုပ်ရေကိုးသန်းဆိုလား’

‘ဟုတ်လား... မကြားလိုက်မိပါဘူး၊ နာမည်ကြီးသွားတာပဲ
ဆါ၊ ဝတ္ထုနာမည်က... ဘာတဲ့လဲ’

‘နှစ်ဆယ့်တစ်ရာမူ ဆန်ကူလီဖော့ ကုမ္ပဏီကတောင် ဇာတ်
ဆန်းကို လာဝယ်သွားသေးတယ် ‘တွံတေးတောတန်းက ထန်းရည်စိမ်
ဆင်းသားလေး’ ဆိုတာလေ’

www.burmeseclassic.com

‘ဪ... အဲဒါလား အမေရိကန်နဲ့ အီရက် ဖက်စပ်ချစ်
ကြည်ရေးလုပ်ပြီး ရိုက်မယ့်ကားလေ’

‘ဟုတ်တယ်... အဲဒီဝတ္ထုကို ပြောနေတာပဲ’

‘အဲဒါ... လာဝယ်တာပဲ သိလိုက်ရတယ်၊ ခရေစေ့တွင်းက
တော့ မသိဘူးလေ’

‘ဒီက... ကင်မရာတွေတောင် မသုံးတော့ဘူး၊ အဆင့်မြင့်
မြင့် ဂန္ထီရ ရုပ်ရှင်ကားကြီး ကြည့်ရဦးမှာ’

အားပါးတရ ဂုဏ်ယူမုဒိတာပွားလေဟန်ဖြင့် သူကပြော
လေသည်။ စကားအရှိန်တန်သွားအောင် တစ်ဇာပုတ္တိဉာဏ်ရွှင်ရွှင်နဲ့
တစ်ချက်လှန်ခွပ်လိုက်မိတော့သည်။

‘နေပါဦး... သူများ အလုပ်ဖြစ်တိုင်း လိုက်လုပ်ရအောင်
ဟိုလူ မစင်ခြောက် ကောက်စားတိုင်း အောင်က လိုက်စားမှာလား’

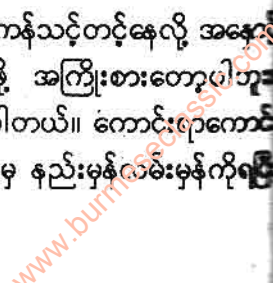
‘ဟာဗျာ...’

အီလည်လည် မျက်နှာဖြင့် ကျောကုပ်ခေါင်းကုတ် ဖြစ်နေ
တော့သည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး တသိမ့်သိမ့် တုန်လှိုက်ကာ ရယ်ပေး
ကြည်နူးရပြန်သည်။ အဲဒီလို စိတ်ချမ်းမြေ့အောင်လည်း သူက သရုပ်
ဆောင် ကောင်းနေပြန်ပါသည်။

‘ငါးပွက်ရာ... ငါးစာချတဲ့ သဘောတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့
မမဝေရာ၊ ရှေ့မှာ ချပြီးသား ရှိနှင့်တာထက် ပိုကောင်းအောင် ထပ်
ဆင့်ပြီး သစ်သား ကံသစ်အောင် တီထွင်တဲ့သဘောပါ’

‘မြူးဇစ် စတိုင်တွေလိုပေါ့ ပိုပြီး ဆူတာ၊ ပိုမိုငြိမ်ညောင်း
တာ၊ မဆူမညံတာနဲ့ ရောနှောတာတွေ ထွင်သွားနိုင်မှ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်
ဖြစ်တော့မပေါ့’

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့စကားဟာ မှန်ကန်သင့်တင့်နေလို့ အနောက်
အယုက်ပေးပြီး ငြင်းဆန်ကန်လန်တိုက်ဖို့ အကြိုးစားတော့ပါဘူး
ရောင်းသူ ဝယ်သူ အသံတူ တိုင်ပင်လိုက်ပါတယ်။ ကောင်းရာကောင်း
ကြောင်း ပြောကြတာပဲ။ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းမှ နည်းမှန်လမ်းမှန်ကိုဖြေ
တိုးတက်မှာလေ။

‘အိုင်ဒီယာကောင်းတော့ ရှိပါတယ်။ ဇွဲလေးက... မရှိ၊ ဇွဲ
ဆေးတော့ ထားပါရဲ့၊ ကံက... မလိုက်ဖြစ်နေလို့ပါ။ ထင်လင်းအောင်
တို့က... မလုပ်ချင်သေးလို့ ကြည့်နေတာ ပိုင်ပါတယ်’

‘မင်းဟာကလည်း... ဟိုမင်းသားလေးကျနေတာပဲ၊ ကတော့
ထချင်ပါရဲ့၊ ကျန်းမာရေး မကောင်း၊ ကျန်မာရေး ကောင်းနေပြန်
တော့လည်း မကချင်ဆိုတာမျိုးကြီးလား’

ပြုံးစစ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကျိုးတိုးကျဲတဲ့နဲ့ ရယ်ပါတော့သည်။
ပြေးကြည့်မှ ဒီချစ်သူနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ။ ကြည်ဖြူလိုက်
ဘုတောလိုက်၊ ကန့်လန့်တိုက်လိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေါ့။ ကပ်ဖဲ့ရပ်ဖဲ့
ရေတစိုက် လုပ်စရာဆိုလို့ ဒီလူနဲ့ ဒီလူမပဲရှိတာလေ။ ဒီနှစ်ယောက်
အည်း ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက် မလုပ်လို့ ဘယ်နှယောက်နဲ့များ
သွားချစ်နေရမှာလဲ။

‘ကျွန်တော်... စဉ်းစားမိတာက ဂမ္ဘီရ သဘောသဘာဝတွေ
မိတဲ့ သီချင်းမျိုးကို ဖန်တီးချင်တာ’

‘ဟယ်ရီလင်းရဲ့... ဂမ္ဘီရဝိညာဉ်မျိုးလား၊ ဘီတဲလ်ရဲ့ အိန္ဒိယ
တိုင်လ်လား၊ ဂန္ဓာရီလိုမျိုးလား’

‘ဟုတ်တယ်... အဲဒီလို သီချင်းမျိုး ပိုပြီးတော့ ဆန်းသစ်တဲ့
နည်းသိပ်သည်းမှု ထည့်ချင်တာ’

‘လုပ်ထားကွ... ထင်လင်းအောင်ကွ၊ ရူးနိုင်မှ ထူးတာ၊
မသိတဲ့လူ ကြောင်တာ မတတ်တဲ့လူက အားပေးရမှာပေါ့’

သူ့ကိုယ်ပေါ် မှီနဲ့နေရာမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး အားပါးတရ
ထက်ခွပ်တီးကာ မြှောက်ပင့်ပြီး ရိုက်ချ ဘောလီဘောပုတ်လိုက်ပါ
သည်။ ဟုတ်တော့မလိုလိုနဲ့ အဖျားရှူးသွားတော့ သူ့မျက်နှာကြီးက
အယ်ဘီးကား တက်ကျိတ်ခံရတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးလို ပြဲကွဲပျော့ရွဲသွား
သည်။

‘မမေ... အားပေးအားမြှောက် လုပ်တာနော်၊ မသိတဲ့
ကျွန်တော် ပေါက်ကရလုပ်တာကို မတတ်ဘဲနဲ့ လက်ခုပ်တီးတာ’

ကိုယ်ရှူးကိုယ်ပတ် ဓားကောက်နဲ့ ပစ်မိတဲ့အခါလည်း ရှိမေပေါ့။ ကိုယ့်အတတ်နဲ့ ကိုယ်စူးရတာလေ။ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကိုယ်ဖွဖွလေး ဖိကိုက်မိလိုက်သည်။ ဒီပါးစပ်နဲ့ ဒီလေကြောကိုက အငြိမနေ သွားရှည်လိုက်မိတာ။ အခုတော့ အသွားမလွတ် အနှောင့်မလွတ် ကိုယ်ပါ ပြန်ခံရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ တော်တော်လှောင်တဲ့ ထလင်းအောင်နဲ့ တော်တော်မွေတဲ့ ပန်းပွင့်ဝေတို့ တွေ့ကြတာလေ။ ခြေမြင်သော မြေချင်း ကျောက်ကျောက်ချင်းထိတော့ မီးပွင့်လေပေါ့။

‘မမဝေ...’

‘ဟေ...’

‘မမပန်း...၊ မမပွင့်...’

‘လန်း...၊ လွင့်...’

‘ဒါကျတော့ ဟမ်းတွေ၊ ဟွင့်တွေ မအော်ဘူး၊ ဒီက... ထန်းလျက်ခဲကျွေးပြီး ဘော်ဒါဖွဲ့ အခြီးနဲ့ခိုင်းမလို့’

‘ကြည့်စမ်း... ကောင်စုတ်လေး၊ လူကို ခွေးနဲ့နှိုင်းတယ်ပေါ့ သွား... မခေါ်တော့ဘူး’

သူ ရင်အုပ်သားပေါ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ပတ်မကြီး တီးသလို တဖုန်းဖုန်းထုပစ်လိုက်ပါသည်။ ကြင်နာစိတ်ကောက်ဟန်ဖြင့် ညင်ညင်သာ အစွမ်းကုန် တဒုံးဒုံးထုလိုက်တာ အင်္ကျီမှာကပ်နေတဲ့ ဖုန်တွေတောင် ဝေဝေထွက်ပျံလာသည် အထိပင်။

‘သိပ်ညစစုပ်တာပဲ၊ မမဝေသာ ခွေးတယ်နီယာမလေးဆိုရင် မင်းဟာ ခွေးအစုတ်မလုပ် ဖုန်လူးကောင်လေးပဲ’

‘မမဝေ... လက်မပါနဲ့လေ၊ ကျွန်တော်လည်း... နှာခေါင်း ပါလာမယ်နော်၊ ဘာမှတ်လဲ’

သူ နှာခေါင်းပါမှက အသားလိုလို အရိုးတောင်းတာ သူမရဲ့ ပါးပြင်လေး ရွတ်ခနဲ နွေးအောင်လှည့်စားဖို့ပင်။

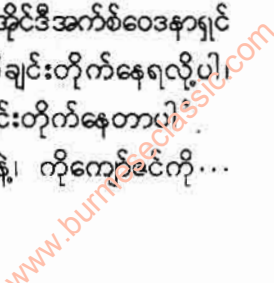
အခန်း (၆)

တကယ်တမ်းကျတော့ ခွေးဖြစ်တာမှ ကောင်းပါသေးတယ်။ ခွေးက ရောင်းစားလို့ရသေးတယ်။ အိမ်မှာ မွေးကျွေးထားရင်လည်း ဟောင်ဖော်ရသေးတယ်။ လူကတော့ ဘယ်သူ့သွားရောင်းရောင်း အကုန်အကျခံပြီး ဝယ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငွေကြေးနဲ့ တင်တောင်းတာတွေ၊ ခန္ဓာကိုယ် ရောင်းစားတာတွေဆိုတော့လည်း လူမဟုတ်တော့လို့ပေါ့။ လူထက်ပိုပီသတဲ့ လူဖြစ်လို့ တန်ရာတန်ကြေး သတ်မှတ်တာနေမှာ ပေါ့။ သူမကတော့ အဖိုးဖြတ်လို့ မရသော တန်ကြေးဖြင့်သာ အချစ် မေတ္တာကို အလိုရှိခဲ့ပါသည်။ တန်ဘိုးသတ်မှတ်မထားဘဲ အမြတ်တနိုး ချစ်မိတဲ့ အချစ်ကိုမှ သူက အလွဲသုံးစားလုပ်လာရင် မခက်ချေဘူး လား။ စိုးရိမ်မကင်းစွာ သူ့ကို မေးမြန်းအကဲစမ်းကြည့်ရသည်။

‘အောင်... အခုတလော ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ အိမ်မှာ... ဇနီးဆက်ကြည့်တော့ မမဝေဆီသွားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးရင်... ဒီကိုလည်း ရောက်မလာဘဲ ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ’

‘ဘယ်မှမသွားပါဘူး မမဝေရယ်၊ အေအိုင်ဒီအက်စ်ဝေဒနာရှင် တွေအတွက် ကရုဏာရန်ပုံငွေပွဲအတွက် သီချင်းတိုက်နေရလို့ပါ၊ ခိုပါတယ်၊ ကျော်ဇင်ကိုကိုတို့နဲ့ နေ့တိုင်းသီချင်းတိုက်နေတာပါ’

‘မှန်မှန်ပြောနော်... လိမ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ ကိုကျော်ဇင်ကို...
‘မ လှမ်းမေးမှာ’

‘မေးပါ... ရပါတယ်၊ ဟိုက... ပြန်ဖြေမှာပေါ့၊ သီချင်းတိုက်ရင်း ဖန်ခွက်တိုက် ဖဲရိုက်ရုံလောက်ပါပဲ’

ကဲ ကြည့်ဦးတော့။ နှစ်ခါရိုက်မစစ်ရဘူး။ အိုးမလုံတော့ အံ့ပွင့်လာတာပဲ။ ဒီလောက်တော့ ပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့ အူဘယ်နှခွေရိုတယ်ဆိုတာ ဗိုက်ခွဲကြည့်မှသိတာ။ စောဖေတို့က နောကျေပြီးသား၊ ပန်းပွင့်ဝေအဖို့တော့ ပြန်လှန်သင်ခန်းစာနဲ့ လှေကျင့်ပြီး နွေးနေစရာကို မလိုဘူး။ အကင်းလည်း ပါးပြီးသား။

‘မမဝေကလေ... ဗိုက်ခေါက်ထူသဘောက သိပ်အကင်းပါးတာပဲ၊ မမဝေကို မလိမ်ရဲပါဘူး’

‘လိမ်လည်းလိမ်တယ်၊ မာလည်းမာတယ်ပေါ့လေ၊ ပြုံးအလှပိုင်ရှင် စိတ်တာလေးတွေရော ပါသေးလား’

‘မပါဘူး၊ အဲဒါတော့ စိတ်ချ၊ ဗိုင်းရပ်စ်တွေ ပါဆယ်ထုပ်လာမှာစိုးလို့’

‘ဒါဖြင့်ရင်... ဖြူပြာဇွန်နဲ့ လည်ချင်းယှက်ပြီး စုံတွဲသီချင်းတော့ ဆိုဖြစ်မှာပေါ့’

‘အလုပ်သဘောအရပါ၊ ဟဲ... ဟဲ... အလကားနောက်တာ၊ လည်ချင်းမယှက်ပါဘူး၊ မမဝေရယ်၊ ဥစ္စာခြောက်မနေပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်က... မမဝေနဲ့ စုံတွဲဆိုပြီး လက်ထပ်မင်္ဂလာ စီးရီးလုပ်ချင်တာ’

‘အရှူးပဲ၊ သိပ်စကားတတ်တာ၊ ယုံအောင်လည်း ပြောတတ်တယ်၊ ချစ်အောင်လည်း ချဲ့တတ်တယ်၊ မရိပ်မိအောင်လည်း ဖြီးတတ်တယ်၊ လျှာအရိုးမရှိတဲ့ ထင်လင်းအောင်လေး’

သူ့နားထင်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပေါက်ပြီး ဘွဲ့ထူးတွေ တပ်ပေးလိုက်တယ်။ သူက မဖြူလေဟန်ဖြင့် ထပ်မံဖြည့်ဆည်းလိုက်သေးတယ်။

‘စာနာအောင်လည်း ညာတာပါတေး လုပ်တတ်သေးတယ်’

‘သိပါတယ်၊ အောင်က... လူကြီးတွေကို အဲဒီအပြောတွေနဲ့ ပဲ ညာစားပြီး ကြီးပြင်းလာတယ်ဆိုတာ’

မျက်နှာထိ မျက်နှာထားဖြင့် မဲ့ကာရွဲကာ ပြောလိုက်တော့ နုတ်ဖြူဖြူ ရယ်တော့တာပေါ့။

‘ယုံစမ်းပါ... မမဝေရယ်၊ အောင်က... တစ်ယောက်သော ခုန်သူကိုပဲ သစ္စာရှိရှိ ချစ်မယ့်ကောင်ပါ’

‘ယုံဝယ်ပေးလေ၊ ယုံစမ်းရအောင်’

‘မမဝေကိုသာ... ကျွန်တော် စိတ်မချရတာ၊ နုပျိုရှင်သန်ရေး အတွက် အစ်ကိုကြီးတွေ၊ အန်ကယ်ကြီးတွေက မမဝေရဲ့ အလှအပကို ခုတ်စိကျနေတာ’

‘မမဝေက... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံပြီးသား၊ စိတ်သန့်တယ်၊ အောင်ကိုပဲ စိတ်မချတာ’

‘စိတ်ချချင်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ အခုပဲလက်ထပ်လိုက်လေ၊ မမ ဆန့်... အတူနေချင်ပြီဗျ၊ သိလား’

‘အကဲပိုစွာ လေသံကြားရုံလောက်ဖြင့် ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ သူကပြော လေသည်။ အခုဆို အခု ဇွတ်တရွတ်ကြီးပဲဆိုတဲ့ လူငယ်ကောင်ချော လေး။

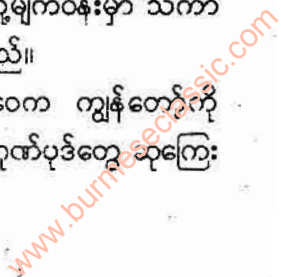
‘ဟင့်အင်း... အောင် အခုစိစဉ်ထားတဲ့ စီးရီးထွက်ပြီးမှ ထည့်ကျက်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ စီမံချင်တာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အောင်ကိုလည်း နီးတီးအက်ဖ်အမ် ဆုလေးရပြီးကာမှ လက်ထပ်စေချင်တယ်’

‘အဲဒါတွေက... အလကားပါ မမဝေရယ်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားမှ မဟုတ်တာ၊ အကယ်ဒမီရပြီးမှ လက်ထပ်ရအောင်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... အဲလို တင့်တင့်တယ်တယ်ဆိုတော့ ပို ကောင်းဘူးလား’

သူမ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ သင်္ကာ စောင်းဟန် အရိပ်အယောင် ဖြတ်သန်းသွားသည်။

‘သိပါတယ်... တကယ်တော့ မမဝေက ကျွန်တော့်ကို ခုန်လို့ လက်ထပ်ချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီ... ဂုဏ်ပုဒ်တွေ ဆုကြေး ဆွဲကို မက်မောလို့ မဟုတ်လား’

သူမ ခေါင်းတွင်တွင်ခါပြီး ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ကင်
သီးကပ်သပ် စကားတွေပြောပြီး အပစ်တော်တင်ကာ အထင်အပြင်
လွဲချင်နေမိကြတာက မေတ္တာလမ်းလား အဆီအငေါ့မတည့် အထင်
တလွဲ အမြင်တွေမဲ့လိုက်တာ။

‘အဲဒီလိုထင်ရင်... အောင် မှားသွားမှာပေါ့ကွာ၊ သားဒွန်း...
ဘိန်းစားလို့ သားဒွန်းမိန်းမက ဘိန်းစားမိန်းမ ဖြစ်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့
အောင့်မှာ... ဘာမှရှိမနေရင်တောင်မှ မပစ်ပယ်ရက်ပါဘူးကွယ်’

ဒီလိုဆို လွန်လွန်းတာပေါ့။ သူမရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးမှုက ဤရွေ့
ဤမျှ သူ့အပေါ်ကြီးမားခဲ့ပါသည်။ ဒါကိုပင် သူက အငမ်းမရ နည်း
သေးတယ် ထင်နေသည်။ ရထားပေါ်က ဈေးသည်လို နည်းသေးလား
စုံစီနဖာရောင်းရမယ့်ပုံစံ ပေါက်နေသည်။

လွယ်ဗန်းကလေးနဲ့ အနမ်းလေးတွေချိတ်ထား၊ ဘဝလေးကို
တင် ဆံနွယ်လေးတွေဖြန့်ခင်း၊ အသည်းနှလုံးကို ပါကင်ထုပ်၊ နှုတ်ခမ်း
လေးတွေ တစ်လိမ့်ပြီးတစ်လိမ့်၊ အကြင်နာမေတ္တာစကားလုံးတွေ
ယာစပ်ပြီး သူ့ကိုရောင်းပေးရမည်။ ဖောဖောသီသီ ပေါချောင်ကောင်း
ရက်ရက်ရောရော အော်ရောင်းရမည်။

‘အနမ်းလေးတွေက... ၁၀၀ ဖိုး သုံးကစ် နည်းသေးလား
ဆံနွယ်လေးတွေက တစ်လက်မတစ်ဆုပ် နည်းသေးလား၊ နှုတ်ခမ်း
လေးတွေက အလိပ်လိပ် အထပ်ထပ် နည်းသေးလား၊ နှလုံးသားပါကင်
လေးတစ်ထုပ်’ လို့ အော်ဟစ်ပြလိုက်ရမှာ၊ ဒါမှ မနည်းမှန်း ကိုယ်တော်
ချော သိရှိနိုင်မှာ။

‘ထင်မြင်ယူဆတယ်ဆိုတာ ချစ်လို့၊ အစိုးရိမ်ကြီးပြီး ပြောမိ
တာပါ မမဝေရယ်၊ မချစ်ဘဲနဲ့ ဘယ်သူက လေကုန်ခံပြီး ပြောနေဇာ
လဲ’

‘ကဲပါ... တော်ပါပြီ၊ လုံလောက်ပြီ၊ ဇာချဲ့မနေနဲ့တော့’
နှုတ်ပိတ်လိုက်လို့သာ ရေငုံသွားရတာ။ သူ့မျက်နှာကြည့်ရတာ
သိပ်ကြေလည်သေးပုံ မရပေ။ သူမတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘာမဟုတ်တာ

လေးတွေနဲ့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် အငြင်းပွားမိကြသည်။ ဒီအငြင်းပွား
ဏာတဲ့ ဆူးပြောငုံမျိုးဆိုတာ ထွင်နိုင်မှတော်ကာကျတာ။ တစ်စတစ်စနဲ့
ဦးထွားလာရင် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ မီးတောက်ကြီး ဖြစ်လာနိုင်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်တော့... ကျွန်တော်နဲ့ မမဝေက
သူချစ်တယ်၊ ငါချစ်တယ်နဲ့ အချစ်ပြိုင်နေမိကြတာပဲ’

‘အချစ်ပြိုင်ပြီး အချစ်ကြီးတဲ့အခါမှာ အမျက်ကြီးတာလည်း
ဖြစ်တတ်တာပဲ’

သူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး သူမကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပါ
သည်။ ပြတ်သားစွာ တစ်ထစ်ချစကားကို ဆိုသည်။

‘ကျွန်တော်... မမဝေကို မဝေးရဲဘူး၊ ဝေးရမှာ ကြောက်
တယ်’

‘မပြောပါနဲ့၊ ဝေးရမယ့်စကား... မပြောပါနဲ့ အောင်ရယ်၊
အိတ်မရှိ နမာမရှိ အောင်က မမဝေကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရင်
ဖြစ်စေ၊ မမဝေက အောင်ကို ထားခဲ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ ရှင်လျက်နဲ့ဖြစ်
စေ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ကွဲကွာဖို့ စိတ်မရဲဘူး’

နုနယ်သော နှလုံးသားက မခံစားရဲလို့ သိမ်ငယ်စွာ တီးတိုး
ဆောင်းပန်နေသယောင်ပင်။

‘မမဝေမှာ... တူမရှိရင် ကောင်းမယ်နော်’
စကားအကောင်းပြောပြီး အရသာတွေ့နေစဉ်မှာပဲ ကောင်စုတ်

အားက ဖောက်လာသည်။

‘ဘာဆိုလို့လဲ၊ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းဖို့လား၊ ရှိတော့
နဲ့တယ်၊ သူငယ်တန်း... အရွယ်လေး ခိုင်းလို့မရသေးဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟီး... ဟီး...’

ရယ်လိုက်တဲ့ လေသံကိုက အကြံခပ်ကြီးကြီးရှိထားပုံ ရလေ
သည်။ မသိုးမသန်နဲ့ ကူလီကူမာ ရယ်သံကြီး။

‘သိပြီ၊ အသက်အရွယ်ချင်း အတူတူ တင်တင်စီးစီး ပွားပြီး
ပြီးနဲ့ ငါ့တူမလို့ ခေါ်ချင်သေးတာလား’

*ဒါလည်း... မဟုတ်ပါဘူး၊ အလကားရတဲ့နွား သွားဖြူ မကြည့်ရဘူး၊ မမဝေသာ... တူမရှိရင် ကျွန်တော်လည်း မြေ တောင့်ရေးပြီး တူမအဒေါ်ကြီး လုပ်ခိုင်းမလို့'

*ဘာမှ... မဆိုင်ဘူး၊ အောင်... တကယ် လုပ်ချင်တာ မမဝေရဲ့ ရင်ခွင်ပိုက်အရွယ် အသက်ကွာဟပါစေ လုပ်ချင်တာ မဟုတ် ဘူး၊ အဲဒါမှ... ဟိုသူငယ်တန်းမလေးနဲ့ သိပ်မကွာတော့ အိမ်ကထဲ လုပ်လို့ရမှာပေါ့'

*မဟုတ်ပါဘူး... မမဝေရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ... အဲဒီစိတ်မို့ မရှိပါဘူး၊ လိမ်ပြောတာပါ၊ တကယ်... ညာပြောတာပါ၊ တူမရှိရင် တူမပြီး သံရိုက်ချင်လို့ပါ'

တောင်စဉ်ရေမရ ပေါက်တက်ကရ စကားတွေ သူ့ပါးစပ်ထဲ ထွက်ပဲထွက်နိုင်လွန်းသည်။ မရယ်ရတဲ့ ဟာသကား ကြည့်ရသလို ပေါကြောင်ကြောင် အမူအရာမျိုးကိုလည်း ချစ်သူက သရုပ်ဆောင် ကျွမ်းကျင်လှပါသည်။

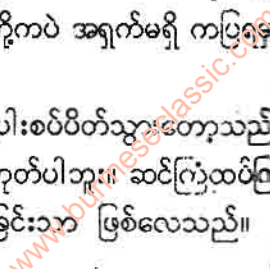
*ပျင်းလိုက်တာ... မမဝေရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို... ကပြပါ လား'

*လမ်းထိပ်က... တက်စီကားသမားတွေတော့ အားတယ် ပြောတာပဲ၊ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီတွေလည်း အားနေကြတယ်၊ သွားကခိုင် လိုက်ပါလား'

*မမဝေကလည်း ရိုက်ပေါက်ကြီး လုပ်စမ်းပါ၊ သင်္ကြန်ယိမ်း လေး၊ ကျွန်တော်... မြန်နွားဆိုပေးမယ်'

*ပျင်းရမှာတောင်... ပျင်းလာပြီ၊ တော်တော် တရားကျွန် ကောင်းတယ်၊ အောင်... ပျော်ရအောင် တို့ကပဲ အရှက်မရှိ ကပြရမှာ လား'

ခနဲတုတ်တုတ် ပြန်ပြောလိုက်မှ သူ့ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်။ ကြာကြာတော့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်ကြံ့ထပ်ကြံ့ ပြီး စကားလမ်းကြောင်း အစပြန်ရှာနေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

‘အဲဒါဆိုလည်း... ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်၊ နေပြည်တော်
မှာ ဇာတ်ကားကောင်းတယ်တဲ့’

‘မကြည့်ချင်ဘူး... အင်္ဂလိပ်ကားကြီး’

‘ကမ္ဘာ့ပြတင်းပေါက်ကြီးကို အဲလို ချေး(ဂျီး)မများချင်ပါနဲ့၊
မိစ္ဆာပါတယ် မမဝေရယ်၊ အဝတ်အစားလဲလိုက်ပါ၊ သွားမယ်’

‘မသွားရပါဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မနေတတ်ဘူး၊ စိတ်အိုက်
တယ်၊ ရုံထဲမှာ မှောင်မဲမဲနဲ့ အနေကျပ်တယ်’

အမှောင်ကိုကြောက်တဲ့ လူသားဟာ အလင်းမှာ ပျော်မွေ့
တယ်။ အဲဒီလူသားတွေထဲမှာ သူမလည်းပါတယ်။ အမှောင်ထဲမှာ
ခွန်သူက တပူပူတဆာဆာနဲ့ အခွင့်အရေး ယူဦးမှာ။

‘အဲဒါတွေ... ခက်တာပဲ လာပါ၊ ကျွန်တော်... အဝတ်
အစားလဲပေးရမှာလား၊ ကိုယ်တိုင်... လဲမှာလား’

‘လဲလည်း... မလဲဘူး၊ လိုက်လည်း... မလိုက်ဘူး’

‘တကယ်လား၊ အဲဒါဆို... ဖြူဖြာနဲ့ အတူသွားကြည့်လိုက်
အောင်၊ ကျွန်တော်စိတ်ကို...’ မမ လာမစမ်းနဲ့

လက်ညှိုးထိုးပြီး သတိပေး ခြိမ်းခြောက်စကားကို ပြော
တယ်။ နားမဆုံအောင် ကြားရပြီး ရင်ထိတ် နှလုံးလိပ်ပြာ လန့်ရသည်။
သူ တကယ် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေပုံရသည်။

‘သွားချင်လည်း သွားပေါ့၊ မမဝေက... နေမကောင်းလို့
ခေါင်းကိုက်ချင်သလိုလို ပြီးစိစိဖြစ်နေလို့ ပြောတာကို အခွင့်ကောင်း
ချပြီး အရွဲ့တိုက်ချင်လည်း ရပါတယ်’

သူ သက်ပြင်းချပြီး မျက်နှာလွဲရပါသည်။ စိတ်ထဲမှာ စနိုး
အောင်ဖြစ်ကာ အနေရခက်သွားဟန်ပင်။

‘မမဝေတို့... အဲဒါ ခက်တာပေါ့၊ လူငယ်ပီပီ... စိတ်ကို
ထွတ်ထွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထားစမ်းပါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟိုဟာ
သွား ဒီဟာစိုးရိမ်နဲ့ ကြောင့်ကြမနေစမ်းပါနဲ့’

‘ကြောင့်ကြတာ မဟုတ်ဘူးအောင်၊ မိုးပြိုမှာကို တွေးကြောက်

တာ မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်ခင်ကြိုတင်ပြီး နည်းလမ်းတကျ ကာကွယ်တဲ့ သဘောမျိုးပါ။

အချို့သတ်ပြီး နားလည်အောင် ပြောရတော့တယ်။ လူငယ်၊ လူကြီးဟာ ဒီလိုပဲ အမြင်ကွာဟတာပေါ့။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို သိသိသာသာ ပြောင်းလဲနိုင်ပေမယ့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကတော့ ပြောင်းလဲတတ်မရပေ။ အသွင်မတူတာကို ညှိလို့ရပေမယ့် အမြင်မတူတာကို ညှိမရဘူး ဖြစ်နေသည်။ သူမဘက်က အလျော့ပေးပြီးချစ်ဖို့ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးသားပါ။

‘စကားကို ပြန်ပြင်ပြောလိုက်ပါ အောင်ရယ်၊ မမဝေ မဟုတ်ဘဲ အခြားသော ဒေါ်ပန်းပွင့်ဝေနဲ့ပဲ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်လို့၊ သတ္တိရန် ပြင်ပြောလိုက်’

‘သတ္တိရှိတယ်ဗျာ၊ မမဝေနဲ့ပဲ... ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်’
ပျော့ပျောင်းနူးညွတ်စွာ သူမ နာခံမိသည်။ တကယ်လို့ သူမသာ ဒေါ်ပန်းပွင့်ဝေအဖြစ် အသက်ပြန်ကြီးသွားရင် သူ ချစ်ချင်မှာ ချစ်တော့မှာလေ။

‘ခဏစောင့်... ရေချိုးဦးမယ်’

‘နေမကောင်းဘူးဆို’

‘ရတယ်... အောင့်အတွက်ဆို သေရဲတယ်’

ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ သူငေးမော ကျေနပ်သွားပါသည်။ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲလှဲယ်ပြီး လက်ချင်းချိတ်ကာ ချစ်သူရင်ထဲ ရုံကလေးဆီ ဦးတည်လိုက်ကြသည်။ အပြာရောင် လက်မှတ်အပိုင်း အစလေး ထက်ကြပ်မကွာ ဖြတ်ရမယ်။

မြင့်မားသော အရပ်အမောင်း သွယ်တန်းသော ခြေတံကြီး ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား သူမ လျှောက်လှမ်းဝင်လာသည်။ ရင်ကော့ ခေါင်း

မော့ကာ အားမန်အပြည့်ဖြင့် ရဲရင့်နေပုံရသည်။ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားရုံမက မျက်လုံးထဲ အခိုက်တစ်စ ဝင်သလို ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်ရပါသည်။ ပန်းပွင့်ဝေဘက်ကလည်း မပျော့မညံသော စိတ်ဓာတ် ထက်သန်စွာဖြင့် သူမကို ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။ ပြိုင်ဘက် အသင်းနှစ်သင်း တွေ့ရသလို မလျော့သော စိတ်ခွဲတွေဖြင့် အိမ်ရှင် ဧည့်သည် ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်စွာ ဧည့်ထောက်နောက်ခံပြုပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရမှာ ပေါ့။ ဧည့်သည်ကလည်း အိမ်ရှင်ကို မစော်ကားဘဲ လှပသပ်ရပ်စွာ အနိုင်ယူ ကစားပြဖို့ လိုတာပေါ့။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာ ဟာ တစ်နေရာစာအတွက် တစ်နေ့နေ့မှာ မျက်လုံးရှေ့မှောက် ရောက် လာမယ်ဆိုတာ ကြိုတွက်ထားပြီးသားပင်။ အေးဆေးသက်သာစွာ ကောင်းမမှားဘဲ ကမ်းလင့်ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

‘ထိုင်လေ... ဖြူပြာဇွန်’

ငေးမောတင်းမာစွာ ရပ်ကြည့်နေရာမှ ဣန္ဒြေရရ မတွန့် ဆုတ် သူမ ဝင်ထိုင်ပါသည်။

‘တစ်ခုခု... ပြောစရာရှိပြီထင်တယ်၊ ခဏထိုင်ဦး၊ တစ်ခုခု သောက်ဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်၊ အပူလား၊ အအေးလား’

‘အိုက်စ်ကော်ဖီဆိုရင် အဆင်ပြေမယ်ထင်တယ် မမဝေ’

ရှဉ့်လဲလျှောက်သာ ပျားလဲစွဲသာ အဆင်ပြေမယ့် စကားလုံးကို ရွေးချယ်ပြောနိုင်မယ့် သဘောရသည်။ အကဲစမ်းကြည့်ရတဲ့ သဘော ထတော့ သိပ်မခေလှဘူးဆိုတာ ရိပ်မိသည်။

‘ကျွန်မ... အခုလို မမဝေဆီလာတာ တခြားတော့ မဟုတ် ဘူး၊ အသိပေးချင်လို့ လာခဲ့ကာပဲ’

‘အေးဆေးပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊

ဒေါ်ကြီးရေ အိုက်စ်ကော်ဖီ လုပ်ပေးပါ’

သွေးအေး လူသတ်သမားတစ်ယောက်လို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဝဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါတယ်။ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင်လည်း ကြိုတင် သတိပေးတဲ့ သဘောရောက်တာပေါ့။

ကျွန်မ... အခု အရမ်းခံစားပြီး ကြေကွဲနေရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးမှာ လစ်ဟာပြီး ခံပြင်းနေမိတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားတာကို အသည်းနာခဲ့တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မမဝေကို ကျွန်မဟာ မနာလိုဘူး

တုံးတိုပြောချလိုက်တဲ့ စကားက ထိရလွန်းတော့ မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားရတယ်။ အမူအရာ မပျက်ယွင်းအောင် ဟန်ဆောင်ပြုံးလိုက်ပါသည်။

မမဝေက... ကျွန်မရဲ့ အချစ်ကို လုယူသွားတယ်။ မမဝေ ရောက်လာတဲ့ နေ့ကစပြီး ကျွန်မဘဝမှာ အရှုံးတွေ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲတာ ခံရတော့တာပဲ

အချစ်ဆိုတာ... ဒီလိုပါပဲ ညီမလေးရယ်၊ ထင်သလို မဖြစ်တတ်ဘူး

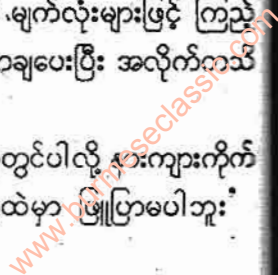
ဖြစ်ချင်သလိုလည်း ထင်လို့မရနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ... လက်ခုပ်ထဲက ရေကို ပုတ်ချခံလိုက်ရသလို ခံစားရတယ်။ ကျွန်မ... လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး

သူမက စကားအေးအေး နွေးနွေးထွေးထွေး ပြောနေရာမှ လေသံတင်းမာ ခက်ထန်လာသည်။ မာန်ပါပါနဲ့ ပြောပုံအရတော့ ရင်တွင်းကလာတဲ့ ခံစားချက် စကားလုံး အစစ်အမှန်တွေပဲဆိုတာ သိသာလွန်းတယ်။

တို့ကြောင့်လား၊ အဲဒါဆို... ဆောရီးပဲ ညီမရယ်၊ ကံကြမ္မာ ရေးတဲ့ ဖူးစာလည်းဖြစ်မှာပေါ့

အောင်နိုင် အသာစီးရသူလို အထက်စီးဆန်ဆန် ပြောပစ်တော့ သူမက စိတ်နာရှံရှာဟန် မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပါသည်။ ဒေါ်ကြီးက အိုက်စကော်ဖီခွက် လာချပေးပြီး အလိုက်ကသိပြန်ရှောင်ထွက်သွားသည်။

ကံကြမ္မာကို လွှဲမချပါနဲ့ မမဝေ၊ လူတွင်ပါလို့ နားကျားကိုက်တာပါ။ ကံကိုယုံပြီး ဆူးပုံနင်းရတဲ့ သူတွေထဲမှာ ဖြူပြာမပါဘူး

သူမကိုယ်သူမ ဖြူပြာဟုပင် ပိုင်နိုင်သေသပ်စွာညွှန်းဆိုသုံးနှုန်းလေသည်။ စကားလုံးတွေက ခက်ထန်လာတော့ ပြိုင်ပွဲက မြန်ဆန်ပြင်းထန်လာသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်မ မကျေနပ်ဘူး’

‘တို့... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဖြူပြာ... ဘာလိုချင်လဲ၊ တို့...’

တစ်ခုခု အလျော်သဘော ပြန်ပေးရမလား’

ရွာမှာရှိတဲ့ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတွေ အများကြီး ဘောလုံးတစ်သင်းလောက်ကို မျက်လုံးထဲ မြင်မိသေးသည်။

‘မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ခံပြင်းလို့ ကျွန်မ ထင်လင်းကိုပဲ လိုချင်တာ’

‘အဲဒါတော့... ကာယကံရှင်ပေါ်မှာ မူတည်သေးတယ်၊ မမဆ... ဘက်ကတော့ တပြားသားမှ အချစ်ကို အလျှော့မပေးဘဲ ဆွဲတိုင်ဖမ်းဆုပ်ထားမိမှာပဲ’

တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွေးပျက်ပြီး နောက်တွန့်စေမယ့် စကားလုံးမျိုးကို ရွေးခြယ်ပြီး ဖွင့်ဟလိုက်ပါသည်။ သူမ ခေါင်းတွင်တွင်ခါ၍ လှောင်သံထွက်ကာ တစ်ချက်ရယ်သည်။

‘အဟက်... ကျွန်မ ထင်လင်းကို ရှင့်လက်ထဲကနေ ပြန်လှူထုမှာပါ၊ မရ... ရတဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ယူပြမယ်ဆိုတာ မမဝေကို လာအသံပေးတာပဲ’

စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လင့်ကစား ဟန်ကိုယ်ဖို့ မပြည့်မဝပင် ပြေး၍ နေလိုက်ပါသည်။ လေတိုက်တာကို မတုန်လှုပ်တဲ့ သစ်ပင်မြင့်ထိုး နှလုံးမူလျက်ပင်။

‘ကျွန်မ... ရှုံးခဲ့တယ်၊ ဆုံးရှုံးနစ်နာခဲ့ရငယ်၊ အဲဒီခြောက်သွေ့အက်ကွဲ အထီးကျန် ဆန်ခဲရသမျှအတွက် ပေးဆပ်ခဲ့ရတာတွေအတွက် ဆက်စားပြန်ချေပြမယ်’

‘သူ့ခေါင်းထဲမှာ... မင်းမရှိတော့ဘူး ဖြူပြာ၊ မင်းဟို့... စာတ်လမ်းက ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ၊ မြို့ပျက်ကြီးဖြစ်နေပြီ၊ မင်းကို အောင်ကသူ့ဘဝထဲက အပြီးအပိုင် ထုတ်သွားပြီ’

နောက်ဆုတ်ဆိုင်းပြီး သိမ်ငယ်စေလောက်အောင် ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်စကား ဆိုလိုက်ပါသည်။ ကြေကွဲချင်လို့ သေဖဲကို ပေတေ ဆွဲချင်တယ်ဆိုလည်း သဘောပဲ။ နေမြဲအတိုင်းနေပြီး လေထဲမှာ ဝေ့ဝဲ နေလိုက်ရုံပင်။

‘မမဝေ... သိထားဖို့က မမဝေတစ်ယောက်ပဲ မိန်းမ ပီသ တာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြူပြာတို့ကလည်း... မိန်းမတွေထဲက မာယာပရိ ယာယ်နဲ့ အချစ်ကို ဝယ်ယူနိုင်တဲ့ မိန်းမပဲ’

အမုန်းအလွမ်းနဲ့ ရင့်ပြည့်ရင်ကယ် ဖြစ်နေရသူလို ပေါက်ကွဲ သည်။ အစာကြေလည်မှုအတွက် လျက်ဆားလျက်ခိုင်းရမှာလား၊ ရင် လူးဆေး ဝယ်ပေးရမှာလား။

‘လုပ်ပါ... ရပါတယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ကတော့ အချစ်စစ်နဲ့ သိပ်ချစ်ကြလို့ ဘာလာလာရတယ်၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒီလောက် ထက်မြတ်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့တော့ သွေးကြောင်သွားမယ်မထင်နဲ့နော်’

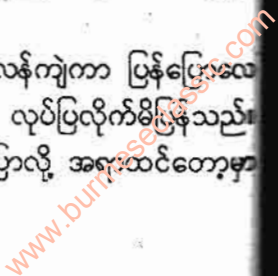
ကြိုဆိုလက်ကမ်းတဲ့ သဘောနဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပင် စိန်ခေါ် စကားဆိုလိုက်ပါတယ်။ တစ်ပန်းသာလို ပြုံးမြဲနေတဲ့ မျက်နှာကို သူမကြည့်ပြီး ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ နှုတ်ခမ်းဖိကိုက်သည်။ ဒေါသအရောင် တွေ မျက်နှာပြင်မှာ ထင်ပြန်ဟပ်နေသည်။

‘ကျွန်မတို့... ချစ်ခြင်းကို နှောင့်ယှက်တယ်၊ ဖျက်ဆီးတယ်၊ ခွဲခြားခံလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီအတွက် မတန်တဆတော့ ပြန်ပေးရမှာပေါ့ လေ’

‘အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်လိုက်တာ ဖြူပြာရယ်၊ ညည်း မဖြစ်နိုင်တာတွေ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ရူးမနေစမ်းပါနဲ့’

‘စိတ်ကူးယဉ်တာက... ရှင်ပဲ၊ ရူးကြောင်နေတာက ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး မမဝေ’

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး စွာလန်ကျဲကာ ပြန်ပြောလေ သည်။ မခိုးမခန့် ရယ်မောကာ ခံပြင်းအောင် လုပ်ပြလိုက်မိပြန်သည်။ အချစ်နဲ့စစ်ဟာ တရားနေသမျှ သူမ ဘာပြောလို့ အရာထင်တော့မှာ လဲ ရေပက်မဝင်အောင် ချစ်ပြလိုက်ရုံပင်။

‘ဆုံးရှုံးခဲ့တာ၊ နစ်နာခဲ့ရတာတွေအတွက် ရှင် ပြန်ပေးဆပ်ရမှာပါ။ ရှင်... နောင်တကောင်းကောင်းရအောင် ကျွန်မလုပ်ပြမယ်။ သတ္တိရှိရင် စောင့်ကြည့်လိုက်’

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါကျျပြီး လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက် ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ ပိုပြီး မခံချိ မခံသာဖြစ်အောင်ကို တွန်းပို့လိုက်တဲ့ အမူအရာမျိုး။ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး ခပ်ညံ့ညံ့ ယိုးဒယားကားထဲက မိန်းမတွေဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေကြပြီ။ မယားကြီးဂိုဏ်းနဲ့ မယားငယ်ဂိုဏ်း ပြိုင်ဆိုင်သတ်ဖြတ်ကြတာလေ။ ကော့ကော်ကံကား အန္တရာယ်ရန်စွယ်တွေကို ပွတ်ကာသိရှောင်ရှားရတာမျိုး။ ရင်တုန်သည်းလိုက်လျှို့ဝှက်အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတော့ စပါပြီ။

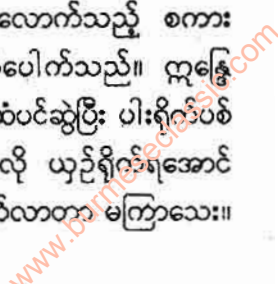
‘မပြိုင်ခင်ကတည်းက ရှုံးပြီးသားဇာတ်လမ်းကို ဘာလို့ ဝင်ပါချင်တာလဲ၊ စောစောစီးစီး အခြေအနေမှန်သိပြီး ညည်း နောက်ဆုတ်သင့်တယ် ဖြူပြာ’

‘မဆုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကလည်း... ခေါင်းမာတဲ့ လူစားမျိုးပဲ။ အမြဲတမ်း တနင်္ဂနွေ မဖြစ်သလို တနင်္လာ အမြဲတမ်း ရောက်လာမှာလည်း မဟုတ်ဘူး’

အချစ်လှပွဲမှာ နောက်ဆုံးဘယ်သူ ကျန်ရစ်ဖြစ်မယ်တော့ မသိဘူး။ အလှအယက် နိုင်ထက်စီးနင်း ပုတ်ခတ်ကြတာတော့ ပြင်းထန်ပြီး အားမာန်ပါလှသည်။

‘အသက်ကြီးကာမှ... ရိက္ခာယူချင်နေတဲ့ အပျိုဟိုင်းကြီး ဒေါ်ပန်းပွင့်ဝေ လိုက်ဖက်ညီတဲ့ အချစ်ကို ကြားဝင်နှောင့်ယှက်လို့ ခရဘူးဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ပါ’

အသည်းတဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်စေလောက်သည့် စကားလုံး၊ အသုံးအနှုန်း အခေါ်အဝေါ်များဖြင့် ပစ်ပေါက်သည်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာ မငဲ့စတမ်း ငါးစိမ်းသည် လင်လှသလို ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးရိုက်ပစ်ချင်စရာ ကောင်းနေသည်။ ခက်တာက အဲဒီလို ယှဉ်ရိုက်ရအောင် တပန်းရှုံးသည်။ ဖြူပြာနွန်က သီလရှင် လူထွက်လာတာ မကြာသေး။

ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးလို့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မရနိုင်ပေ။ ပန်းပွင့်ဝေ
ကလည်း ရှောင်လင်မိန်းကလေးလို သိုင်းမတတ်တော့ အခက်သား။
ပန်းဆိုတာ ဥယျာဉ်မှူးအတွက် အပြိုင်အဆိုင်ပွင့်ဖို့ အားယူနေကြတာ
ချည်းပဲ။ သဘာဝကို သူမသိထားသလောက် ပန်းပွင့်ဝေလည်း သိပါ
တယ်။ ချစ်တတ်ကြသော မိန်းမရိုင်းလေးတွေချည်းပင်။

‘လွယ်မယ်ထင်ရင် လုပ်ကြည့်ပေါ့၊ တို့ဘက်ကတော့ နည်း
နည်းလေးမှ သဘောထား မကြီးနိုင်ဘူးနော်’

‘အဲဒီလို... စိတ်ထားမျိုးရှိတာမှ ကျွန်တော့်လည်း ကြိုက်တာ
တစ်လက္ခမှ အလျှော့မပေးစတမ်း ချစ်ပြလိုက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး’

လိုအပ်တာထက် ပိုမို သတိထားရမယ့် တိုက်ကွက်တွေ
ရှိထားပုံရသည်။ အနွေးနှင့်အမြန်ကတော့ ထင်ထင်အောင်ကို အပိုင်စီး
ဖို့ လူဆိုးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ရမယ့် အဆင့်ကို ရောက်သွားပြီ။ ချစ်ချင်ရင်
အပြစ်မမြင်စတမ်း ဖြစ်ရအောင် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ်ဖို့ လိုတာ
ပေါ့လေ။

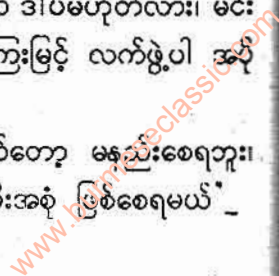
‘ကျွန်မက... ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊
ပြောပြီးမှ လုပ်တာ၊ ကိုယ့်စကားကို တာဝန်ယူရဲတယ်’

‘ယိုပြီးသား မစင်ကို ပြန်ထည့်ချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ အဲဒါ
အယူသီးဂိုဏ်းတွေရဲ့ ကျင့်စဉ်’

သာသာယာယာပင် အားနာပါးနာ အပြန်အလှန် အထိနာ
အောင် ရန်တွေ့ကြသည်။ သွေးအေးစစ်ပွဲ အသွင်ကို ဆောင်လေသည်။
မိန်းမကောင်း ပန်းကောင်းပန်ချင်တော့လည်း နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါး
ရတာပဲပေါ့လေ။

‘ကောင်းပြီလေ... မင်းပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ မင်း
နိုင်သွားရင် မမဝေက အကောင်းဆုံးတန်ကြေးမြင့် လက်ဖွဲ့ပါ အပို
ဆောင်းပေးမှာပါ’

‘ကျွန်မဘက်ကလည်း... ရှင့်ထက်တော့ မနည်းစေရဘူး၊
ဘောက်သံပစ္စုမြား၊ အိမ်ယာ၊ ကား၊ ရေမီးအစုံ ဖြစ်စေရမယ်’

လက်ဖျောက်တီးပြီး အားရကျေနပ်မိသွားသည်။ အနိုင်ရသူကတော့ ရှယ်တကာရှယ်ပဲ။ ဇွန်းတပ်ပြီးနောက် နို့စိမ်းပေါက်ပြီးသားပင်။ တစ်ချက်ခုတ်လိုက်တာနဲ့ ကြွက်ဆယ့်နှစ်ကောင် မိပြီ။ တစ်ချက်ခုတ်ဆိုရုံနဲ့ ကော်ပီခွေရပြီ။ နေ့မအား ညမနား ကျုပ်အလုပ်က ခုပ်နိုင်မှပင်။

‘ကျွန်မ... ပြောသင့်တာ လာပြောလို့ပြီးပြီ၊ အသိပေးပြီးပြီ၊ ပြန်တော့မယ်’

‘ကော်ဖီသောက်သွားပါဦး’

ကော်ဖီကို မေးငေါ့ပြီး သာယာအေးဆေးစွာ ပြောလိုက်မိသေးသည်။ ကော်ဖီတွေက သူမမျက်ဝန်း ဒေါသမီးတောက် အရောင်ကြောင့် ပွက်ပွက်ဆူချင်နေပြီ။ ရေဆူကော်ဖီ ဖြစ်တော့မည်။ စွန့်ဦးတီထွင် သောက်သုံးသူ ဖြစ်ရမယ့်အရေးကို သူမငြင်းပယ်ပါသည်။

‘ကျွန်မ... လိုအပ်တာ ကော်ဖီမဟုတ်ဘူး၊ ထော်လီ... မဟုတ်ဘူး၊ ထင်လင်းအောင်ပဲ’

ဟိုဒင်းတလင်းပြောင်မှာ ပုလင်းပဲထောင်ထောင် ရေးမငိုက်ဟန်ဖြင့် ရယ်မောပြလိုက်သည်။ ဆူဆူအောင့်အောင့်ပင် သူမပြန်ထွက်သွားတော့သည်။ အခုမှ တကယ့်ကိုပဲ ကိုရီးယားရုပ်ရှင် ဆန်နေပြီ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက်နဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ဟာ ခက်ထန်အမြက်မာန် ရှုနေမိကြပြီ။ ရန်ငြိုးဖွဲ့ သူစိမ်းဆန်ကာ မုန်းတီးကြသည်။

ပန်းကလေးတွေက အနီရောင်ပြည့်လျှမ်း ဒေါသလျှမ်းဝေကာ ခဲ့ရဲတောက် နီရင့်ကြသည်။ ဆူးတွေအပြည့် ခြုံလွှမ်းကာ တစ်ပွင့်နဲ့ တစ်ပွင့် အပြိုင်ပွင့် ရန်စောင်နေသည်။ ချစ်သူဥယျာဉ်မှူးကလေးတိုင်တွယ်ကာ ကတ်ကြေးနဲ့ ဖြတ်တောက်ယူငယ်ဖို့ကို ရဲဝံ့စွာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြပါသည်။ ပန်းကလေးတွေရဲ့ အချစ်စိတ်က အံ့ဩတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ပြတ်သားလှပသည်။ တည်ကြည်ခန့်ညားသည်။

ချစ်သူကောင်ချောလေးကတော့ ဒါတွေကို သိမှ သိပါလေစ။ ဝန်းပွင့်ဝေက အရှူးအမူး အတိုက်အခံပြုကာ ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ‘တရားရှူး

xxx တမူးမူးနဲ့ xxx ချစ်ခဲ့တာတွေ xxx ပလ္လင်ဦးမှာ ဆုထူးတွေဖြေ
xxx ဘာပဲလုပ်ရရ သီချင်းလေးကို ညည်းမိသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ
ရုံမက အသံပါပါ မာန်ပါပါပင်။

‘အသက်များပင်xxx ဆုံးစေတော့ xxx မတုန်လှုပ်ပါလေ
xxx ချောက်ကမ္ဘာအလီလီ xxx တောတောင်အထွေထွေ xxx
ရေမြေဆုံးစေတော့ xxx မမှန်းတမ်းပါပဲ အောင့်ကိုချစ်မယ့်လေxxx’

အခန်း (၇)

နောက်တောက်တောက် ကြယ်လေးတွေ ကောင်းကင်မှာ
 နင်းလက်လိုနေပါသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီလေးတွေရဲ့ အသည်းစွဲ
 စိုင်းစိုင်းပရိတ်သတ်တွေ ပြည့်လျှံဆူညံနေကြသည်။ ဇာတ်ခုံအပြင်
 ဆင် လျှောက်လမ်းကို လက်တွေ့ကြိုးပိုင်းနှင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။
 အပေးအယူတည့်သော ပရိတ်သတ်ကို ဆွဲခေါ်နိုင်သော ဦးချစ်ကောင်း
 အံဝင်ခွင်ကျ ပါဖောင့်မခံလုပ်ပြနိုင်သည်။

‘ချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်သွားတာပါ xxx ရင်ထဲက အမှတ်အတေး
 နို့ပါ xxx စိုင်းစိုင်း xxx ကျွန်တော့်ရည်းစားကို ပိုးမလို့လား
 xxx ဒါပဲတွေးကာ ခက်ထန်လာ xxx’

စိုင်းစိုင်းက လက်ခါပြီး ငြင်းဆန်ပြတော့ ကောင်မလေးတွေ
 သောကျပြီး အော်ဟစ်ကာ ဩဘာပေးလေသည်။ လိုက်ဖက်ညီ
 သာ တွဲစပ်သီဆိုမှုပင်။

‘ဦးချစ်ကောင်းနဲ့... အက်စ်အေအိုင်’

အားပါးတရပင် လိုက်လံအော်ညည်း သီဆိုကြသည်။ နားစွန်
 နားကြားရင် အက်ဘီအိုင်ကပဲ ချစ်ကောင်းကော်ဖီတွေ ဘာတွေ
 သောက်နေသလိုလိုပင်။ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဟုတ်နိုးနိုးဖြစ်ရ
 နောင် ထွင်လည်းထွင်တတ်ကြပလေတယ်။

လူကြမ်းလေး သီချင်းကို လိုက်ညည်းဆိုရင်း သူမက ထင်

လင်းအောင်ကို ကြည့်ကာပြုံးမိသည်။ သူမအတွက်တော့ ကိုယ်တော့ ချောလေးကလေးက လူကြမ်းလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

‘ဒါဆို... လူကြမ်းကြီးက လေးလေးဂျင်မီပေါ့နော်’

အရေးထဲ သူက စကားနာထိုးပြီး နောက်ပြောင်နေသေးသည်။ မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ တခုတ်တရ အပြိုင်အဆိုင် ပေးကြကမ်းကြသည်။

‘ဒါဘာလဲ... ဟောဒီ ဇာပဝါနောက်မှာ ရုပ်ဆိုးလား၊ ထူးလား’

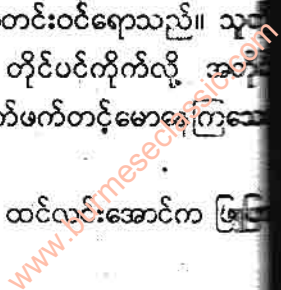
ဆီလီဗီယာပလော့ရဲ့ ကဗျာစာသားက လေးနက်စွာ ရင်ကိုလှရိုက်ခတ်ပါသည်။ ဆီပလာယာ ပလောက်ဆိတ်ဟူသော ကဗျာဆရာမကြီးရဲ့ ‘မွေးနေ့လက်ဆောင်’ ကဗျာလေ။

‘တဖိတ်ဖိတ် လက်နေတယ်၊ ရင်ဘတ်တွေရှိလား၊ အနာသတ်တွေရှိလား’

စိတ်ထဲမှာ မြင်ယောင်ရင်း ပြန်လည်၍ ရေရွတ်ကြည့်မိသည်ဟောဒီည၊ မွေးနေ့ပွဲမှာတော့ အတိုင်းအဆမဲ့ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ ရှိနေကြပါသည်။ ကြယ်ကလေးတွေ၊ မီးရောင်စုံ စလိုက်တွေ၊ ဂီတနာခံသော အပြစ်သားတွေ၊ သီချင်းသံစဉ် မြူးမြူးကြွကြွတွေ ရှိနေတာ အမှန်ပင်။

ညတစ်ညရဲ့ လန့်ကြယ်ကလေးတွေ စုံညီစုံဝေးနေတာ မြင်တော့ ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် အပျော်တွေ ကူးစက်ရပါသည်။ ပဒုမ္မာကြွတွေလို လရောင်ဆမ်းပြီး လန်းစွင့်နေကြပါသည်။ ဒီပွဲကို ခါတော်ဖြူပြာဖွန်လည်း ရောက်လာသည်။ မိန်းမနောက်ပိုး ဆတ်ဆတ်ဖြူပြာဖွန်က လာရောက်နှုတ်ဆက်ကာ အတင်းဝင်ရောသည်။ သူမမိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းခြင်းကြတော့ တိုင်ပင်ကိုက်လို့ အဆုံးအဖောက်ညီညီ ပြုံးရွှင်ရယ်မောလို့ လိုက်ဖက်တင့်မောနေကြသေးသည်။

မကတတ်တဲ့ သူမကို ပစ်ထားပြီး ထင်လင်းအောင်က ဖြေ

နဲ့ တွဲကသည်။ သင်းလုပ်ပုံကို မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ သူမ ဆွေဆွေ နေပါသည်။ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ မမောနိုင် မပန်းနိုင် အကသွားသင် နိုင်စိတ်တောင် ပေါ်လာသေးတယ်။ မကောင်းတတ်လို့သာပေါ့။ စိတ်မနိုင် ခဲမရ ဘေးထိုင်ဘိုင်ကျပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်ရ သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ကသိကအောက်ဖြစ်ကာ အတော်လေးကို ခြင်းဒေါပွရပါသည်။ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု ကူးစက်ခံရသော ဘူမိပေ။ ပွင့်လင်းရက်ရော သဘောထားကြီးကျရာမှာ ခန္ဓာကိုယ် ထိုင် အရင်းတည်ပြီး စွန့်ကြဲစွန့်လွှတ်နိုင်ကြသည်။

‘မင်း... အဘွားကြီး ဥစ္စာခြောက်ပြီး လိုက်လာတာ နေရာမှား ခြေကွဲ၊ သူက... တရားစခန်းဝင်ရမှာ’

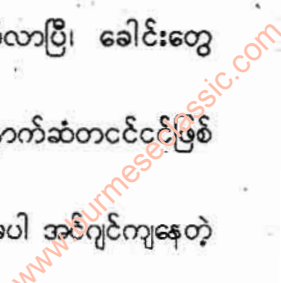
‘ရပါတယ်... အေးဆေးပါ။ သူ... နားလည်မှု ပေးနိုင်ပါ သယ်၊ လူကြီးလူကောင်း ပီသတယ်’

စိတ်ထဲမှာ စပ်ဖျင်းဖျင်းရှိလှပေမယ့် သဘောထားကြီးရာ တွေမှာစိုးတာရယ် ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် မဖြစ်ချင်တာရယ် တြော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ပေ။ စိတ်ထဲကသာ အကြိမ်တစ်သောင်း ခုတ်ကာ ‘ကြောင်တောင်နှိုက်’ဟု စွပ်စွပ်စပ်လိုက်မိသည်။ သူမနဲ့ ဒီလိုပွဲမျိုးက ကပ်လို့မှ မအပ်စပ်ပေ။ တွန့်လိမ့် ကောက်ကွေးပြီး ထရမှာ။ ကြောင်လျှာသီး နေလောင်သလို တွန့်လိမ့်ရမှာ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်သင့်ပေ။ စိတ်သရုပ်ကို မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်မလာအောင် မျက်နှာ ပြောင်းထားမိသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တန့်နပ်ပင်။ ဒီဂျေမြူးစစ်သံတွေနဲ့အတူ ခြင်းဆန်ဝိုင်းခိုင်းကျလို့ နေလေပြီ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် စိုင်းစိုင်းက ဝှန်းလွန်လွန်းလို့ လိမ့်လိမ့်လူးပြနေပြန်သည်။

‘မမဝေ... ပြန်ချင်ပြီအောင်၊ စိတ်ရှုပ်လာပြီ၊ ခေါင်းတွေ ကောက် ကိုက်ချင်လာပြီ’

မပြန်ချင် ပြန်ချင် အင်တင်တင်ဖြင့် နောက်ဆံတင်ငင်ဖြစ် သူပြန်ခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော်တော့... စိတ်သွားရာ ကိုယ်မပါ အပ်ဂျင်ကျနေတဲ့

ဖန်မလီယာကြီး စီးမိသလိုဖြစ်နေပြီ၊ မမဝေ... ကျန်းမာရေးက အဆင်မပြေဘဲ ကောင်းရင် ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသလို ဝင်ဖောက်ပြီး နောက်တော့တာပဲ
 'ဆောရီးပဲ... အောင်ရယ်၊ နှောင့်ယှက်သလိုဖြစ်ရင် နှာ
 လွတ်ပါ။ ဘကြီးခိုင်ကလည်း မှာလိုက်လို့ စောစောပြန်ခဲ့ဖို့ ပြောထား
 ပြီးသားမို့ပါ'

ဆန့်တင်ငင်ဖြင့် ကျန်ရစ်ဖြစ်ခဲ့သော ဖြူပြာဇွန် မျက်နှာထဲ
 မြင်ယောင်ရင်း သူမ ကျေနပ်သွားရပါသည်။ ကောင်စုတ်လေးထဲ
 လည်း သူမကို အင်ဂျင်ကျသလေး အာလေးနဲ့ ပြောရက်လိုက်တာ
 အိုဟောင်းလေ တန်ဖိုးရှိလေဆိုတာ သဘောမပေါက်ချင်ဘူး။ အသက်
 ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးသေးတဲ့ ချက်ဗလက်ကားကြီးတွေ အကြောင်း
 သိရှိပြီး တန်ဖိုးနားလည်ထားသင့်သည်။

အဲဒီညက သူမ အသိတစ်ခု ထပ်မံရရှိလိုက်ပါသည်။ ရွယ်ထဲ
 တန်းတူ ဖြစ်ရုံလောက်နဲ့ အချစ်ကို တန်းညှိလို့ မရဘူးဆိုတာ သဘော
 ပေါက်သွားသည်။ နားလည်မှုဖြင့် အချစ်ကို ညီမျှခြင်းထိုး ဆောင်
 တည်နိုင်မှရမည်။ အဲဒီလို အချစ်မှာ အသက်အရွယ်၊ ငွေကြေး၊ ဂုဏ်
 မာနတွေ မရှိတာ လူတွေလက်တွေ့ကျကျ သိရှိပြီး နားလည်သင့်သည်။

'မမဝေ... မနာလိုဖြစ်မယ်၊ အောင့်ကိုရော... ဟိုမိန်းမကို
 စိတ်ထဲက မကျေနပ်ဘူးသိလား'

'အဟာ... ဒေါ်သဝန်တို့ကြီးကြောင့်ပဲ၊ အပျော်သဘော
 မမဝေရယ်၊ စိတ်အလျဉ်မှာ ကိုယ်လွတ်ခြေလွတ် ခဏမျှတာပဲ
 မစိုးရိမ်ပါနဲ့'

ရယ်ရယ်မောမော ပြီးလွယ်စီးလွယ်ပင် သူက ပြောသည်
 ပြောနိုင်မှာပေါ့ သူတို့ယောက်ျားလေးတွေ အရုံးမရှိဘဲ အသားယူ
 ရတော့ စကားအလှနဲ့ တန်ဆာဆင်တော့မှာ။

'မမဝေ... ဖြစ်နိုင်ရင် အောင်နဲ့ တွဲကချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
 အမောမခံနိုင်လို့ပါ'

'သက်သောင့်သက်သာ... ကလို့ရပါတယ် မမဝေရယ်
 ပေါ့ဦး... နောက်နေ့မှ ကျွန်တော် သင်ပေးမယ်'

‘တော်ပါပြီကွယ်... ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ မကတတ်ချင်ပါဘူး။

နှစ်ပါးသွားလေးဆို လူမြင်သူမြင် ကောင်းသေးတယ်’

ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း နေနဲ့လနဲ့ နှစ်ပါးဆိုင်ချင်တာကို ဖွင့်ဟ
ပြောသည်။ သူက အဲဒီလို ကျပြန်တော့ ပြက်ရယ်ပြုစကားဆိုသည်။

‘မမဝေကို... နှစ်ပါးသွားကြီးကလည်း ပိုတောင် မောပြီး
ထိခိုက်နက်နဲ ပညာသားပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်သာ... အဲဒီလိုက
ရင် သီချင်းမဆုံးခင် အိပ်ပျော်သွားမှာ’

‘ခေတ်ရှေ့ပြေးတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရင် အိပ်ငိုက်
အရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး’

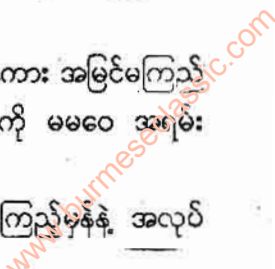
စိုင်းစိုင်းက တောဂေါ်လီသီချင်းနဲ့ ကျေးလက်ပရိတ်သတ်ကို
အမိုးမိုးပြီး အငွေ့အသက် ဖော်ယူခဲ့သည်။ ဖိုးချစ်က မပျင်းမရိ
မင်းငွေ့အောင် နှစ်ပါးသွား ဒော်ပရာဆန်ဆန် တီထွင်ကပြလေသည်။
ထူထပ်လူကြီးနှစ်ဖက် မျှတသည်။ သူမနဲ့ ထင်လင်းအောင် ယှဉ်လိုက်
အမြဲတမ်း အလျော့ပေးနေရသည်။ သူ့ဘက်ကိုပဲ အမိလိုက်ခိုင်း
ခွတ်တရွတ်ဆွဲခေါ်နေသည်။ တစ်ပြန်တစ်လှည့် သူမဘက်လှည့်ပြီး
ထူထပ်က လူကြီးလူကောင်းအဖြစ် အံဝင်အောင် နေပြဖို့ကိုတော့
သူ မစဉ်းစား မတွေးတောခဲ့ပေ။ ညှိရခက်သလို သိရခက်တဲ့ အချစ်
လွှဲ လာကြုံနေရပါလားနော်။

တစ်စစနဲ့တော့ မျဉ်းပြိုင်အသွင် ဆောင်လာသည်။ တိမ်တိုက်
အသွင်ကွဲရာသီက ကျရောက်နေသည်။ အလိုက်အထိုက် တသီး
ကခြား ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်လုပ်နေမိကြသည်။

‘ဒီညအတွက်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ မမဝေကို... ကျွန်တော်
အားနူးတင်ပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ရင်... မမဝေကို ပစ်ခွာစိမ်းကား အမြင်မကြည့်
အတွေး မဖြစ်ပါနဲ့နော်၊ အောင်... ပစ်သွားမှာကို မမဝေ အရမ်း
ကြောက်တယ်။ အရှက်တကွဲနဲ့ သေရမှာ’

လက်ကိုင်ဘီးနဲ့ ဘေးကြည့်မှန်၊ နောက်ကြည့်မှန်နဲ့ အလုပ်

ရှုပ်နေသော ကားမောင်းသူကိုမှ နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားသလား
မသိပေ။ အားငယ်စိုးရွံ့စွာ သူ့ပခုံးကို မှီခွဲပြီး တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံ
ပြောမိတော့သည်။

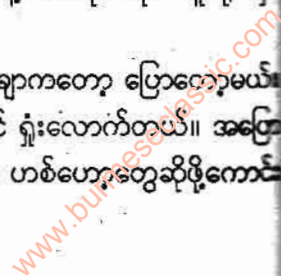
‘အဲဒီလို... ပြီးပြီရော မချစ်တတ်ပါဘူး မမဝေ၊ ကျွန်တော်
က မမဝေကို မမုန်းရဲလို့ ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နားလည်ထားလိုက်စမ်း
ပါဗျာ’

အတိုင်းအသိ ကြည်နူးပိတိဖြစ်စေမယ့် စကားခွန်းချိုကို သူ
ဆိုပါသည်။ ချစ်သူဆိုတဲ့ သီချင်းဟာ နားထဲမှာ အလိုအလျောက်
ချိုမြနေတတ်တာ ချစ်ဖူးသူတိုင်း နားလည်မည်ထင်ပါသည်။ ချိုပျစ်အီ
လဲ ဆိမ့်သက်ကသော ရောနှောလက်ဘက်ရည် ခွက်စုံစီနဖာလီ
ဖြစ်နေတော့မည်။ ချိုတိုတိုကြီး ဖြစ်လွန်းမကရင်လည်း ပုရွက်ဆိတ်
တက်ပြီး ပျားအုံဆွဲတော့မှာ။ ဆွဲချင်ဆွဲ တက်ချင်တက်ပေါ့။ သူ
အသံလာရာ ပါးစပ်မှာတက်ပြီး သူမနားမှာ မဆွဲဖို့ မတက်ဖို့တော့
အထူးလိုအပ်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက ပျားအုံကို နားဆွဲလုပ်ကာ ပုရွက်
ဆိတ်တွင်းပိုင်းကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သူမအနေဖြင့်တော့ အနစ်နာမခံ
နိုင်ပါ။ သူ့အနေနဲ့ကျတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တင့်တယ်တယ်လေ။ မုတ်
ဆိတ်ပျားဆွဲတယ်လို့ ပြောလို့ရသလို ပုရွက်ဆိတ် အဝင်အထွက်ရှိ
တယ်။ အိမ်သာလို့ ဧည့်လာတယ်လို့တောင် ပြောလို့ရသေးတယ်။
အထင်သေးစရာအကြောင်း တစ်ကွက်မှ မရှိဘူး။

‘ယုံရမှာလား... အောင်ရယ်၊ အပြောကတော့ ကြယ်တွေ
တောင် သတိလစ်ပြီး ကြွေလောက်တယ်’

‘မမဝေက... ကြယ်စင်နတ်သမီးလေး နတ်သက်ကြွေစုတေ
ပြီး လူဖြစ်လာတာလား၊ ဥက္ကံသွားပြီး မျှဝေနဲ့ အမဲလိုက်ရင် ပဲခူးရိုးမမှာ
ယုန်ရမှာပေါ့’

ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကိုယ်တော်ချောကတော့ ပြောတော့မယ်။
မောင်ချောနွယ်ရဲ့ ကဗျာစာသားတွေတောင် ရှုံးလောက်တယ်။ အပြော
ကောင်းပုံမျိုးနဲ့ အော်လ်တာသီချင်းမဆိုဘဲ ဟစ်ဟော့တွေဆိုဖို့ကောင်း
တာ။

‘အဲလိုပဲ... ပြောကြတာပဲလေ၊ တို့ဘကြီးရဲ့... ဘကြီးလည်း
အဲလိုပဲပြောပြီး ရောသွားတာ’

‘ဟာဗျာ... မမဝေကလည်း ဟုတ်တော့မလိုလိုနဲ့ ဘောလီ
ဘာလုပ်ပြီး ပုတ်ချတယ်ပေါ့’

‘ချစ်လို့ ကျီစယ်သေသွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ... ဘာဖြစ်လဲ၊
ဘာမှ... မဖြစ်ဘူးမို့လား ချစ်လို့ပဲဟာ’

ကြောင်ရိုင်းမလေး ဖြူဖြူကျော်သိန်းရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော
ညှို့အားပြင်းအသံနဲ့ ညှုတုတု ဆိုပြလိုက်ပါတယ်။ စိတ်ဆိုးရခက်
ဆွနပ်ရမလွယ်ကြီး ဖြစ်သွားရှာတာပေါ့။ နာသာခံခက် ဖြစ်သွားရတဲ့
သူ့မျက်နှာကြီးက အိလည်လည်ပါပဲ။ ဝက်ဆီဖတ်ကြီးကို လျှာနဲ့လျက်
နေရသလိုမျိုး။

အချစ်ကို ပိတ်စတစ်စ ဝယ်သလို ကြိုက်တဲ့နေရာက ရွေး
ချေပြီး ညှပ်လို့ ရနိုင်ပါ့မလား။ လိုချင်တဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ ချုပ်ဝတ်ဖို့ မလွယ်
ဆောက်ဘူး။ မဝတ်ချင်တဲ့အခါ ပစ်ထားချင်ထားသွားမှာ။ သဘော
တွေ့လို့ မသုံးတော့ပြန်ရင်လည်း အချောင်သက်သက် လက်နွီးစုတ်
ပူထယ် ဖြစ်ရဦးတော့မှာ။ သူမကတော့ စိတ်ရှင်းတယ်။ တပ်မက်
ခြိတ်နိုးဖွယ်ရာကောင်းသော အချစ်ကို မဆိုထားနဲ့ အဝတ်အစား အသုံး
အဆောင်မှန်သမျှ အစွဲအလမ်းကြီးစွာ ခုံခုံမင်မင်ရှိတတ်သည်။ သံယောဇဉ်
ထွယ်တာစွာ မပစ်ရက် မပြုရက် သိမ်းဆည်းထားတတ်သည်။ သူမ
အိမ်မှာ ယနေ့ထိ အပျိုဖြန်းဘဝက ယင်းမာဖိနပ်၊ ဘလောက်စ်အင်္ကျီနဲ့
သူ့အင်နန်ကျူနာရီလေး သိမ်းထားဆဲ ရှိနေသေးသည်။ (၁၀)တန်း
အောင်တဲ့နှစ်မှာ ဖေဖေက နာရီဆင်ပေးသလို၊ မေမေ အင်္ကျီဝယ်ပေး
သည်။ ဖိနပ်လေးကတော့ မုန့်ဖိုးဖြင့်စု၍ ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။
အိမ်ထဲကတော့ လူကိုသေစေနိုင်တဲ့ အစွဲအလမ်းကို ရူးသွပ်စွာ ခုံမင်
သည်။

စွဲလမ်းမြတ်နိုးစွာ သူ့အပေါ် ချစ်မိသည်။ သူကလည်း အဲဒီလို
အိမ်လည်ဝေမျှပြီး ချစ်နိုင်ဖို့ အထူးလိုအပ်လှတာပေါ့လေ။

‘သူရဲ့... ထာဝရမျက်လုံး၊ သူရဲ့... နက်ရှိုင်းတဲ့ တည်ကြည်လေးနက်မှုကို ကျွန်မ ကြည်ညိုလေးစား ပြမှာပါ။ ရှင်ဟာ... တကယ်လေးလေးနက်နက်ရှိတာ ကျွန်မ သိရမှာပေါ့’

ဆီဗီယာပလော့ရဲ့ ကဗျာကို ခံတွင်းတွေ့လာလို့ သူကြားသာအောင် ရွတ်ဆိုပြလိုက်ပါသည်။ သူ မျှဝေခံစားပြီး ကျေနပ်သွားရမှာပေါ့။ ဒုက္ခ၊ သုက္ခတွေကြားထဲက ကယ်တင်ဆယ်မလို့ ရလာတဲ့ အချစ်ဟာ ချိုမြပါတယ်။ ချောစုခင်ရဲ့ ‘ချိုဆိမ့်မွှေး’ အပြုံးလေး သူ့ဆီမှာ ရှိနေတာ အသေအချာပါပဲ။ အဲဒီအပြုံးကို ကွမ်းယာထဲထည့်စားလိုက်ရင် တော်တော် ခံတွင်းတွေ့မှာ။ ရေနွေးကြမ်းထဲ ထည့်ခတ်ပစ်ရမယ်။ အရည်သောက်တစ်ခွက် လုပ်သောက်ရမယ်။ အချစ်ဆုံးအတွက် ဟင်းတစ်မယ်အဖြစ် ဝင်ပြိုင်ရမယ်။ နောက်ဆုံးပေါ် ဟင်းခတ်အဖွဲ့အကြိုင်အဖြစ် ကြော်ငြာပြီး ရောင်းချတင်သွင်းရမယ်။

သူမ တစ်ယောက်တည်း တစ်ဦးတည်း တစ်သဘောကတော့ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း မွှေးနေပွဲလေး ကျင်းပချင်တာပါ။ သူက ‘ပါတီလေးလုပ်လိုက်ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပါ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့’ဟု ပြောလာသဖြင့် ကောင်ကာငင်ခါ စီစဉ်လိုက်ရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်လာတော့ မိတ်ဆွေ အသစ်တွေရှေ့မှာ ရှက်ရှက်နဲ့ မျက်နှာပွင့်ရတာပေါ့။ မဏ္ဍာပ်တိုင် တက်ပြလိုရတာပေါ့လေ။ သူ့ဘော်ဒါတွေရှေ့ သူမကို ပွဲထုတ်ပြီး ကြွားချင်နေတာ။ သူကတော့ ဇွတ်တရွတ်ပူဆာလို့ သူမကတော့ ရှက်ပြုံးစီချယ်ရဦးမှာပေါ့။

မိတ်ဆွေအသစ် မိတ်ဆွေအစစ်တွေ ရမှာကတော့ ပျော်စရာပဲ။ ဝမ်းမြောက်စရာပါပဲ။ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာတာ အမှတ်ပဲ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းကြီး ဖြူပြာဇွန်လည်း ပါလာနိုင်သည်။ သူပါလာရင်တော့ မွှေးနေပွဲလေးဟာ အပျော်တစ်ဝက်နဲ့

ထွက်ပြယ်သွားနိုင်သည်။ နဖူးက အမာရွတ်ကို မြင်တိုင်းစမ်းမိတိုင်းမှာ ဟော်သခက်ကို အမှတ်ရတေးငြိုးထားတဲ့ ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားလို ဖြူပြာ ပုဏ္ဏားမက ရောက်လာမှာလား။ ရောက်လာနိုင်သည်။

စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့်နေစဉ် သူနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စု ရောက် ထာကြသည်။ ဖြူပြာစွန်ပါမလာ၍ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ရပါသည်။ သိပ်ကြာကြာ ဝမ်းမြောက်ခွင့် မရပါ။ စိုးရိမ်စိတ် ပြန်ဝင်လာရပြန် သည်။ 'သူငယ်ချင်းတွေ ထပ်လာကြဦးမယ်' ဟု သူက ပြောသော ကြောင့်ပင်...

'ဘာကျွေးမှာလဲ... မမဝေ၊ ကျွေးချိန်ရောက်ပြီလား၊ ကိတ်မုန့် ခွဲရမယ်နော်'

သူများ မေးစကားကြောင့် သူမ မျက်နှာပျက်သွားရသည်။

'မုန့်ဟင်းခါး... အဝစားလို့ရအောင် စီစဉ်ထားတယ်လေ၊ ထိတ်မုန့်ကတော့ မှာမထားမိဘူး'

သူ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ အိမ်ရှေ့မှာ စုဝေးပြီး ရှိုးတိုးရှုန် တန်းနဲ့ ထိုင်နေကြလေရဲ့။ အားလုံးက ကွန်ပျူတာကျောင်းသားတွေ ဖြစ်နေလို့ သူမနဲ့ မရင်းနှီးပေ။ ဂီတဘက်က တစ်ယောက်စ နှစ် ယောက်စလောက်သာ မျက်မှန်းတန်းမိ၍ သိနေသည်။ သူမစကား ကြောင့် ထင်လင်းအောင် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်ယွင်းကာ ရှုံ့မဲ့ သွားလေသည်။ သခင်ကိုယ်တော် အလိုမကျ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ရ ပြီ။

'ဟာဗျာ... မမဝေကလည်း မွေးနေ့ပွဲလုပ်ပြီး မွေးနေ့ကိတ် ဆောင် မစီစဉ်ထားဘူးလား၊ တော်တော်အောက်တာပဲ'

အပြစ်တင် ရေရွတ်သံက စိတ်အလိုမကျ ညည်းတွားသံ နှော့စွတ်ပါဝင်လာသည်။

'ဟိုလေ... မမဝေ တစ်ခါမှ အဲဒီလို မွေးနေ့ကိတ်နဲ့ မလုပ် ခဲ့ဘူး၊ အပိုကုန်မှာရယ်၊ ထုံးစံမဟုတ်တာရယ်ကြောင့် မလုပ်ဖြစ်တာ ပါကွာ'

*ဘာလဲဗျာ... ထုံးစံတွေဘာတွေ၊ အဲဒီဘောင်တွေ ကန့်သတ်
မထားစမ်းပါနဲ့၊ အရင်က... ဘယ်လိုပဲ ရိုးဂုဏ်ရှိအောင် နေခဲ့နေခဲ့
အခုချိန်မှာ ခေတ်ရှေ့ပြေးရမှာဗျာ။ သူငယ်ချင်းတွေကို မွေးနေ့ကိတ်
ခွဲရမှာဗျာ'

*ရပါတယ်... အခုလည်း မုန့်ဟင်းခါး လိုက်ခွဲမှာပေါ့'
ထင်လင်းအောင် အကျပ်ရိုက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်ကာ
စိတ်ပျက်သွားသည်။

*အထင်သေးကုန်တော့မှာပဲ၊ တောက... အသွားကြီးကို ရင်
ထဲမှာ ဝှက်ထားတယ်လို့ နဂိုထဲက ပြောချင်နေကြတာ'

သူ ဧည့်ခန်းထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်သည်။ ပြောင်ရှင်းသန့်ပြန့်သော
အပြင်အဆင်ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သူက
စိတ်တိုင်းမကျစွာ ခေါင်းခါပြန်သည်။ ခါးထောက်ပြီး ယောက်ျားတန်
မယ့် မိန်းမဆန်ဆန် ရန်တွေ့ပါသည်။

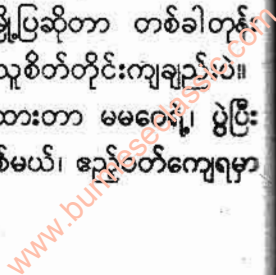
*ဘာတွေလဲဗျာ... ဘီယာ ဘယ်မှာလဲ၊ ဒီဂျေစက်လည်း
မရှိဘူး၊ ဘာမှ... စီစဉ်မထားဘူး၊ ည့်လိုက်တာ၊ မွေးနေ့ပါတီဆိုမှပဲ
မွေးနေ့မင်္ဂလာ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်မလို့လား'

*ဒီဂျေအခွေတွေတော့... ရှိပါ့၊ ဥက္ကာဦးသာ၊ မျိုးကျော့မြိုင်၊
ဂျေး၊ သားစိုးလည်း ရှိတယ်၊ အစုံပဲ'

*စက်နဲ့... ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးချင်တာဗျာ၊ အဲဒီအထိအတွေ့
အရသာကို မခံစားဖူးမှန်း သိသာတယ်ဗျာ၊ ကြည့်ဦး... ဝတ်ထား
တာကလည်း တိုက်ဂေါ်ကြီး'

ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ချိတ်ထဘီနဲ့ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးစွာ ဆင်မြန်းထား
တာကိုမှ အပြစ်မြင်ပြီး တောဂိုက်ကြီးလို့ ပြောရက်လိုက်တယ်။ မောင်
မျိုးမင်း ရင်တွင်းဖြစ်တွေနဲ့ ပြောရရင် 'မြို့ပြဆိုတာ တစ်ခါတုန်း
တောရွာပါပဲ' လို့ ပြောပစ်ရမှာ။ အရာရာ သူစိတ်တိုင်းကျချည်းပဲ။

*သူငယ်ချင်းတွေကို အပြတ်ကြွားထားတာ မမဝေ့၊ ပွဲပြီး
မီးသေပဲ၊ ဘီယာ၊ ဝီစကီတော့ စီစဉ်ပေးမှဖြစ်မယ်၊ ဧည့်ဝတ်ကျော့မှာ
ပေါ့'

‘ရောမရောက်ရင် ရောမလို ကျင့်ရမှာတော့ မမေ သိပါ
ဇာယ်၊ အခုဟာက... အေသင်မြို့ပဲ ရောက်သေးတာလေ၊ ဘီယာ
အရက်နဲ့ မင်္ဂလာရိတဲ့ မွေးနေ့နဲ့ မဆိုင်ဘူးထင်တယ် အောင်ရယ်
သူတို့ကို... အပြင်ဆိုင်မှာ ဧည့်ခံလိုက်ပါလား၊ မမ... ဒကာခံဘဲ
ဇာယ်’

‘ပိုက်ဆံကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး မမဝေ၊ ဆိုင်မဟုတ်တဲ့
အိမ်မှာ စိတ်ချလက်ချ သောက်ချင်လို့ စီစဉ်ချင်တာ၊ ဟာဗျာ...
စိတ်ပျက်စရာကြီး’

တိုးတိုးကပ်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေ မကြားအောင် ပြောဆိုအငြင်း
ဋ္ဌား အတိုက်ခံဖြစ်နေမိသည်။ အားလုံးကလည်း ပျင်းရိလို့ ငြီးငွေ့ပြီး
သန်းဘဲ့လူက သမ်းနေကြလေပြီ။

အရေးထဲမှာ အရာပေါ် ဖြူပြာစွန်ကလည်း လှောင်ပြောင်
ဖားတိုက် သရော်ပြုံးပြုံးဖို့ ရောက်လာသည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်
တို့ နားလည်သဘောပေါက်ပုံရသော သူငယ်ချင်းတွေက အားတုံ့အား
နာဖြင့် လက်ဆောင်ပေးပြီး ပြန်ဖို့စိုင်းပြင်းကြသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... မမဝေ မွေးနေ့မှာ ကျွန်တော် ဘုကလန်
ဧတိုက်ချင်ဘူးနော်၊ အစစအရာရာ စီစဉ်ထားပြီးသားဆိုလို့ ဘာမှ
ထုပ်မလာတာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် စိတ်တိုင်းကျ လာပြင်ဆင်ပါတယ်ဗျာ၊
ခက်တော့တာပဲ’

အရေးအကြောင်းကျတော့ ဘကြီးခိုင်က ဒီပြဿနာကို ဝင်
ရောက်ဖြေရှင်းပေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်... မောင်ရင်လေး ပြောတာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်၊
ဘကြီးတူမက... ရှေးရိုးစွဲ တစ်ယူသန်ကွ၊ ကာလံဒေသ အခြေအနေ
အချိန်အခါကိုလိုက်ပြီး ခင်ကျင်းတတ်ရမယ်၊ ဘာမှ... မပူနဲ့ ဘကြီး
စီစဉ်ထားတယ်’

‘ဗျာ...’

အထိတ်တလန့်ပင် ရေရွတ်သံ ထွက်လာသည်။ သူမ စီစဉ်

တာတောင် သူနဲ့ အလှမ်းကွာနေရင် ဘကြီးခိုင်ဆို ပိုဆိုးမည်ဟု ထင်မြင် ယူဆပုံရလေသည်။

‘ဘကြီးခိုင်ကလည်း... ဘာလဲ ဆိုင်းပိုင်းငှားထားလို့လား’

‘မလိုပါဘူးကွာ၊ ဆိုင်းပိုင်းရော၊ အီလက်ထရစ်ပါ ရောလို့ရတဲ့ ဒီဂျေသမား ခေါ်ထားတယ်၊ မွှေးနေ့ကိတ်နဲ့ အဖျော်ယမကာကိုလည်း ပင်ရင်းဆိုင်က အော်ဒါမှာထားတယ်၊ လာလိမ့်မယ် ခဏစောင့်’

ဘကြီးခိုင်၏ အပြောကြောင့် သူမ ကြောင်စိစိ ဖြစ်သွားရတော့သည်။ သူ့ချက်နှာလည်း ဝင်းပကာ အံ့ဩဘကြီး တုန်လှုပ်ဖျော်ရွှင်သွားလေသည်။

‘ဘကြီးတူမက... အဲဒီလိုပဲ၊ အလှတွေ တအားပြင်ပြီး ငယ်ရုပ်မပျောက်ဘဲ ပိုနုလာတယ်သာ ထင်ရတာ ဇီဇာကြောင်တဲ့ အပျိုကြီးကွ’

ကိုယ်တော်ချောနဲ့ ဘကြီးချောတို့ကတော့ နှစ်မဲတစ်မဲဖြင့် သူမထက် တစ်ဖျားသာသွားသည်။

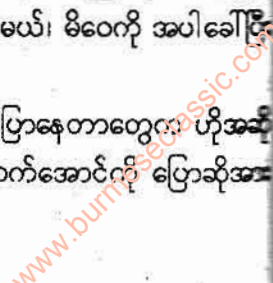
‘ကဲ... သမီးလေး မိဝေ၊ ဘကြီးကို မုန့်ဟင်းခါး ဆွမ်းချိုင့်ပေး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားပို့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဘကြီး’

သူမ ဆွမ်းချိုင့် သွားအယူမှာ ဘကြီးခိုင်က စိတ်သက်သာရာရအောင် ထင်လင်းအောင်ကို မြှောက်ပေးနေပြန်သည်။

‘လူငယ်ဆိုတာ၊ ဖျတ်လတ်နို့စပ်ရမယ်၊ အံဝင်ခွင့်ကျ နေထိုင်တတ်ရမယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲကွာ၊ သန်တုန်း မြန်တုန်း ငယ်တုန်း ကဲလို့ရတုန်းမှာ ကဲသာကဲ၊ အသက်ကြီးသွားရင် ဘကြီးလို စိတ်ပဲရှိပြီး လူက မလိုက်နိုင် မတင့်တယ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ မိဝေကို အပါခေါ်ပြီး ကဲကွာ’

ဘကြီးခိုင်က အားတက်သရော ပြောနေတာတွေက ဟိုအဆိုဘော်လေး ရှုံးလောက်သည်။ ဂျေမီရှုံးလောက်အောင်ကို ပြောဆိုအားမိနေတာလေ။

ကဲသာကဲ xxx ကဲသာကဲ xxx မင်းဂရုမစိုက်နဲ့ xxx

ဘွားတော်ကို ခေါ်လာခဲ့ xxx ဘကြီးက ဆွဲမှာပဲ

မာန်တွေအပြည့်ထည့်ပြီး သီးချင်းညည်းကာ သူမကမ်းပေး
သာ ဆွမ်းချိုင့်ယူ၍ ထွက်သွားသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် အော်
အစ်သတိပေးရသည်။

ဘကြီးခိုင်... မုန့်ဟင်းရည်တွေ ဖိတ်ကုန်ဦးမယ်၊ သိပ်ရမ်း
နေနဲ့

ဘယ်လို အဘိုးကြီးနဲ့မှလာပြီး အမျိုးတော်နေရသလဲ သူမ
ဘေးမရနိုင်တော့ပေ။ ချိုင့်ကြီးတကားကားနဲ့၊ ဗိုက်ကြီးတကားကားနဲ့၊
ခြကားရား လက်ကားရား လုပ်တာလောက်ကို မမှုတဲ့ သဘောပုံစံပင်။

ဤသို့ဖြင့် မွေးနေ့ပွဲ အစီအစဉ် ပထမပိုင်းကို ပျင်းရိငြီးငွေ့
ဆိတ်ငိုက်စွာ ဖြတ်သန်းရသည်။ ဒုတိယပိုင်းကိုတော့ မြူးကြွရွင်မြူး
ဆူပါးလွတ်လပ်စွာ ဆင်နွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ အားလုံး ပျော်ကြရပါသည်။

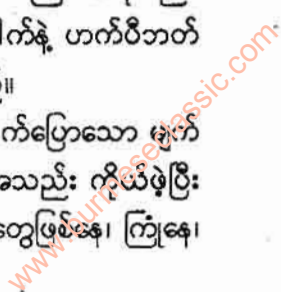
ပြောနဲ့ အလုပ်ညီသော ဘကြီးခိုင်၏ အစီအမံဖြင့် မွေးနေ့ကိတ်လှီး
ဖြစ်သည်။ အဖျော်ယမကာ စုံစုံလင်လင်ဖြင့် ဂီတမြူးစစ် အထောက်
အပံ့ကောင်းကောင်းဖြင့် တက်ကြွရွှင်လန်းသော မွေးနေ့ကို လန်းဆန်း

ဆတ်ဆတ်စွာ ဖြတ်သန်းကြရပါသည်။ အားတက်ကြည်လင်ဖွယ်ရာ
သာ ကောင်းသားပဲ။ မွေးနေ့ကိတ်ခွံကျွေးတော့ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရ
သည်။ အပြန်အလှန် ခွံကျွေးရင်း မွေးနေ့ကိတ်တစ်ဖွဲ့ကို သူမအား

အမွှေးမလိုလိုနှင့် ဖြူပြာစွန်ကို သူက ကျွေးလိုက်သည်။ ကိုယ့်မွေးနေ့၊
ကိုယ့်ကိတ်နဲ့ ကိုယ်အသည်း တဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်အောင် ခံစားလိုက်
သည်။ စိတ်တိုပြီး ဒေါသအလိပ် ပိုမိုပွယောင်း ကြီးမားရသည်။

နဲ့မဆန့်အောင် များလှစွာပါတကား ကျားပေါက်နဲ့ ဟက်ဝီဘတ်
အကို အော်ဆိုပစ်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာသည်။

ဖြူပြာစွန်ကတော့ အဓိပ္ပာယ်ကျယ်ဝန်း နက်ပြောသော များ
နားဖြင့် ပြုံးတမြဲမြဲ ကျေနပ်နေသည်။ ကိုယ့်အသည်း ကိုယ်ဖွဲ့ပြီး
အမွှေးရသလို ခံစားထိရရပါသည်။ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်နေ၊ ကြုံနေ၊

မြင်တွေ့နေရစေအောင် ဖန်တီးပေးသည်။ ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေ ဝေအောင် ဆင်မြန်းထားမိပေမယ့် စိတ်အတွင်းနာကြောင့် ကျိတ်မနီခဲမရ ဘယ်လိုမှ မပျော်တော့ပါ။

စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ ပစ်ချင်လာသည်။ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် စိုစွတ်လာတဲ့ မျက်ဝန်းမှ ကျလှဆဲဆဲ မျက်ရည်ခဲခဲ ခိုးငှက်သုပ်ရပါသည်။ ပျော်လွန်းလို့ ဝမ်းသာအားရကျတဲ့ အပြုံးမှ မျက်ရည်ဆွတ်ဖျန်းသည်။ ပြုံးသူမှာ မျက်ရည်စတွေ ရှိနေတာပဲ ဘယ်လို ဒီကရီနဲ့တိုင်းပြီ အစစ်မှန်းသိရအောင် သူတို့ ခွဲခြားနိုင်မှာလဲ ဖြူပြာဖွန် ပျာကလပ်စိန်မကတော့ ကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်မိမှာပဲ

ဘယ်လို မွေးနေ့ပွဲမျိုးပါလိမ့်ကွယ်။ ကိုယ့်မှာ မသေမချင် မွေးနေ့အသက်ပြင်းလို့ မွေးမွေးချင်း သားရေကွင်းနဲ့ အပစ်ခံနေရတယ် စိတ်ကသိကအောင့်ဖြစ်အောင် ခံစားရတယ်။ တရစပ်ပြင်းတဲ့နေပူဒေသ အောက် စပ်လောင်အိုက်တဲ့ဒဏ် ခံရသလိုပဲ နာသာခံခက် ရှိလိုက်တာ

သူ့ကို ချစ်လို့ အလိုလိုက်ခွဲမိသမျှဟာ သူမရဲ့ ပျော့ကွယ် ဟာကွက်တွေချည်း ဖြစ်ဖြစ်နေတော့သည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေး နောက်ကိုးသောကရမက် မအေးဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပြီ။ ဒီလို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခံစားဆုံးလူဟာ စည်းအပြင်က လူဖြစ်ရတော့မှာလား။ အပြင်ထွက်ရပ်ပြီ သွေးအေးအေးနဲ့ လက်ပိုက်ကြည့်ရတော့မှာလား။ ဒါ မတရားတာပဲ အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခုံရုံးမှာ သွားတိုင်ကြားရမယ်။ လွမ်းမိုးလို အချစ်ပျောက်ရှာပုံတော် ဖွင့်ဖို့တော့ မဟုတ်ပါ။ မာယာဖြင့် အချစ်ကို လှည့်စားအလှယူခံရလို့ တရားမျှတမှု မရှိလို့သာ ဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့ တရားသောအချစ်မှာ သူမက စတင်ပြီး မိမိရူးရဲစိတ်ဖြင့် လှယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ နိုင်ထက်စီးနင်း ကလိမ်လှပြီး အလစ်သုပ်ခဲ့သမျှ အခုတော့ တန်ပြန်တစ်ဖန် ခံရပြီ။ ဝင့်ဆိုတာ ဘဝမခြားဘူးတဲ့။ ချက်ချင်းလည်တာပါပဲလား။ လှပသိမ်မွေ့ပြီး ရတနာစက်သော လက်စားချေခြင်းကို ခံရလေပြီ။ အသည်းဝာပြင်လုံး စိမ်းဖြူလဲ့ အက်ကွဲကြေရီဝေသွားရသည်။ သဘောထားကြီးစွာ ဟန်မပျက်

ထွက် နေလိုက်ရသည်။ ညနေမိုးချုပ်စ အချိန်မှာပဲ လူစုခွဲတာ
ညီညီအိမ်ကို အားရကျေနပ်စွာ ပြန်သွားကြသည်။

‘မမဝေ... ချမ်းသာသူခန့် ပြည့်စုံပါစေ’

ဆုတောင်းပေးကြပါသည်။ လက်ငင်းချက်ချင်းမှာတော့ ဆင်းရဲ
အန္တရာယ် ပြည့်စုံနေတော့တာပဲ။

‘မမဝေ... လိုတရ၍ ကြံတိုင်းအောင် ဆောင်တိုင်းမြောက်ပါ

‘မမဝေ... အမွှေးတိုင်၍ လွယ်အိတ် မင်္ဂလာဆောင်ရင်
ကြီးကြီးနားနားမှာ ဖြစ်ပါစေ’

ဘာမွှေးနေ့ဆုတောင်းတွေမှန်းကို မသိဘူး။ မူးကြောင် ရူး
ကြောင်၊ လေလုံးမကွဲသံများပင်။

‘လရောင်ဆမ်းသော... ပန်းကလေးလို လန်းပါစေ’

လောလောဆယ်တော့ သူတို့ဆုတောင်းတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်
အင်အား နေထိ ပန်းကလေးလို နွမ်းနေရသည်။ အနှမ်းတွေနဲ့ ဝမ်းတွေနည်း
နေရသည်။ ဝမ်းမနည်းရအောင် ဝမ်းနုတ်ဆေးများများ စားချင်စိတ်
ထောင် ပေါက်လာသည်။ စိတ်ရှုပ်ကျဉ်းကျပ် မလွတ်လပ်ရတဲ့ကြားထဲ
ဆန်ဆောင်အပြုံးတုကြီး ဆပ်ဆင်ထားရသည်။ အားလုံးပြန်တော်မူ
သွားပါမှ ကျေနပ်ပီတိလေးဖြင့် ကြည်နူးစွာ သူက အနားမှာလာ
နိုင်ပေးသည်။ ဒီလို ပုံစံလေးနဲ့ သူမတစ်သက်လုံး သဘောထားကြီး
ပြုနေရမှာလား။ စိတ်ရိုင်းကို ချွန်းအုပ်ပြီး ဒေါသတွေ မယိုဖိတ်မိလို့
ဆော်တော် အခက်တွေ့ရမည်။ မလွယ်ကူသော လည်အူသည့် အချစ်
ပင်။

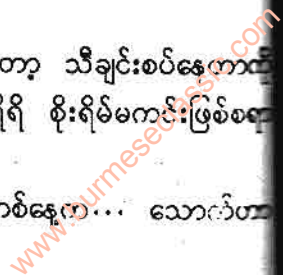
အခန်း (၇)

မွေးနေ့ပွဲပြီးတော့ ခြေငြိမ်သွားတဲ့ ထင်လင်းအောင်ဟာ ပျောက်ချက်သား ကောင်းသွားသည်။ ပေါ်မလာ ဇာတ်ကားရိုက်ပြီး သူမဆီ ခြေဦးပင် လှည့်မလာပေ။ မွေးနေ့တုန်းက ဧည့်သည်အဆီ ဦးစားပေးပြီး အိမ်ရှင် ဧည့်ဝတ် အများကြီး ရက်ရက်ရောရော ကျော့ လိုက်ရသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်နေတဲ့ သူတို့ရဲ့ ရင်းနှီးမှုအတိုင်း အဆက သံသယဝင်ချင်စရာ ကောင်းလှသည်။ လူပါသူပါ မဖြစ်တာပဲ ကံကောင်းလှပြီဟု မှတ်ယူရမည့် အနေအထားပင်။

ဘဝဆိုတာ အနှောင့်အယှက် ကလေးတွေကို ဆင့်ကဲကြုံတွေ့ အနိုင်ယူပြီးမှ တည်ဆောက်ရတာချည်းပါပဲ။ ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်ရင် သိပ်အရသာ ရှိလှသပေါ့လေ။ ကြုံဆုံဖို့ အကြောင်းဖန်နေသ၍ ကြုံနေ ဆုံနေရမှာပဲ။ ကျေနပ်အောင် ချော့လိုက်၊ စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်လိုက်ပါပဲ။ ရယ်တစ်လှည့်၊ ငိုတစ်ခါ မကြုံချင်၊ မဆုံချင်လည်းပဲ တားဆီးမရ ကြုံနေကြရဦးမှာပဲ။* အချစ်ကမ္ဘာက အပြစ်ရှာတာ တယ်ပြီ လွယ်လှသကဲ့။

ထင်လင်းအောင်ဆီ လိုက်သွားတော့ သီချင်းစပ်နေတာကို အဆင်တသင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ပီပီရီရီ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်စရာ အလျဉ်းမရှိ နေထိုင်မြဲပင်။

* မမဝေဆီ... လာမလို့ပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့က... သောက်တာ

ဇားသွားပြီး နေမကောင်း ဖြစ်တာရယ်၊ သီချင်းရေးဖို့ အိုင်ဒီယာရ
တာနဲ့ ရက်ကဆက်ပြီး မအားဘူး ဖြစ်သွားတာ’

အစိုးရိမ်ကြီးစွာ အမောတကောပင် ရင်တွင်းဆန္ဒကို ဖွင့်ဟမိ
ဆိုက်သည်။

‘မမဝေ... ဘာကိုမှ စောင့်မနေချင်တော့ဘူး၊ မပိုင်တဲ့ ...
နက်ဖြန်ကို အကူးမခံချင်တော့ဘူး၊ ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်ရအောင်
အမြန်လက်ထပ်ကြပါစို့ အောင်ရယ်’

အံ့ဩတကြီး အမူအရာနဲ့ ကီးဘုတ်ခုံရှေ့မှ သူကမော့၍ ကြည့်
ပါသည်။

‘မမဝေ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ အရင်ကတော့... မမဝေပဲ
အချိန်ဆွဲခဲ့ပြီးတော့၊ ဟုတ်တယ်... အရင်က အရင်ပဲ အခုက အခုပဲ၊
တော့တော့ဘူး’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေသလိုကြီးပဲ၊ ဘာ
ဖြစ်လို့ ရုတ်တရက်ကြီး လက်ထပ်ချင်ရတာလဲ’

ရုတ်တရက်... ချစ်လို့၊ စိုးရိမ်လို့ အလောသုံးဆယ် ကောက်
ထားခင်ခါ လာပြောတာပေါ့၊ ဒါကိုများ... အဆန်းတကြယ် အံ့ဩလို့
ထူကိုပဲ ယုံထင်ကြောင်ထင် ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ သူမကလည်း
သူ့ကို လက်သည်ရှာနေသယောင်ယောင်။ သင်္ကာမကင်း သံသယဖြင့်
ကြည့်သည်။

သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း ဂနာမငြိမ် လှုပ်ရှားအားကစားလို့
နေသည်။ သဘောရိုးနဲ့ မေးကာ စူးစမ်းတာမှ ဟုတ်ပါလေစ။ ဘာတွေ
ရွှောင်လွဲဖယ်ပြီး ဘယ်လို ငြင်းဆန်ဖို့ ဟန်ပြင်တာစုနေတဲ့ အမူအရာ
ပါလိမ့်။

‘အရင်ကတော့... အေးဆေးမှ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောထား
တယ်လေ၊ အခုဟာက... ချက်ချင်းပဲ လက်ထပ်မှာ နှေးရှာကနေ
မြန်သွားတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ... မကောင်းဘူးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး မမဝေရဲ့၊ အံ့ဩတကြီးမေးမိတာ၊ ကျွန်တော်

ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်လောက်အောင် ကြားရလို့ပါ။ အရေးတကြီး
ကောက်ကာငင်ခါဆိုတော့ စိတ်များ ဖောက်သွားပြီလားလို့ပါ။ တော်
ကြာနေ... လက်ထပ်ပြီးမှ ဂေါက်နေရင် ဒုက္ခ'

အရေးထဲ မြင်းကမလှုပ်၊ ခုံကလှုပ်၊ အိုးက... မပူ
စလောင်းက ပူနေပြန်သေးတော့သည်။

'ဘာမှ... မဖြစ်တော့ပါဘူးကွာ၊ အောင်... စိတ်ရှည်ရှည်
စောင့်နေရတာကို သနားလို့၊ အောင်က... မချစ်ဘဲ ပစ်သွားမှာ
စိုးရိမ်ပြီး တွေးကြောက်လို့ပဲ၊ ကဲ... ရှင်းပြီလား'

အခုမှ စိတ်ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် မျက်လွှာချကာ ခေါင်းညိတ်
ပြသည်။ ပြီးတော့မှ တွေးတွေးဆဆဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'ဒီလထဲမှာ... ရက်စွဲတွေအားလုံး ပလန်တွေ ချပြီးသား
ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းရက်နဲ့ စာနယ်ဇင်းအပ်နှံပွဲ လုပ်မှာနဲ့ ရုပ်ယူ
ခပ်နေတာ၊ ကျွန်တော်... မအားသေးဘူး၊ မမဝေပဲ... အချိန်ဆွဲထား
ပြီးတော့'

ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်သာ ရှိနေပြန်လေတော့သည်။ တစ်ရက်
တလေမှာ တစ်ချိန်တခါလောက်တောင် အခွင့်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့လား
တက်သစ်စ အဆိုတော်တစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ကျယ်ကျယ်ဖြန့်
ပြန့် ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ချင်မှာပေါ့လေ။ သူ့ဘက်က ကြည့်တော့
လည်း ဟုတ်နေပြန်သည်။

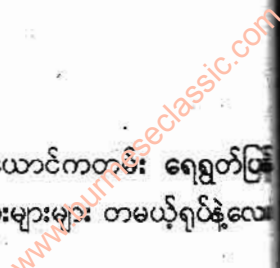
'အဲဒါဆိုလည်း... အခု ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးထားရအောင်
နောက်လမှပဲ ရက်ကောင်းရွေးပြီး မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ စီစဉ်ရအောင်'

'အဲဒါ... လောက်ကတော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘယ်တော့မှ လုပ်
မယ်စိတ်ကူးလဲ'

'အခုပဲ...'

'ဗုဒ္ဓေါ...'

အထိတ်တလန့်ဆိုသလို သူ ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်ပြန်
သည်။ ရုပ်ကိုက ခလုတ်များများထိမှ ဘုရားများများ တမယ့်ရုပ်နဲ့လေး

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခဏစောင့်... ဒီတစ်ပိုဒ်ပဲ ကျန်တော့တာ
ဆင်နွှဲကရပြီ၊ စာသားမရသေးတာ’

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြပြီး အသာအယာ စောင့်နေလိုက်ပါ
သည်။ ဒီလောက်တော့ ကိုယ့်ဘက်က ပြန်ပြီး စိတ်ရှည်ပေးရမှာပေါ့။

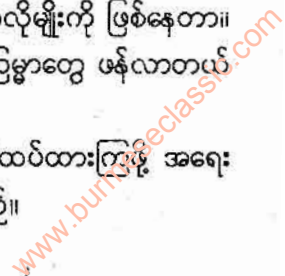
‘ရပါတယ်... တို့စောင့်နိုင်ပါတယ်၊ လုပ်စရာရှိတာသာ-စိတ်
ဖြောင့်ဖြောင့်ထားပြီး ဆက်လုပ်ပါ’

ကျောကျေလည်လည် အေးအေးဆေးဆေးပင် တိုင်ပင်ကိုက်
သွားကြပါသည်။ ပြေလည်ရမှာပေါ့။ နားလည်မှုရှိရှိ ချစ်ကြတာပဲ။
ပြည်လည်ရင်တော့ ပြည့်မြို့ကို လျှောက်လည်ရင်တော့ ကိုခင်ဝမ်း
ခြူးကို သတိရနေမိတော့မှာ။

ကံဆိုးချင်တာလား။ ကံကြမ္မာက ကိုယ့်ဘက် မပါတာလား
ဆိုးစားမရပေ။ ကံကြမ္မာဘီး လေလျော့နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။
ဘကြီးခိုင် ရုတ်တရက် အစာအဆိပ်သင့်ပြီး မူးလဲကာ ခေါင်းပေါက်
သွား၍ ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ ဘကြီးခိုင် အရေးပေါ် အခြေအနေ
ဖြစ်လာလို့ ဆေးရုံအသည်းအသန် အပြေးအလွှား လိုက်ရသည်။ ရုပ်
ရှင်တွေထဲကလို မဖြစ်စလောက်လေးနဲ့ ကြံဖန်ပြီး နှောင့်နှေးတာမျိုး
မည်းမဟုတ်။ ဘကြီးခိုင်ဆိုတဲ့အတိုင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံကို အက်ဆီးဒ်
ဖြစ်သွားတာ။

မွေးနေ့ပွဲမှာကျန်တဲ့ အရက်တွေကို စပ်သောက်တယ်။ ခြံထဲမှာ
ဆောက်တဲ့ အရွက်တွေကို ကြော်စားတယ် မသိဘူး။ ပွိုင့်စင်ဖြစ်ပြီး
နူးလဲ ခေါင်းနဲ့ သမန်တလင်းနဲ့ထိ ခွပ်ခနဲ ကွဲတာပဲ။ ကံကောင်းလို့
ခေကောင်းမပျောက် မဖြစ်ရတယ်။ ဘကြီးခိုင်တို့ ‘လုပ်ချလိုက်ရင်
အရမ်းကာရောကြီးပဲ။ ဘကြီးတစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်နေရတာနဲ့
တူးဘူး။ တူလေးတစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်ရသလိုမျိုးကို ဖြစ်နေတာ။
စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့တော့ ညစ်ရပါပြီ။ ဘယ်လို ကံကြမ္မာတွေ ဖန်လာတယ်
သိပေ။’

ထို့နေ့က လက်ထပ်စာချုပ်ဖြင့် လက်ထပ်ထားကြဖို့ အရေး
ထိခွက် မထင်မှတ်ဘဲ ပျက်ပြယ်သွားခဲ့ရသည်။

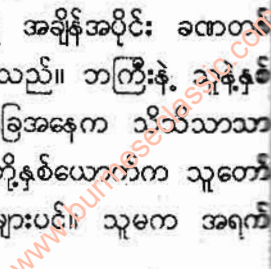
*အောင်က... စိတ်အေးအေးထားပြီး မလောဖို့ နှစ်သိမ့်ပါ
သည်။ လူချင်း မတွေ့ရပေမယ့် ဖုန်းဆက်ပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်သည်။
စိတ်နှလုံး ဘဝင် မတင်မကျ ဖြစ်ရပေမယ့် ကျိတ်မှိတ် ဖြေသိမ့်ရပါ
သည်။

*မမဝေ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်... စီးရီးခွေထွက်ပြီး
တာနဲ့ လက်ထပ်ပွဲစီစဉ်မှာပါ။

*အေးပါ.. မမဝေ စိတ်မပူတော့ပါဘူး၊ အောင့်ကိုလည်း
ချစ်တယ်၊ ဘကြီးခိုင်ကိုလည်း စိတ်ပူရတာနဲ့ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျသွား
ရတာပဲ။

ဒီလို အဖြစ်မျိုးကို ကြုံဆုံရရင် လူတိုင်း ဗျာများကြရမှာပဲလေ။
မများဘဲ နေမှာတဲ့လား။ ဖြူပြာဇွန်ဘက်က သူမကို ကျူးကျူးကျော်
ကျော် နှစ်ကြိမ်တိုင် လာရောက်ပြီး စော်ကားပြီးသွားပြီ။ အခု ဒါဟာ
နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်နဲ့ သုံးကြိမ်မြောက် လာရောက် အနိုင်ယူဗိုလ်
ကျသွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စိတ်မအေးရတာတော့ စိတ်
မအေးရတာပဲ။ ဘကြီးခိုင်ကလည်း အတွင်းလူနာအဖြစ် ကုသထားရ
သည်။ စိတ်အေးရပြီဆိုပေမယ့် အချိန်မီ ဆေးဝါးရဲ့ နိုင်နင်းမှု၊ ဆေး
ပညာ အထောက်အကူ ရတယ်ဆိုပေမယ့် အစစအရာရာ ထောင့်စေ့
စိတ်ချချင်လို့ သူမ ဂရုစိုက်ပေးရသည်။ ပြေးကြည်မှ ဒီဘကြီးနဲ့
ဒီတူမပဲရှိကြတာ မကတိလား။ ရွာက အမျိုးတွေကိုတော့ စိတ်မပူရ
အောင် ဖုံးဆက်ပြီး အသိပေးရုံလောက်ပဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောလိုက်
ရသည်။ သူမကိုယ်တိုင်သာ အလုပ်ပျက်ခံလိုက်မည်။ အခြားသူတွေ
အလုပ်အကိုင် အနေအစား ပျက်မှာတော့ စိုးထင်မိသား။

ထင်လင်းအောင်က လူမှုရေးအရ အချိန်အပိုင်း ခဏတစ်
ဖြုတ် လူနာလာကြည့်သည်။ သတင်းမေးသည်။ ဘကြီးနဲ့ သူနဲ့နှစ်
ယောက် ပြန်ဆုံတွေ့ကြတော့လည်း အခြေအနေက သိသိသာသာ
တိုးတက်ပြီး သက်သာသွားပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က သူတော်
ခင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ပုလင်းတူဘူးဆိုများပင်။ သူမက အရက်

ထြာင့် နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်မံတိုက်ခိုက်ပြီး မနစ်နာစေချင်
ဘူးဟဲ့။

‘ဘကြီးခိုင်... ဘာမှ အားမငယ်နဲ့၊ နားနှစ်ဖက်ကို ဖွင့်ထား
ထိုက်၊ ကျွန်တော်... ဆိုင်းကြိုက်တဲ့မောင် သီချင်း ဖွင့်ပေးလိုက်မှာ’

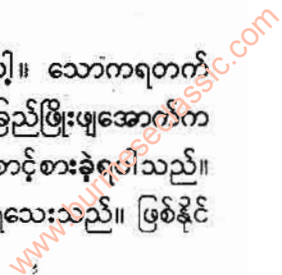
‘ဘကြီးခိုင်... ကျေကျေနပ်နပ်ပြုံးပြီး ကဗျာတွေ ဘာတွေ
ကောင်ရွတ်နေသေးသည်။

‘ဆိုင်းသံများ ကြားလို့ကတော့ ဓားကိုချ ကလိုက်ဦးတော့မှာ’
စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး အေးဆေးသက်သာစွာ
ခြတ်သန်းနိုင်သူကတော့ သူမပင်။ အပြင်ပန်းမှာ အားလုံး မရိပ်မိ
အောင် အနေအထိုင် ပီရီနေရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ဗျာများပြီး ယောက်
ထက်ခတ် လှိုင်းထန်နေတာတော့ အမှန်ပင်။ အချစ်ဖြင့် စီမံထုပ်ပိုး
ထားသည့် သောကဝန်တာများနှင့် လုံးချာလည်နေရသည်။ ဒါတွေ
ထယ်တော့မှ ကုန်ဆုံးချုပ်ငြိမ်းမှာလဲ။

အသေချာဆုံးကတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ပါမှ ချုပ်ငြိမ်းပပျောက်မှာ
အခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာတဲ့နေ့မှာ ဘကြီးခိုင်ကို အိမ်
ပြန်ရွှေ့လာခဲ့ရသည်။

အဲဒီ ရက်ပိုင်းတွေမှာ ထင်လင်းအောင်ရဲ့ စီးရီးထွက်မည်နှင့်
ဆက်သဖြင့် မဆုံမတွေ့ဖြစ်ပေ။ သူမဘက်က သည်းသည်းလှုပ်သွား
ပြီး လောလို့လည်းကောင်းသော အရာမဟုတ်ပေ။ ယောက်ျားသား
ထက်က တည်ငြိမ် ဣန္ဒြေရသလောက် သူမဘက်က သွေးပျက်
ချက်ချားနေလို့ မသင့်တော်ပေ။ အထင်အမြင်သေးစရာ၊ အမြင်ကတ်
ပျက်ရာ ဖြစ်လာ နိုင်ပါသည်။ ကျိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ပြီး စိုးထိတ်ဗျာပါ
နေရသည်။ သောကရတက် မအေးရပေ။

တောက ရတက်သာအေးသည် ရှိမှာပေါ့။ သောကရတက်
တော့ ဘယ်မှာလာ အေးပါလိမ့်မယ်။ နေခြည်ဖြိုးဖျူအောက်က
ထုတ်တဲ့ မင်္ဂလာရက်မြက်ကလေးကို မျှော်ကိုးစောင့်စားခဲ့ရပါသည်။
ပြာဇွန်ဘက်က ခြေလှမ်းတွေကို အကဲခတ်နေရသေးသည်။ ဖြစ်နိုင်

တဲ့ အလားအလာကို ဆင်ခြင်တွက်ဆပြီး တွေးတောပူပန်ရသည် ရက်ပိုင်းအတွင်း စိတ်အိုက်ညောင်းညှာပြီး နွမ်းနယ်ခဲ့ရသည်။ ဇာတိ ညံ့သူတစ်ယောက်ပမာ အိုမင်းရင့်ရော်သလို ခံစားရပါသည်။

ကံကြမ္မာဗေဒင် အဟောကတော့ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ အဲဒါ အပျိုကြီးနဲ့တူမ မသဲကွဲသော ဗေဒင်နိမိတ်အဟောပင်။ စိတ်အေး သယောင် ရှိပေမယ့် ဒွိဟစိတ်ဖြင့် မအေးနိုင်ပေ။

ရင်တွင်းအပူဖြင့် ကျိတ်ဆူနေရတာကို ကိုယ်တော်ချောကတော့ မသိရှာသေးပေ။ သိသွားရင်လည်း ဘာမှမဟုတ်တာကို တွေးမူ သည်ဟု အပြစ်တင်ခံရမှာ သေချာသည်။ အချစ်ဆိုတာ အညစ် အကြေး အလွမ်းအမောတွေနဲ့ အပြစ်သားဖြစ်အောင် စီမံတဲ့အရာပဲ လား။ အဲဒီအရာပဲ မဟုတ်ရင်ဘာပဲ ဖြစ်ရဦးမှာလဲ။ စတော်ပဲ၊ ဗိုက်တံပဲ တွေ မဖြစ်နိုင်။ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ရင် မောင်မခေါ် ပဲတွေပဲဖြစ်လာနိုင်စရာရှိ သည်။ မောင် မခေါ်ရဲတော့လား။ မောင် မခေါ်တော့တာပဲလား။ အဲဒီ ပဲတော့ စားရမှာ ခပ်လန့်လန့်ပဲ။

အစိုးရိမ်ကြီးပြီး စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်ချင်တော့ပါ။ တောင်တွေ မြောက်တွေ လျှောက်တွေနေမိသည်။ တောင်တန်းကြီးက ဘယ်လို တွေးသလဲ။ လဲလဲဆန့်ဆန့် ရှည်မျောမျော မြင့်မြင့်မားမားကြီးတွေ မှာပဲ။ မျောက်တွေကရော မျောက်တစ်ကောင်လို ခုန်လွှားတွေးသလား။ မျောက်ထိုင်ထိုင် မှိုင်းကာတွေးလေသလား။ သူမ ရူးသွပ်သွားပြီလား။ ဟိုဒီရောက် မတည်ငြိမ်လှုပ်ရှားကာ တွေးပြီး စိတ်ယောက်ယက် ခတ်နေရသည်။ ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်စရာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့လည်း ပိုဆိုး တာပေါ့။ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာသည်။ နောက်ကျိနေတာ ကတော့ ပဲငံဖြာရည် အရူးပေးရလောက်သည်။ နောက်ကြည့်မှန်ဖြင့် နောက်တကြည့်ကြည့်ဖြစ်ကာ နောက်ကျောမလုံချင်သလို ဖြစ်ရချေပြီ။

သရာ ဝဲဂဟက်မှာ စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ပျင်းရိလာသည်။ ချစ်ခင်
သက်ခြင်းကြောင့် လာရတဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်တွေက
အလိုမကျဖွယ်ရာ။ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ကောင်းသည်။
မဟာ မတန်တဲ့အိုးကို ဆန်ခပ်ထည့်မိရသလို အဖြစ်မျိုး ကြုံနေရ
သည်။

အားပေးဖော် တီးတိုးတိုင်ပင်ရမည့်သူ မရှိ။ ကူညီဖေးမ သူ
မရှိ။ တစ်ယောက်တည်း သီးခြားမျှသိပ် အံ့ပုန်းစိတ်ဖြင့် ဗျာများ
သည်။ အခက်ကြီးကြုံလို့ နတ်သမီးဆုံထဲ ထည့်ထောင်းခံရသလိုပင်။
စိတ်နှလုံးတွေက ပူပန်သောကဖြစ် ဗျာများရပါသည်။

သိသိသာသာရှိင်တွေနေတဲ့ သူမကို ဘကြီးခိုင်က စိတ်မကောင်း
စွာကြည့်ပြီး အားပေးသည်။

လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေလိုက်ပါ ကလေးရယ်၊ ကြိုတွေးပြီး
အလိုအလေးခံ ပူပန်မနေနဲ့၊ ဘကြီးခိုင်အတွက် ထည့်မစဉ်းစားနဲ့။

ကြောက်တတ်ရင် ဝန်ကင်းသလို ကြောက်တတ်ရင်လဲ နှစ်ခါ
သရတာပါပဲ။ စိတ်ထဲမှာ ဖန်သားပြင်လို အလိုအလျောက်ပေါ်ထင်နေ
တာကိုတော့ ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်ရမှာလဲ။

နေလစုံညီ ကြယ်ပေါင်းရံခလို ဣန္ဒြေမပျက်မယွင်း မယိုင်
ဆင်းသွားဆဲပင်။ ကိုယ့်လက်ထဲက ကံတရားကဘာလဲ။ ဆုပ်ကိုင်မိ
ဆွဲ မနက်ဖြန်ဟာ နေသာမှာလား၊ မိုးအုံမှာလား။ အပူချိန် ပြင်းထန်
ဦးမှာလား။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေမှာလား။
ဘစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ ဒါကို မလွဲမသွေ လက်ခံရယူဖို့ လိုအပ်
သည်။

အခန်း (၉)

ရင်ကို ကိုင်ဆွဲလှုပ်ကာ ခါယမ်းခံလိုက်ရသလို တဆတ်ဆတ် ခါ နာကျင်ရသည်။ နားထဲမှာ မယုံမရဲနိုင်လောက်အောင် မဆုံမမြဲ ကြားခွင့် မသာဘဲ ကြားလိုက်ရပြီ။ သတင်းဆိုးကြီးတစ်ခု။ သူ့အတွက် အဆိုးဝါးဆိုးသော မလိုချင်ဆုံးသော မဖြစ်ချင်ဆုံးသော သတင်းဆိုးပင်။ လွဲရဖို့၊ မကြားနိုင်ဖို့ ဆုအလီလီတောင်းကာ တမ်းတသော် လိုတရ မြေဖြူတောင့်တောင် ကယ်မရဘဲ ကြားသိရတော့သည်။

ဂျင်မီလို အဖြစ်ဆိုးဖြင့် သေကွဲကွဲကာ ခွဲခွာသွားသည့် သတင်းဆိုး တစ်ခုတော့ မဟုတ်ပေ။ ရှင်ကွဲခွဲကာ ခွဲခွာချန်ရစ်ထားခဲ့သည့် အကြောင်းဆိုး ဖြစ်လို့နေသည်။ ကမ္ဘာမြေပျက်ယွင်းလို့ နှလုံးသားများ မိုက်မှောင်ကျလို့နေသည်။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အပြိုးတကြီး အမှန်းမိုးမီးတွေ ရွာချခံရပါတယ်။ စိုစွက်ခိုလှုံရာမဲ့သလို ကူကယ်ရာမဲ့စဉ်မှာပင် ငယ်ထိပ်တည့်တည့် လျှပ်ရောင်ပြက် အချစ်ဟာ သစ္စာဖောက်ဖျက်ပြီး မိုးကြိုးပစ်ချသွားသည်။

‘ကျွန်တော်နဲ့... ဖြူပြာစွန် နားလည်မှုပြန်ရသွားပြီ’

နားမဆံအောင် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ မိုးခြိမ်းသံအကြားမှာ နှစ်ဖက်ကိုပင် ကယောင်းကတမ်း ပိတ်လိုက်မိသည်။

‘ဖြူပြာနဲ့... ကျွန်တော်ပြန်ပြီး သင့်မြတ်သွားပြီ မမေ ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မှာ’

‘မပြောနဲ့... မကြားချင်ဘူး၊ မင်း... ငါ့ကိုညာတာပဲ’

ထိပ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်မိသည်။ သူငယ်အိမ်ဆီမှာ ချက်ရည်တွေ အလိုအလျောက်လျှံကျလာခဲ့ရသည်။ သူကတော့ မတုန်လှုပ်မမှိတ်မသုန် အသိပေးလို့ ဝတ်ကျောတန်းကျောနေပြန်သည်။

‘ကျွန်တော်... မမဝေကို ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ညာခဲ့တာပါ။ ထုတ်ပါတယ်၊ ဝန်ခံပါတယ်၊ မေမေသဘောမတူတဲ့ ဖြူပြာကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တိတ်တဆိတ် လက်တွဲခွင့်ရချင်လို့ ဟန်ဆောင်ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ’

ယောက်ျားပီသစွာ ရဲ့ဝံ့ပြီး ဝန်ခံနေပြန်သည်။ မိန်းမဆန်ချင်ဆန်ပါစေ၊ မာယာနဲ့ ဆက်ပြီးတော့ ထပ်မံပြီးလှည့်ဖြားစေလိုသည်။ သူဟာသူ ပျောည့်တဲ့ မာမီရိုန်းကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သူမအလှည့်စားခံနေရတာ မတင်းတိမ်နိုင်သေးဘူး။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ထပ်မံပြီး ထိမ်ညှာခံချင်နေမိသေးသည်။

‘မင်းက... ငါ့ကို အသုံးချတာ၊ ငါ့ကိုဗန်းပြပြီး မင်း... ထုပ်ချင်ရာလုပ်သွားတာ၊ အခွင့်ကောင်းယူတဲ့ ကလိမ်ကကျစ်လူညာ’

စိတ်နှာရွံ့ရှာစွာ ကြည့်ပြီး သူ့အနားကို စိတ်လိုက်မာန်ပါကပ်ထိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာလေးကို ငေးမောပြီး တုန်ယင်သည်းလှိုက်ရပါသည်။ နှမြောတမ်းသ နှစ်လိုစိတ်တို့ မွမ်းမံလို့ ကြေကွဲရပါသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ပြတ်သားပြီး အရောင်လဲ့တောက်နေသည်။ သူ့ဟာ တစ္ဆေကောင်ဝင်ပူးခံနေရသူကို ရုတ်ခြည်းအမှုအရာခက်ထန်အေးစက်ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဒါမှမဟုတ် ဂျင်မီတစ္ဆေ ဝင်ရောက်ပူးကပ်နေရာမှ ထွက်ခွာသွားသလို တစ်မဟုတ်ချင်း သဘောထားအသွင်အပြင် ပြောင်းလဲနေသည်။

‘အောင်... မမဝေကို နောက်နေတာမဟုတ်လား အတည်ခေါက်နဲ့ နောက်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို မကျီစားပါနဲ့ အောင်ရယ်’

‘အရင်တုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေက ကျီစားခဲ့တာဖြစ်ချင်

ဖြစ်မယ်၊ အခု ကျွန်တော်ဟကယ်ပြောနေတာပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝ၊ သူ့နှလုံးသားကိုရင်းပြီး ဘယ်လိုလုပ် ကျီစားမှာလဲဗျာ'

သွားပြီ၊ တိတိပပ တကယ်ပဲ။ တကယ် မဟုတ်ဖို့ မျှော်လင့် ခဲ့ရသည်။ ရယ်ပြုံးပြီး လှောင်ပြောမောလျကာ သူ့ မျက်နှာ အသွင်ပြင် ပြောင်းလဲမသွားပါ။ ပကတိအေးစက် တည်ကြည်လို့။ ရဲရင့်ပြတ်သား လို့ပင်။

'မမကို... ဆက်ပြီးမညာချင်တော့လို့၊ မညာရက်တော့လို့ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟပြီး ဝန်ခံတာပါ။ ကျွန်တော် ညာခဲမိတယ် ညာချစ်ခဲ တယ်၊ တကယ်တော့... မမအတွက် မချစ်သင့် မချစ်ထိုက်တဲ့ လူဆိုး လူညာ လူလိမ်ကောက်ပါ'

စိတ်ပျက်နားကြည်းဖွယ်ရာ မာန၊ ဘဝနဲ့ နှလုံးသည်းချေကို နင်းချေခံရတာပဲ။ ချိုးချေကြေမွလို့ အရှုံးကြီး ရှုံးရပြီး။ ဒေါသတို့ပြည့် လှုံ့ပြီး နာသာခံခက်ရှိလှတာမို့ တို့ပြန်လိုက်မိသည်။ သူ့ ပါးပြင်ကို လက်ဝါးကချိန်ရွယ်ပြီး အလိုလိုစိတ်လိုက် မာန်ပါရောက်ရှိသွားသည်။

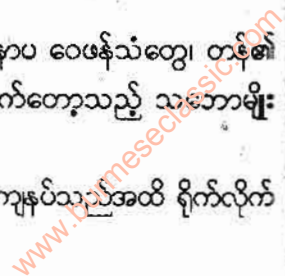
'ဖြန်း...'

'မင်းလောက် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာ လှည့်ဖြားတာ မင်းပဲ ရှိတယ်၊ အချစ်ညာပြီး ရယူတာထက်ဆိုးတယ်၊ ညာချစ်တာ ပိုအပြစ် ကြီးတယ်၊ လူမိုက်...'

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ အပြစ်တင်ရှေ့တစ်ပစ်လိုက် ပါသည်။ စွပ်စွဲရှုံ့ချမိသည်။ အခဲမကျေသမျှ စကားအရာဖြင့် အားမတန် မာန်လျှော့ ကျားနားခဲပြန်ခဲမိသည်။ သူ့ မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့်ပင် ပြောဆိုမာန်မဲသမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းစွာ နာခံသည်။ မတုန်မလှုပ် ခံယူပေးပါသည်။

အကယ်ဒမီဆုရပြီးမှတော့ အားမနာပ ဝေဖန်သံတွေ၊ တန်၏ မတန်၏ ပြစ်တင်ရှုံ့ချတာတွေ အရေးမစိုက်တော့သည့် သဘောမျိုး ပင်။

'ရိုက်ပါ မမဝေ၊ မမဝေ... စိတ်ကျေနပ်သည်အထိ ရိုက်လိုက်

ငါ၊ ကျွန်တော်က မမဝေရဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ အချစ်စစ်နဲ့ မတန်တဲ့
ဆောင်ပါ။ မမဝေရဲ့ လက်ဝါးနဲ့ပဲ ထိုက်တန်သူပါ။

နာကျင်သွားရသော လက်ဝါးလေးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ပြီး
ဆောင်တဖြင့် ပိုမိုကြေကွဲရပြန်သည်။ နာကျင်မုန်တီးဖွယ်ရာ သားရဲ
ဆောကောင်ကြီး ရှေ့ရောက်နေသလိုပင်။ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်တစ္ဆေတစ်
ဆောင်ကိုမှ ရင်ဆိုင်ထိတွေ့ရသလို ခံစားမိတော့သည်။ မျက်ဝန်းဆီမှ
ဇုတ်ရည်တို့က အတောမသတ်တားမရ ဆီးမရဖိတ်လျှံကျလို့ နေပါပြီ။
အချစ်ကို နာကျင်အောင် ညာချင်တာလောက် ရက်စက်တတ်သူ၊
အညှအတာ ကင်းမဲ့သူ၊ လူမဆန်သူ ဒီကမ္ဘာမှာရှိတော့မည် မထင်ပေ။

‘ကျွန်တော် နှလုံးသား လွတ်ငြိမ်းအေးမြဖို့ မမဝေကို တန်
ဆာခံလုပ်ရတာပါ။ ညာပြီး ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာပါ။ မမဝေရဲ့ အချစ်ကို
ခြေဖျားတောင်မမိတဲ့ ကျွန်တော့်အချစ်၊ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်အတွက်
ဒီထက်မကပြန်ပြီး ပေးဆပ်သင့်တာပါ။’

‘ဟုတ်တယ် ပေးဆပ်သင့်တယ်၊ မင်းတို့... မင်းနဲ့ ဖြူပြာဖွန်
ဆင်းပြီး ငါ့ကိုအရူးလုပ်တယ်၊ တစ်ပတ်ရိုက်တာပဲ၊ ငါ... မကျေနပ်
ဘူး၊ မင်းတို့ကို... ငါသတ်မယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို သတ်ရမှ
ငါကျေနပ်မယ်’

ခက်ထန်သောစိတ်၊ ပြင်းထန်သော ဒေါသအဟုန်ဖြင့် သူမ
ထွေးဝါးပစ်လိုက်သည်။ ထင်လင်းအောင်တုန်လှုပ်စိုးရွံ့ပြီး နောက်သို့
အနည်းငယ်ဆုတ်သွားသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... မင်းတို့ ချစ်ခြင်းကို
ငါ မရရအောင်ခွဲမယ်၊ မင်းတို့ကို... အသေခွဲ ခွဲပစ်လိုက်မယ်’

အရွဲ့တိုက်ရယ်မောကာ လှောင်ပြောင်ပစ်လိုက်သည်။ မလှန်
ဘူး။ လုံးဝမတန်ဘူး။ မစားရတဲ့ အမဲကို သဲနဲ့ပက်ရမှာပဲ။ သူတို့
ထည့်ဖြားတာကို ခံပြင်းလို့ လက်စားပြန်ချေရမယ်။

‘မဖြစ်နိုင်တာတွေပဲ၊ မိုက်ရူးရဲ မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ မမဝေရယ်၊
မမဝေအတွက်လည်း... အကျိုးမရှိ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်လည်း
အကျိုးမဲ့စေပါတယ်’

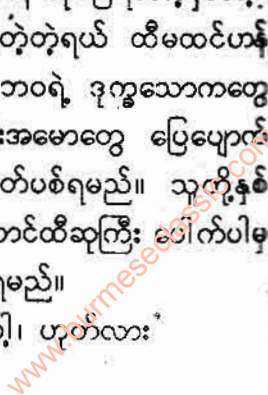
‘မလိုဘူး အကျိုးရှိရှိ မရှိရှိ၊ မဲ့မဲ့ မမဲ့မဲ့ ငါ ဒီလို တုံ့ပြန်ရဏေ ကျေနပ်မယ် ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

‘ခင်ဗျားကြီး... လူစိတ်မရှိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျား... ရူးနေပြီ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ဘက်က လက်လျှော့သွားမှာ မဟုတ်ဘူး လာမယ့်ဆန်းဒေးမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ကြမယ်’

‘ဆန်းဒေးမှာ... လက်ထပ်မယ်လား၊ လက်ထပ်ရုံမကလို့ ဆန်းဒေးမှာ လမ်းဘေးကို ဗန်းကလေးချပြီး သန်းပဲပေးပေး၊ ငါ... ဂရုမစိုက်ဘူး၊ နင်တို့က... ဆန်းဒေးဆိုရင် ငါက အခုချိန်ကစပြီး စက်တဒေးအထိ မရရတဲ့နည်းနဲ့ သတ်ပစ်မယ်’

အခြေအနေက လက်လွန်ခြေလွန် ဒီသောင်ကမ်းကို ဆိုက်လာပြီ။ မမိုက်မမဲ သွေးရှူးသွေးတမ်း မလုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ နဂါးမှန်းသိအောင် အမောင်ထောင်ပြုရမည်။ နားကားမှန်းသိအောင် ဆံပင်သိမ်းပြီး နားရွက်ပြုရမည်။ တိမ်ပြာပြာ နေ့တစ်နေ့ ဆန်းဒေးတွေ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲလေးတွေ အသာခေါက်ထားလိုက်ပေတော့။ ပန်းပွင့်ဆဲဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကြီးမားမြင့်မို့တဲ့ အဟုန်ဇောနဲ့ အရှိန်ကောင်းကောင်း အချစ်အကြောင်းကို သိသွားစေရမယ်။ စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ် ပြတ်ခွဲစွာ လက်စားချေတဲ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားအောင် လုပ်ပြုမှာပေါ့လေ။ ပုရိသက ပွဲကောင်းလို့ ကတ်တဲလျှောက်တဲ့ မော်ဒယ်လ်လိုပင်၊ ပရိသတ်က တောင်းဆိုတော့လည်း အချစ်လူကြမ်းကြီးက မိန်းမကြမ်းဗီလိန် လုပ်ပြုတော့မှာပေါ့။ မျက်ရည်တို့ စွတ်စိုနေသည့်ကြားက ခနဲတုံ့တုံ့ရယ် ထိမထင်ဟန် မျက်နှာထား တင်းမာပစ်လိုက်ပါသည်။ ဘဝရဲ့ ဒုက္ခသောကတွေ အပြီးတိုင်ချုပ်ငြိမ်းသွားရအောင် အလွမ်းအမောတွေ ပြေပျောက်ပျက်ပြယ်အောင် လုပ်ရမည်။ အဆုံးသတ်ပစ်ရမည်။ သူ့ကိုနှစ်ယောက်လုံး သေသွားမှ သူမ သိန်းတစ်ထောင်ထီဆုကြီး ပေါက်ပါမှ လင်ကောင်းသားကောင်းရပါမှ စိတ်အေးရမည်။

‘ နင်တို့... သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘မမဝေအတွက်... စိတ်မကောင်းကြပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဖြောင့်ဖြောင့်ပျော်မြူးရတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

သူစကားနဲ့အချို့သတ်ပြီး လိုက်ဖက်တင့်မောအောင်ပြောသည်။ စကားတွေကို ယုံပြီး သူမဘဝ၊ သိက္ခာ၊ မာန၊ အချစ်အားလုံးအားလုံး အောပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။ ဘာညာတွေမှာ ပုံအောလိုက်ရင်တောင်မှ လျော်အစားညီမျှချေပြီးမည်။ အနည်းဆုံး သားသမီး တွဲလောင်းနဲ့ အဖတ်တင်ကျန်ရစ်ဦးမည်။ အခုတော့ တစ်ဘဝလုံးစာ ပေးဆပ်ပြီး ပြန်ရတော့ လက်တစ်ဖက်စာပဲ ရလိုက်သလိုပင်။ ဒီလိုစကားလုံး ချီမြမြဖြင့် ပြုစားတာကို ဆက်ပြီးမခံယူတော့ပါ။ အလိုမရှိတော့ပြီ။ စိတ်အနာကြီး နာမိသည်။ ဒီလိုဖြေသိမ့် ဖေးမစကားပြောတာဟာ သူမအဖို့ရာတော့ ပျားရည်နှင့် ဝမ်းချတာလောက်ပဲရှိသည်။ ဒါကို အဟုတ်ကြီးမှတ် ထင်နေစရာ အကြောင်းမရှိပေ။ အခုဟာက စုန်းပြု နာသလို အပြုစားခံရတာ။ စုန်းမဟုတ်တဲ့ ဟို မယ်သီလရင် လူထွက် ခေါင်းတုံးဆံပင်ပေါက်တဲ့ ဖြူပြာမ မာယာနဲ့ ပြုစားတာခံရတာ။ ခေါင်းတုံးပြုစားတဲ့ အချစ်ပဲ။ အဟုတ်ကြီးထင်ရင် တရုတ်ကြီး ဟိုဒင်း စာပဲတွေ မြင်သွားရနိုင်သည်။

‘ပျော်ကြပါ... ရပါတယ်၊ ငါနေတတ်ပါတယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ သာမအချစ်ကလည်း သေကွဲ ကွဲခဲ့ရတယ်၊ အခု... ဒုတိယအချစ် ကလည်း ရှင်ကွဲ ကွဲရတယ်၊ ငါ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ငါက ထုံနေပြီ၊ နှိုးသွားပြီး၊ နင်တို့... အပျော်တွေပျက်စီးရအောင် ငါလုပ်ပြမယ် ဆင်လင်းအောင်’

‘စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ မမဝေရယ်၊ မဖြစ်သင့် တာတွေ ဖြစ်ကုန်ရင် မကောင်းပါဘူး၊ ကဲ... ကျွန်တော် သွားတော့ သေမမဝေ၊ မမဝေနဲ့... ပြန်ဆုံချင်သေးတယ်၊ ငြိမ်းချမ်း အေးမြပါ ချရာ’

မသိုးမသန့် စိုးထင့်လာပုံဖြင့် သူလှည့်ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ သူမကျောပြင်ကို ငေးမောကြေကွဲစွာ ကြည့်ရင်းကုန်ခဲ့ရသည်။ တန်

www.burmeseclassic.com

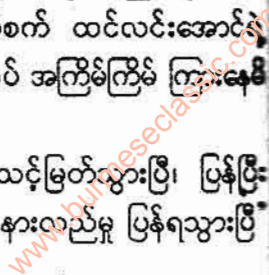
လှုပ်သည်းလှိုက်စွာငိုကြွေးမိသည်။ မျက်ရည်တွေနဲ့ နှာရည်တွေဆော့ ကုန်သည်အထိပင်။ တစ်ခါတုန်းက အလစ်သုတ်ချောင်းမြောင်းပြီး ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာတဲ့အချစ်။ အခုတော့ ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက် လက်ပြုပြီး ပြန်ထွက်ခွာသွားပြီ။

ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတာတွေဟာ ရုတ်တရက် ဖမ်းစားပြီး လှည့်ဖြားသွားလေပြီ။ ကောက်ကျစ်တတ်သူ အတွက် လိမ်လည်ခြင်းသာ ရရှိလိုက်တာ သဘာဝတော့ကျလှပါသည်။ လိမ်လည်ခြင်းအတွက်လည်း ပြန်လည်ကောက်ကျစ် ရက်စက်ပြရဦးမှာပေါ့။ စိတ်မာန်ကိုတင်းပြီး တသွင်သွင်စီးနေသည့် မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ မီးတောက်မတတ် တောက်လောင်သော ပူပြင်းသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် အငြိုးတေးဖွဲ့မိသည်။ စိတ်မှ အကြိမ်ကြိမ်ရွံ့မုန်းကာ နာနာကြည်းကြည်း ရေရွတ်သည်။

‘သတ်မယ်... သတ်မယ်... ဟား... ဟား... ခေါင်းတုံးမကို သတ်မယ်၊ ဖြူပြာဇွန်ကို... သတ်မယ်’

အဲဒီလို ယောက်ျားတန်မဲ့ စကားမတည်ပဲ လှည့်ဖြားတတ်သူကို ဖော်မယ်လင်စိမ်ရမည်။ နောက်လာနောက်သားတွေ မလိမ်ရဲမညာ ရဲအောင် ပတ်တီးစီး မံမီလုပ်ပြီး ဆေးစိမ်ထားရမည်။ ပြသ ဥပမာပေးရမည်။ ဒါဟာ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်ပဲ။ စိတ်ရှူးစိတ်မိုက်တွေ အပြည့်အသိပ်ဝင်လာပြီး ခက်ထန်လာသည်။ ကြမ်းတမ်း ရင့်ထော်လာသည်။ အရိုင်းအစိုင်း တစ်ကောင်ကို နားကြည်းပြင်းပြစွာ ရေရွတ်မိသည်။ မကျေမချမ်း လက်စားချေလိုစိတ်တွေ ပြင်းပြကာ အသိုက်အအုံဖွဲ့နေပြီ။ နှုတ်ပယ်မရအောင် ငြိတွယ်ခဲ့ချေပြီ။ နားထဲမှာလည်း ရက်စက်စိမ်းကားသော လေသံစိမ်းမြမြ အေးစက်စက် ထင်လင်းအောင် အသံတွေ ကြားယောင်လာသည်။ အထပ်ထပ် အကြိမ်ကြိမ် ကြူးနေမိသည်။

‘ဖြူပြာနဲ့... ကျွန်တော် ပြန်ပြီးသင့်မြတ်သွားပြီ၊ ပြန်ပြီးသင့်မြတ်သွားပြီ၊ ဖြူပြာနဲ့... ကျွန်တော်၊ နားလည်မှု ပြန်ရသွားပြီ’

‘ကျွန်တော်တို့... လက်ထပ်မှာ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မှာ’

‘ကျွန်တော်... မမဝေကို ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ညာခဲ့တာ’

မကြားချင်လို့ မကြားရက်လို့ နားထဲဝါ ခေါင်းရမ်းကာခါ

ထုတ်မိသည်။ ဘယ်လိုမှမထွက်ဘဲ ကပ်ငြိတွယ်တာ ထပ်မံပြီးစိမ်းကား

ဆုတ်စက်သည့် အညှာအတာ ကင်းမဲ့သံတွေက ထွက်လာသည်။ မျက်

စိမ်းထဲမှာလည်း အေးစက်မာကျောပြီး ရက်စက်တတ်သည့် အသွင်

ပိုထန်းသဏ္ဍာန်ဖြင့် ထင်လင်းအောင်ကိုပင် မြင်ယောင်နေသည်။

‘မမြင်ချင်ဘူး၊ မကြားချင်ဘူး၊ ထွက်သွား... ထွက်သွား၊

ဆင်း... ထွက်သွားစမ်း၊ နင့်ကို... ငါသတ်မှာ’

မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ အလိုခံခက်စွာ တစ်ယောက်တည်း အော်

တစ်နေမိသည်။ အရူးတစ်ယောက်ပမာ သည်းခြေပျက်လို့နေပါသည်။

သွေးတန်းသွေးတန်း အချစ်ရူးတစ်ယောက်လို ဆံပင်ခေါင်းစုတ်ဖွားဖြင့်

ထိခါးဝကိုပေးရင် လှမ်းအော်မိသည်။

‘ငါမင်းကိုသတ်ချင်တယ် x x x ဟား... ဟား... ဟား...

x x x ငါ မင်းကိုသတ်ချင်တယ်၊ ငါ မင်းကို မင်းကို မင်းကို

သတ်ချင်တယ်’

အရူး ဟိုဒင်းပန်းဖြစ်ကာ သီချင်းတွေဆိုမိသည်။ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့

ထိုးလုံးလျားလျား ကင်းပဝေးကွာ မကပ်နိုင်တော့ပါ။ မျက်လုံးတွေက

ထိုးကြည့်ကြောင်ကြည့် ဂနာမငြိမ် လှုပ်ရှားလှိုင်းထန်ပြီး မောပန်းရ

သည်။

မောပန်းလွမ်းလျလို့ နာကျင်ရသည့်အထဲ ဟိုခေါင်းတုံးမ

ဖြူပြာစွန်က လှောင်ပြောင်ရယ်မောပြသံကို နားထဲမှာကြားယောင်လာ

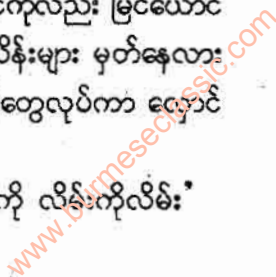
သည်။ ပြက်ရယ်ပြု ပြုံးမောနေသည့်အသွင်အပြင်ကိုလည်း မြင်ယောင်

ထားသည်။ မိန်းမက သူ့ကိုယ်သူ ဖြူဖြူကျော်သိန်းများ မှတ်နေလား

သော်ဘူး၊ ခေါင်းတုံးဆံပင်ပေါက်နဲ့ ပါဖောင်မင့်တွေလုပ်ကာ လှောင်

ပြောင်နေတော့သည်။

‘ကလိမ်လို့... လိမ်းလို့လိမ်းလာလိမ်ကို လိမ်းကိုလိမ်း’

သူမကို လာသတ်ဖို့ လက်ယက်ခေါ်နေပြီ။ လှောင်ပြောင် အကြောအမောနဲ့ စိန်ခေါ်နေတာ မြွေမကြောက် ကင်းမကြောက် အကြောင်းမသိသေးတော့ ခါးနာရတာ ငထွားက မသိသေးဘူး။ အသွားထက်ထက်စားသွားနဲ့ ခါးလည်ကို ထိုးစိုက်ချလိုက်ရမှာ။ အဲဒီထု မှ ကြည့်ရသေးတာပေါ့။ လိုလိမ်းတွေ လာလိမ်းခိုင်းဦးမလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... မမဝေဆိုတဲ့ ဒေါ်ပန်းဖြူ ဝေ အခုတော့ ရှင်ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ ရှင် ရူးပြီမဟုတ်လား အဟင်း... ဟင်း... အဟွတ်ဟွတ်... ပြောထားတဲ့ ကတိအတိုင်း လက်ဖွဲ့ဖို့ပြင်ပေတော့’

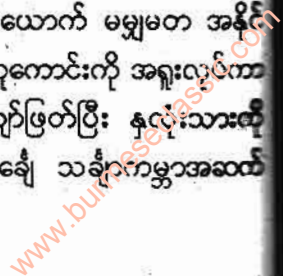
မိန်းမကို မဆန်ဘူး။ ပျက်ရယ်ပြု ရယ်မောလှောင်ပြောင်ပုံထု က လေလည်လိုက်လို့ ခွေးဝမ်းသာပြီး အပုံမျိုးနဲ့။ ခနဲတဲ့တဲ့လှောင်ပြောင် ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေးသည်။ အကြင်နာကင်းတဲ့ မိန်းမလှလေးမှာ ခက်ထန်ရိုင်းစိုင်းမှု ဆူးချွန်တွေပြည့်နှက်လို့နေပါသည်။ ပြောင်ပူးရိုးနဲ့ ပစ်ပေါက်ပြီး တံတွေးသကြိန်ကျ၊ မိလ္လာရေ သပြေခက်နဲ့ ရေပက်ပစ် လိုက်ဖို့ပင် ကောင်းတော့သည်။

‘လာလိမ်းမယ်၊ အဲ... လာသတ်မယ်၊ ကောင်မ... အသိုက် ဖျက်မ၊ နင့်ကိုလည်း... ငါသတ်မယ်၊ မသေမချင်း သားရေကွင်းနဲ့ ပစ်သတ်မယ်’

လိပ်ခဲတည်းလည်း ကြုံးဝါးပစ်လိုက်မိသည်။ သီချင်းထဲထ အတိုင်းပဲ ဒုက္ခကိုအရောင်ဆိုးရမှာပေါ့။

‘ငါထက်ချစ်တဲ့ လူဆိုတာ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲ ရှိရင်လေ x x x လိုက်ပြီးလေ x x x ရှာလို့ သတ်ပစ်ချင်ပါတယ်’

လှပရက်စက်စွာ နှစ်ယောက်တစ်ယောက် မမျှမတ အနိုင် ကျင့် ရက်စက်သွားသည်။ သူမလို လူကြီးလူကောင်းကို အရူးလှုပ်ကာ မလိုမိုတပတ်ဖြင့် ညှာဖြီးသွားသည်။ ကျော်ဖြတ်ပြီး နှလုံးသားတို့ အသေသတ်သွားသည်။ ဒီအတွက် အသင်္ချေ သင်္ချာကမ္ဘာအဆတ်

ကျေနပ်နိုင်ပါ။ တရုတ်သိုင်းကားထဲက ချောကလျာတွေလို တွေရာ
သင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းပင်။

လှပနုလတ်သော လက်စားချေခြင်းမှာ ဘယ်သူအနိုင်ရမလဲ
ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာ ဘယ်သူခေါင်းတုံးမ
အပြုံးနဲ့ လှောင်ပြောင်ရယ်မော အော်ဟစ်နိုင်မှာလဲ။ ကြည့်ရသေး
တာပေါ့။ ဒင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို သတ်ပြီးမှ ထောင်ထဲဝင်မည်။
ထောင်ကထွက်ရင် ခေါင်းတုံးမဆံပင်ပေါက်နဲ့ ထပ်ပြီး လှောင်ပြောင်
ရယ်မောမည်။ ပါဖော့မင့်တွေလုပ်ကာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားပစ်မည်။
ကျေနပ်သေးရင် မယ်သီလရှင် ဝတ်ပစ်လိုက်ဦးမည်။

လူကြီးသူမကို စော်ကားသော၊ လှောင်ပြောင် အရူးလုပ်သော၊
အချစ်ကို လိမ်ညာလှည့်စားသော သူတို့နှစ်ယောက် ကံကြီးထိုက်
ရမည်။ တန်ရာတန်ကြေး ဒဏ်ခတ်ပြီး ဆုံးမရမည်။ တမလွန်မှာ
သွားပြီး မင်္ဂလာဆောင်ခိုင်းရမည်။ နာရေးယာဉ်ကလေး လက်ဖွဲ့ပေး
ရမည်။ ခမ်းခမ်းနားနား ဈာပနလုပ်ပေးမည်။ ချစ်လွန်းအားကြီးလှသော
ချစ်သူနှစ်ယောက်၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲဟာ နှလုံးသားဈာပနပွဲ ဖြစ်ရ
မည်။ သူတို့ အသုဘမှာ ဝမ်းသာအားရ ဖဲထိုင်ရိုက်ပစ်မည်။ သက်
ပျောက်ဆွမ်း၊ ရက်လည်ဆွမ်း မုန်းဟင်းခါးပါ အချောင်ဝင်ပြီး ငတ်ကြီး
ထျလိုက်ဦးမည်။

အခန်း (၁၀)

စေ့ရုံကလေး စေ့ထားသော တံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ တင်သွင်းလိုက်သည်။ အပြင်မှာ မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသည်။ လျှပ်ရောင်ပြက်ထင်လိုက်သော စီးကြောင်းကို ပြတင်းပေါက်မှာ တစ်ချက်တစ်ချက် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ရသည်။ မိုးချည်းညာအပေါ် မိုးခြိမ်းသံတွေက ဟိုတစ်စီတစ်စ ဆင်မြန်းလို့နေသည်။ အခုလိုညာမျိုး ချစ်သူ လီယိုနာဒိုနှင့်ဖြစ်စေ၊ ထယ်စောက်နှင့်ဖြစ်စေ အတူတကွ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေသင့်တာ။ လက်တွေ့ကမ္ဘာဟာ စိတ်ကူး အိမ်မက်လောက် လှစေသေသပ်ပြီး ဘယ်ချိန်မှာလဲ။ ခါးသက်စိုးရွံ့ပြီး ထိတ်ပျာနေရသည်။

ခြေသံမကြားအောင် ဖွဖွနင်းပြီး ခုတင်နားတိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ ခေါက်ဓားခလုတ်ကို ဖိနှိပ်လိုက်သည်။

‘ထပ်...’

ခါးအသွားက လက်ခနဲ ပေါ်ထွက် ထောင်မတ်လာသည်။ လျှပ်ရောင်ပြီးပျက်မှာ အသွားဖွေးဖွေး ဓားသွားက ထင်လင်း ထက်မြဲကာ ပြောင်ဝင်းရသည်။

ခုတင်နံ့နားရှိ စားပွဲဆီအကြည့်က ရောက်သွားသည်။ စားပွဲစားပွဲပေါ်မှာ စိတ်နာရွံ့မုန်းစွာ သူမ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကိုက် ဖိတိုက်ပြီး ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

‘စွက်’

အိကနဲ အထိအတွေ့ဖြင့် ဓားသွားမှာ နှစ်ဝင်သွားသည်။ ဓား
 သွားကို ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ခက်ထန်မာကျောစွာ ကြည့်လိုက်သည်။
 သူမမျက်နှာပြင်မှာ မီးတောက်နေသည့်ပမာ နီရဲဝင်းတောက်နေသည်။
 သူမစိတ်ဟာ ဆာလောင်ရက်စက်ပြီး ဘီလူးတစ်ကောင်စီးသလို ကြမ်း
 ဗြတ်ထိတ်လန့်ဖွယ်အသွင်ကို ဆောင်သည်။ လှပနှစ်လိုဖွယ်ရာ သူမ
 မျက်နှာကလေးဟာ အခုတော့ကြောက်စရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်အဖြစ်
 ဆန့်ကျင်ပြောင်းလဲနေသည်။

‘သေစမ်း... သွားသေစမ်း... အနိုင်ဆိုတာ အသက်ရှင်တုန်း
 အထဲပဲ ခံစားရတာ၊ အင့်ဟယ်...’

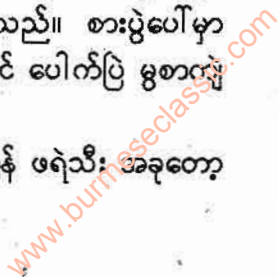
ဓားသွားဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ အထပ်ထပ် ရက်ရက်စက်
 စက် ထိုးစိုက်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... အနိုင်ကို သေရွာယူလို့မရဘူး’
 ဓားသွားဖြင့် ပက်၊ ခတ်ကာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ထိုးနှက်ပစ်
 သည်။ ဓားနှင့်ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်တစ်စိုက် ရွဲရွဲစိုပေကျံကုန်
 သည်။ သူမအင်္ကျီကိုလည်း လာရောက်ပေကျံကာ စင်ကုန်သည်။
 အသိစိတ်မကပ်ဘဲ အလွန်အကျွံ ရူးပေါက်ကာ စင်ကုန်သည်။ အသိ
 စိတ်မှန်မရှိသူလို သူမကျေနပ်သွားသည်။ ပါးစပ်က အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊
 ဆောင်စဉ်ရေမရသော စကားတွေ၊ ဆန္ဒအာသီသတွေရေရွတ်သည်။
 အတိုတ်အခဲကို အံ့ချသည်။

သူမကသာ အနိုင်ကို သေရွာယူသွားလို့ မရဘူးဟု မကျေနပ်
 ငြုံးဝါးအော်ဟစ်နေတာ။ အဆိုတော် အနိုင်ကဖြင့် သေမင်းကဖြင့်
 သေမင်းက သေရွာကို ခေါ်ယူသွားနှင့်ခဲ့ပြီ။

မှန်းတီးရှက်ရွံ့စွာ လက်စားချေခွင့်ရလိုက်သဖြင့် အားရကျေနပ်
 သွားဟန်ဖြင့် စားပွဲပေါ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ
 ထင်ထားသော ဖရဲသီးကတော့ ရစရာမရှိအောင် ပေါက်ပြဲ မွစာကျံ
 နေပြီ။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဖြူပြာဇွန် ဖရဲသီး အခုတော့
 နိုင်တာတတ်နိုင်သေးလဲ ဟား... ဟား...’

အခန်းထဲမှာ ဖရဲသီးအရည်ရွှမ်းရွှမ်းများက စီးယိုကျလို့ ဖိတ်စင်နေသည်။ ပေကျံပွပလဲနေသည်။ အမူအရာပျက်ယွင်းကာ မူမမှန်တော့သော သူမကိုကြည့်ပြီး ဘကြီးခိုင်က မသက်မသာဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါလေသည်။

လက်ထဲမှာ ကျစ်လျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဓားကို လက်ဝါးဖြန့်ပြီး ပစ်ချလိုက်သည်။ ဓားကလေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွားသည်။ သူမ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ချုံးပွဲချင့်လေတော့သည်။ ဘကြီးခိုင် အခန်းထဲဝင်လာပြီး ဓားကိုကောက်သိမ်းသည်။

‘ဘကြီးခိုင်... မိဝေသတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ မိဝေ... သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ သူသေသွားပြီ၊ ဟား... ဟား...’

ဘကြီးခိုင်ကို မော့ကြည့်ကာ သူမပြောသည်။ မျက်ရည်စီးကြောင်းပါးပြင်မှာ စွတ်စိုလျက်။ သူမ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အားပါးတရ ရယ်လေသည်။ ဘကြီးခိုင် တူမချောကိုဘာပြန်ပြောမှန်းမသိဘဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီ။

‘အဲဒီကောင်မ သေတာပဲကောင်းတယ်၊ သေမှနားအေးမယ်၊ မိဝေနောက်ကို ရဲတွေလိုက်လားမှာလား ဟင်၊ မိဝေကို လူသတ်မှုနဲ့ ကြိုးစင်တင်ကြတော့ပယ်’

အစပ်အဆက်မဲ့ဂနာမငြိမ်စွာ သူမပြောသည်။ ဘကြီးခိုင်ကတော့ နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင်နဲ့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေရဆဲ။ မကြည့်ရက်မရှုစိမ့်ကာ ရင်မချိနိုင်ဖြစ်နေသည်။

‘ဟော... ပြောနေပြီ၊ လှောင်နေပြီ အသံတွေကြားတယ်၊ သူတို့ မိဝေကို ဝိုင်းပြောနေတယ်’

နံရံများကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာကြည့်ပြီး သူမရေရွတ်ပြန်သည်။ တုန်လှုပ်စိတ်တို့ကြီးစိုးကာ သွေးပျက်နေသည်။ မသိစိတ်လွမ်းမိုးခံရသော သူမအဖို့သွက်သွက်ခါ သွေးပျက်ထိတ်တုန် ရူးသွပ်နေရပြီ။

‘ဖရဲသီးကို... သတ်ပြီးတော့ ထိတ်လန့်မနေပါနဲ့ မိဝေရယ်၊

ညည်းမလဲ ဖရဲသီးက အပင်က ခူးလာကတည်းကကို သေပြီးသားပါ ကွယ်'

သေပြီးသား ဖရဲသီးကိုမှ သူမက နာနာကြည်းကြည်း ဓားဖြင့် ဆိုးစိုက်သတ်မိသည်။ ဖရဲသီးမှာ မွစာကျဲ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရချေပြီ။ သူရှင်တော်ပျက်လုံးလို ဖြစ်နေသည်။ သတ္တိရှိတဲ့အဖိုးက ဖက်ဆစ်တွေ တို မြေဆယ်ချောင်းတိကန်ဖြတ်သတဲ့။ ဘာလို့ခေါင်းမဖြတ်သလဲဆို တော့ သူများဖြတ်ပြီးသွားလို့ ဆိုတာမျိုးပင်။ အခုလဲ ဒီလိုပဲ။ အိမ်ထောင် ပြုမယ်၊ လင်ယူသားမွေးမယ်ဆိုကတည်းက အပျိုဘဝက သေပြီးသား ပဲ။ အဲဒီလို ဘဝသေပြီးသားဖြူပြာ ဇွန်ကိုမှ သူမက သတ်ချင်နေသည်။ စာကယ့်ဆိုတာ ဘာများထူးကဲပြီး သတ်စရာ လိုသေးတော့လို့လဲ။ သေနှင့်ပြီးသားပဲ။ ဖြတ်စရာခေါင်းမရှိတော့သလို ခြေထောက်သွားဖြတ် စရာ မလိုတော့ပါ။ သွေးရူးသွေးတန်း အာသာဆန္ဒဖြေဖျောက်နေရာမှ ဘကြီးခိုင် စကားကြောင့် သူမအသိ တရားရလိုက်သည်။ ဆင်ခြင်နိုင် လိုက်သည်။

ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ပြီး ဟိုဒီတောင်မြောက်လျှောက်ကြည့်သည်။ ဟိုရွှေ ဒီရွှေလိုက်ရှာသည်။

'ဟင်... မိဝေရဲ့ သက်သေခံဓားဘယ်မှာလဲ၊ သက်သေခံဓား ဘယ်ရာက်သွားပြီးလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ'

'ဘကြီးဆီမှာ ရှိပါတယ်၊ ဘာလဲ ဓားနဲ့ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ ညည်းစိတ်နဲ့ ကိုယ်မကပ်တော့ဘူး၊ ပေါက်ကရတွေထပ်လုပ်ဖို့ မကြိုး စားပါနဲ့ မိဝေရယ်၊ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး'

အချစ်က နုပျိုစေတယ်။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ငယ်ရွယ် ကလေးဆန်တတ်တယ်။ ဘကြီးခိုင်က ကိုယ်ချင်းမစာဘူး။ သူကတော့ ချက်တင်ထိုင်ပြီး သမီးအရွယ်တွေနဲ့ အိမ်ကလီလုပ်နေပြီးတော့။ ကလေးဆန်စွာ သူမမိုက်ရူးရဲတာကို အပြစ်ဖို့ပြီး ဆုံးမချင်နေသည်။

'ဘာမှ ပေါက်တတ်ကရ မလုပ်ပါဘူး ဘကြီးခိုင်ရယ်၊ မီးဖို ထဲတင်ပြီး ကြက်သွန်လှီးမလို့ပါ၊ ငိုရတာ အားကုန်သွားပြီ၊ ကြက်ဥမွှေ ကြော်စားပြီး အားပြန်မွေးမလို့'

သန့်ပြန်ကြည်မောဖွယ် အကောင်းဆုံးပြက်လုံးကို သူမ ဖြေ
လိုက်သည်။ ဘကြီးခိုင် နှစ်ခြိုက်စွာရယ်မော၍ ဓားကိုပြန်ထုတ်
သည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဒီလိုပဲစိတ်ထဲရှိရာ ရူးကြောင်
ကြောင်လုပ်ပြီး စိတ်လေးလံနေသမျှကို ဖြေဖျောက်ပစ်ရသည်။ စိတ်ဖြေ
လျှော့ပြီး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားဖို့၊ ဖိအားနည်းရပ်ဝန်းကိုရောက်ဖို့ အထူး
လိုအပ်ပါသည်။ ဘကြီးခိုင်ကိုကြည့်ပြီး နောက်ချင်ပြောင်ချင်စိတ်ထဲ
လာရပြန်သည်။

‘ဖရဲသီးကို သတ်တဲ့အမှုမှာ ဘကြီးခိုင်က မျက်မြင်သက်ဆာ
ပဲ နှုတ်ပိတ်ရမယ်’

ဓားဦးကို ရုတ်တရက် ဘကြီးဖက်လှည့်လိုက်သည်။ ဘကြီး
ခိုင်က ကြောက်ဟန်ဆောင်ကာ ရေရွတ်၍ပြောလေသည်။

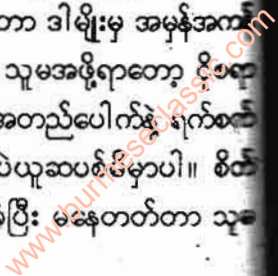
‘ဟဲ့... ကလေးမ ဒုက္ခအမျိုးရင်းတွေ သစ္စာမဖောက်နဲ့လေ
လေးဖြူပြောတာ အမှန်ပဲ အမျိုးရင်းက ပိုကြောက်တယ်ဆိုတာ အား...
အား... အား...’

ဘကြီးခိုင်က ကိုးယိုးကားယားအပြေး သူမက နောက်ထ
အသံပေးခြောက်လှန်ပြီး လိုက်လေသည်။

‘ဘာအခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ၊ ဟား... ဟား... အားလုံးကို
သတ်ပစ်မယ်၊ သတ်စရာမရှိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သတ်မယ်’

‘မလုပ်ပါနဲ့ မိဝေရယ်၊ ဘကြီးခိုင် နောက်အိမ်ထောင်မပြုရ
သေးဘူး၊ အား... အား... အား...’

တူဝရီးနှစ်ယောက် ပေါကြောင်မြူးတူးစွာ စိမ်ပြေးတမ်းကစား
မိကြပြန်သည်။ လွမ်းစရာရှိရင် နာစရာနဲ့ဖြေ။ ငိုစရာရှိရင် ရယ်အော်
စရာနဲ့ ဖြေရမှာပဲ။ မေတ္တာစစ်မေတ္တာအမှန်ဆိုတာ ဒါမျိုးမှ အမှန်အကန်
တင့်မောပြီ သာယာနှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတာ။ သူမအဖို့ရာတော့ ငိုစရာ
ကောင်းအောင်ကံကြမ္မာနတ်ဆိုးနဲ့ သေမင်းကအတည်ပေါက်နဲ့ ရက်စက်
နေရင်တောင်မှ နောက်ပြောင်ပြနေတယ်လို့ပဲယူဆပစ်ဖို့မှာပါ။ စိတ်
တင်းမာလေးလံပိပြားအောင်ကြာကြာအညံ့ခံပြီး မနေတတ်တာ သူမ

ဘာ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ်ရာ ငိုကြွေးဆုံးရှုံးခြင်းကို
မောင်မောင်လှောင်ပြောင်ဟားတိုက်ပြီး အနိုင်ယူပစ်ရုံပင်။

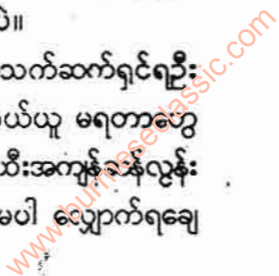
သူတို့တကယ်ပဲ လက်ထပ်ဖြစ်သွားခဲ့ကြပါသည်။ လိုက်ဖက်
သင့်စရာသော လူငယ်စုံတွဲအဖြစ်နေနဲ့လ ရွှေခဲ့မြဲပမာ။ သင့်တင့်မှန်ကန်
သော ကိုယ့်စုံဖက်ရမည့် ကြင်ရာဖော်ကို ရှာတွေ့သွားကြသည်။
သည်ကြည်ရင့်ကျက်သူ တစ်ယောက်လိုသူမ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။
ရုံးကို လက်ခံလိုက်ရသည်။

ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ အချို့သော သားသည် မိခင်များပင်
ချွတ်ရှုံးသားသမီးများကို လက်ခံရလေ့ရှိသည်။ ကြည်ဖြူနုလုံးအေး
အရုံးပေးလိုက်ပြီး ကတိကဝတ်အတိုင်း လက်ဖွဲ့လိုက်ပါသည်။

လူငယ်ချင်းသင့်တင့်လို့ အချစ်ကိုရှာပြီး လက်ထပ်သွားကြ
သော်လည်း သူမက ဘာများဝင်ပြီး စွက်ဖက်ရဦးမှာလဲ။ မစွက်ဖက်ချင်တော့
ဆို တုံ့မယူလိုတော့ပါ။ သူမအဖို့ရာ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဘဝ
ငှက်ပျောတုံးဖက်ဖို့ ဇာတာပါလာသည်။ ကိလေသာ အမှောင်
နိမိတ်လမ်းမှာ တပ်မက်တွယ်တာစိတ်ကုန်ခမ်းဖို့ ပါရမီပါလာခဲ့လေပြီ။
တစ်တမ်းဝင်ဖို့ လမ်းစရာရပြီဟုသာ ပြောရချေတော့မည်။

‘စပျစ်သီး မမီလို့ ချဉ်တယ်ပြောတဲ့ မြေခွေး’ဟုဆိုချင်ဆို
အခုအခြေအနေထိရောက်လာမှတော့ ဒီလိုပဲ အရှက်ပြေပြောရ
တော့မှာပေါ့။ လူကြားကောင်းအောင်၊ လူရှိန်အောင် ဟိတ်ဟန်အပြည့်နဲ့
အကြီး စကားကျယ် လူတိုင်းပြောနေကြတာပဲ။

မျှော်လင့်ချက်တွေ ဆုံးရှုံးကင်းမဲ့စွာ အသက်ဆက်ရှင်ရဦး
အောင် ဘဝမှာ ဖန်တီးယူမရတာတွေ၊ ငွေကြေးနဲ့ဝယ်ယူ မရတာတွေ
အကြီးရှိနေသေးသည်။ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စွာ အထီးအကျန်လန်လွန်း
စွာ လောကဓိုးစက်တွေအောက် စိတ်မပါလက်မပါ လျှောက်ရချေ

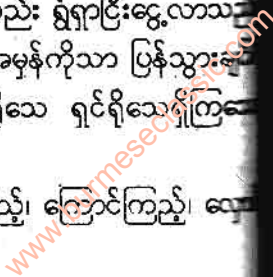

မည်။ အသက်အရွယ်တွေဘယ်လိုပဲ နီးစပ်အောင် ချုံယူနိုင်စေ အချစ်
နီးကပ်အောင်တော့ မရယူနိုင်ခဲ့ပါ။ သူမအောင်မြင်မှု မရတဲ့ အသက်
ငယ်လေးတစ်ခုလို တန်ဆင်းကုန်ကနေ ပြန်ဆင်းရတော့မည်။ အခြေ
သော ပြိုင်ပွဲတစ်ရပ်ကို ဆင်နွှဲရတော့မည်။

လိုချင်တာတွေ တတိုင်းမရတဲ့သူအဖြစ် ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ လျော့
ပြောင်ခံရမည်။ တကယ်တွေးကြည့်တော့ သူမဖြတ်သန်းရမည့် မနက်
ဖြန်တွေဟာ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်မှု အပြည့်ပင်။ မိုက်တိုင်ဆန်
မနိုင်နိုင်ရာ နားရွက်ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ကိုက်မိလေသောအခါထိ
အရုံးဖြင့်သာ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းရသည်။ ဒေါသထိန်းမနိုင်သေး
လူဆိုးအဖြစ်သာ သတင်းကြီး တွင်ကျယ်သွားရသည်။ နားရွက် တ
ကိုက်အတွက် ဘဝမှာ မောဟိုက်အောင်ရုန်းကန်ရပေမည်။ ကိုက်စေ
ရှားလို့ ငါးနားရွက်နဲ့ မြွေနားရွက်ကိုမှ ကိုက်ဖဲ့ချင်တဲ့ အာသီသေ
သူမ ပြင်းပြနေပြန်သည်။ ဝက်နားရွက်ကိုက်ချင်သူ အပေါင်းကထော
ဝက်ခေါင်းသုတ်ဆိုင်ကို ဂျောင်းလို့ရနေပြီ။ ကံကြမ္မာကသာ အခွင့်
အရေးပေးရင် သူမလည်း လူနားရွက်ကိုက်ချင်ပါသေးသည်။ သူ
နှစ်ယောက်နှင့် လက်ဝှေ့စင်ပေါ်အတွေ့ဝယ် ဆံသဆိုင်မှ ကတ်ဖြေ
ယူပြီး နားရွက်ကိုက်ပစ်မည်။ ပါးစပ်နဲ့ဖက်ကိုက်တာလောက် ကြည့်
ဆိုးမှာမဟုတ်ပေ။ အညာလေသံဖြင့်ဆံပင်ကိုက်သလိုကို ကိုက်
ချင်တာ။

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို မည်မျှပင် တန်းညှိယူနိုင်ပါစေ၊ အချစ်
ဆိုင်ရာကို တန်းညှိယူလို့မရတာ သူမနားလည်လိုက်ပါပြီ။ လယ်
ပိုင်ဆိုင်ထားသော အသက်ကြီးပြီး အရွယ်တင်နေသော ကလေးမ
မျက်ခွက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သေးညှက်ညှက်ကိုလည်း ရွံရှာငြီးငွေ့လာသည်
စိတ်နာရွံ့မုန်းလာသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘဝအမှန်ကိုသာ ပြန်သွားချင်
တော့သည်။ ဒေါ်ပန်းပွင့်ဝေဘဝက လူရှိသေ ရှင်ရှိသေရှိကြသေး
သည်။

ယခု မပန်းပွင့်ဝေဘဝမှာ ကျီးကြည့်၊ ကြောင်ကြည့်၊ လျှောက်

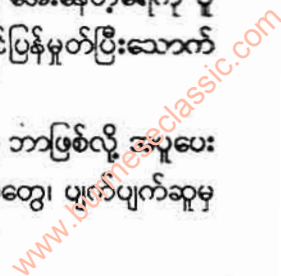

ကြည့်ခံရသည်။ ပြောင်နောက်ခံရသည်။ ဘယ်သွားသွား အနောက်
 သွတ် ပုရိသတို့ မခန့်လေးစားဖွယ်ရာ အရွယ်ငယ်ငယ် မထီလေးစား
 ဖြစ်ရပ်ရည်မျိုး ခေါ်တောကြည့် ဗိုအားပြင်းနာမီးတောက်ကြည့်
 သွက်လည်း မလွတ်မကင်းသာပေ။ အနေကျရပါသည်။ အခက်တွေ့
 ဘဝပါသည်။ မွန်းကျပ်လောင်မြိုက်ပါသည်။ ရင်မောနှမ်းလျပြီး နုံးချည့်
 နှု နေ့စွဲတွေကို ဖြတ်သန်းနေရသည်။ အလုပ်ဖျက်ပြီး နားလိုက်ကာမှ
 သွင်းရိုပြီးသန်းဆေးရသူ တစ်ယောက်လို ဖြတ်သန်းရပါသည်။ ရုပ်ရည်
 နှယ် ငယ်ရွယ်သော အပျိုဖျန်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ကိုပင်
 အလိုမရှိတော့။ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ် ခန့်ညားဣန္ဒြေရသူအဖြစ်သာ
 အလိုရှိတော့သည်။ ဒီဘဝက ငြီးငွေ့ရပြီထင်သလောက် ပျော်စရာ
 ဆောင်းမနေတာ လက်တွေ့ကြုံလိုက်မှ သိရှိရတော့သည်။ လူကြီး
 အထင်တွေပြန်အရေခွဲပြီး လူကြီးပုံပေါက်အောင် ရိုက်ဖမ်းရပြန်သည်။
 ထူဖြစ်ရတာ တော်တော်ဒုက္ခသောက ပွေလီတာပဲ။ လှန်လိုက်မှောက်
 ထိုက် အမြဲပြောင်းလဲယူနေရသည်။ ရေစိုအောင် လောင်းချိုးဆွက်ဖြန်း
 ရသည်။ ပြီးရင် ခြောက်သွေ့အောင်တဘက်ဖြင့် ပြန်သုတ်သင်ရပြန်
 သည်။ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကိုရှုပ်ထွေး ပွေလိမ်တိုင်ပတ်နေရသည်။
 ကြော်ထားတဲ့ ဘဲဥကိုပြုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေမိတဲ့ အရက်သမားဖိုးထောင်
 အဖြစ်လိုပင်။

အဲ့ဒါကြောင့် အရူးက လူကောင်းကို ပြန်လှောင်တာပဲပေါ့။
 အရူးက အရူးပြန်လုပ်တာခံရတာပဲ။ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီး
 ရေနွေးကြမ်းသောက်နေတဲ့ လူတွေကို အရူးက အထင်အမြင်တသေး
 ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... အရူးတွေ အေးနေတဲ့ရေကို ပူ
 အောင်ကျိုငယ်၊ ပူလာတော့လည်း အေးအောင်ပြန်မှုတ်ပြီးသောက်
 ကြတယ်၊ ခွီး... ဟား... ဟား...’

အေးအေးလေးသောက်ရမှာချင်းအတူတူ ဘာဖြစ်လို့ အပူပေး
 ပြီး ကျိုနေရသေးလဲ။ ရောဂါပိုး၊ ရေသန့်စင်တာတွေ၊ ပျက်ပျက်ဆူမှ

လက်ဖက်ရည်ခြောက် ခပ်လို့ကောင်းတာတွေ ထည့်မတွက်တဲ့ အနု
 စကားကပဲ မှန်နေသလိုလိုကြီး ဖြစ်နေရပြန်သည်။ သူမလည်း မသေ
 ခင် အိုရချည်သေးရဲ့ ပူရချည်သေးရဲ့ ဆိုပြီး နှလုံးသွေးကို အရည်
 ကျိုချက်ကာ အချစ်မေတ္တာလေး ဆူဝေမွှေးပျံ့ဖို့ ခပ်ထည့်မိခဲ့ပါသည်။
 ပူခွင့်မရလိုက်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်သာ ပြန်မှုတ်သောက်လိုက်ရတော့
 သည့်အဖြစ်။ အဲဒီလိုမလုပ်ရင် လျှာကျွတ်မှာပေါ့။

၂၁ ၂၁ ၂၁

‘ဟင့်အင်း... ၊ ကျွန်မ... မသတ်ဘူး၊ ကျွန်မ... သတ်တာ
 မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ... သတ်တာမဟုတ်ဘူး’

ပြတ်ပြတ်သားသားပင် အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်မိသည်။
 ရဲသားကြီးက သူမလက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သည်။ ပြူး
 ကြောင်ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်ကုလက်ကာ၍ သူမငြင်းဆန်အော်ဟစ်
 မိသည်။

‘ရှင်တို့... ရူးနေလား၊ ကျွန်မ... သတ်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘စိတ်မရှိပါနဲ့... ဒေါ်ပန်းပွင့်ဝေ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က
 သက်သေ အခိုင်အာရထားပြီးသားပါ၊ ငြင်းဆန်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊
 တရားဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်မှာပါ’

သူမအံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရသည်။ ဘကြီးခိုင်ကလည်း သူမကို
 ယုံကြည်စွာ ထင်မြင်မှတ်ချက်ပေးသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာတို့ရယ်၊ ကျုပ်တူမလေးက အဲဒီလို
 မလုပ်ပါဘူး၊ ကျုပ်အာမခံပါတယ်၊ သို့ အကြောင်းကိုကျုပ်အသိဆုံးပါ’

‘အဲဒါတွေနောက်မှ ဖြေရှင်းကြတာပေါ့ဗျာ၊ လောလောဆယ်
 တော့... ဒေါ်ပန်းပွင့်ဝေ စခန်းကို လိုက်ခဲ့ဖို့လိုပါတယ်၊ ဒီက...
 အဘက ရှေ့နေငှားပြီးတော့သာ တရားရင်ဆိုင်ပါတော့’

အူလည်လည်ဖြင့် ဘကြီးခိုင် အကျပ်တွေ့ကာ ကျန်ရစ်

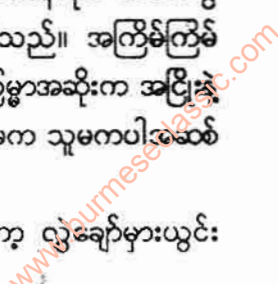
သည်။ သူမအကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ရုန်းကန်ရင်း သူတို့ဆွဲခေါ်ရာဝါ
လာသည်။

အဖြစ်အပျက်တို့က မယုံနိုင်ဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင်ပင်
ဆန်းကြယ်လှသည်။ ထင်လင်းအောင်နှင့် ဖြူပြာစွန်တို့နှစ်ယောက်
ဧကီလာဦးညမှာပင် ဘယ်လိုမှ မင်္ဂလာမောင်နှံအရာ မမြောက်သေးဘဲ
ဆေးဆုံးကြရသည်။ လင်မယားတောင် မဖြစ်လိုက်ရသေးခင်မှာ အဖြစ်
ဆိုးလိုက်တာ။ သူတို့ကလည်း သူတို့ပဲ ပင်ပန်းလာတာ တစ်နေ့လုံး
ဧကီလာပွဲကျင်းပရတာ ညောင်းညာကိုက်ခဲ နုံးချည့်နေတာ အနားယူပြီး
အိပ်မယ်မရှိဘူး စပ်စပ်ဆော့ဆော့ မာန်တက်ချို့ (ဂျုံ)ကြွပြီး လက်ဖွဲ့
ထုပ်တွေဖောက်ကြည့်ကြသတဲ့။

ဖောက်ကြည့်တော့ ဘာတွေထွက်သလဲဆိုတော့ မြွေပခြုပ်ထဲမှ
အဆိပ်ပြင်း မြွေတွေ အထွေးလိုက်ထွက်လာပြီး နှစ်ယောက်လုံးကို
ဆောက်ခနဲ ဘောက်ခနဲမြည်အောင် ပေါက်သတ်တော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ
တို့နှစ်ယောက်လဲပွဲချင်းပြီး မြွေဆိပ်တက်ပြီး ဆွေကုန်ကြတယ်။ သူမကို
လည်း သက်ဆေးအခိုင်အလုံဖြင့် တရားဥပဒေက ဆုံးမဖို့ လာဖမ်းဆီးပြီး
ခေါ်တော့တာပဲ။ ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြခွင့်မသာဘဲ မလုပ်သာ မလူးသာ
ဖြစ်ရချေပြီ။

ကျွန်မ... မသတ်ဘူး၊ ကျွန်မ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး အဲဒါ
အစ် သောက်ယောက်က ကျွန်မ... နာမည်တပ်သွားတာ၊ ကျွန်မ...
သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ရဲကြီးရယ်၊ ကျွန်မ... မသတ်ဘူး၊ အရူး
အထပ်ထပ်ငြင်းဆိုရင်း ထိပ်ပြာစွာ ငိုမိပြန်သည်။ ကြောက်
တုန်တုန်ယင်စွာ ငြင်းဆန်နေမိသည်။ မမောနိုင်မပန်းနိုင် အသံတွေ
အိမ်ဝင်သွားသည်အထိ ရေရွတ်မြည်တမ်းနေမိသည်။ အကြိမ်ကြိမ်
ခေါ်ခါ ကြောက်ရွံ့စွာ ခေါင်းခါမိသည်။ ကံကြမ္မာအဆိုးက အငြိုးနှု
အိမ်စက်လေပြီ။ ချစ်သူဟေ့ကို ခွဲခြားပစ်လိုက်ရုံမက သူမကပါအဆစ်
ခံနေရသေးသည်။

ဒါလုံးဝ မဖြစ်သင့်ဆုံးပဲ။ တစ်ခုခုတော့ လှုံ့ချော်မှားယွင်း

နေပါသည်။ သူမနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာအမှန်အယွင်းက ရှိနေပြီ။ မယုံနိုင်ဖွယ်ရာ၊ အံ့သြတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာများ ထူးဆန်းစွာ ကြုံတွေ့ဖြစ်တည်လာရသည်။ ခေါင်းတခါခါဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ ရဲသားများခေါ်ဆောင်ရာ ကားထဲသို့မဝင်ဘဲ သူ့ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးပါသည်။ လက်ထိပ်တန်းလန်းဖြင့် အသားထူစိတ်စောကြီး ကြောက်အားကြီးစွာ ပြေးသည်။ ရဲသားတွေက နောင်ထက်ကြပ်မကွာ ကပ်၍ပါလာသည်။ ချွေးသံရွဲရွဲဖြင့် မောကြီးပန်းပြိုင်ကုန်ပြေးထွက်မိသည်။ သူမပြေးနေသော ခြေလှမ်းတွေတရုရွေနေသည်။ လေးပင်စွာ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း ပြေးလှမ်းနေပါသည်။ သို့သော်လည်း နေရာက မရွေ့နိုင်ဘဲ တစ်ဝဲဝဲလည်နေသည်။ လှေကြီးမဖြုတ်ဘဲ လှော်နေရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ရဲသားတွေက မီလူမီတာဖြည်းဖြည်း အသည်းထိတ်ဖွယ် နီးကပ်လာပါသည်။ ရုန်းကန်အစွမ်းကုန် အလွတ်ရုန်းပြေးထွက်မိပါသည်။ ထိတ်လန့် ကြောက်စိတ်တို့ကြီးစိုးကာ မောပန်းနွမ်းနယ် အစိုးရိမ်ကြီးမားလာသည်။

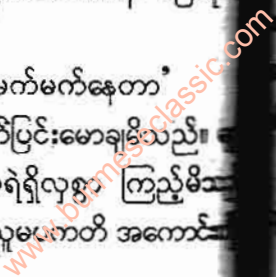
ရဲသားတစ်ယောက်က သူမကို မီသွားသည်။ လက်မောက်တစ်ဖက်ကို အမိအရဖမ်းဆွဲကာ ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူမကြောလန့်တကြား ငိုယိုကာ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

‘အား...’

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော ရင်အစုံကို ဖိပြီးသူမလန့်နိုးထသည်။ စောချွေးတို့ဖြင့် ရွဲနစ်ကာ အသက်ရှူသံပြင်းပြ ရင်ခုန်သံဆန်လှုပ်ရှားနေသည်။ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသော ခံစားမှုကြောင့် မျက်လုံးကို ပြန်လည်မှေးစင်းကာ ဖြေသိမ့်အမောအပန်း ဖြေလိုသည်။

‘ဝူး... တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါအိပ်မက်မက်နေတာ’

စိတ်ကိုထိန်းပြီး ဖြေသိမ့်ကာ သက်ပြင်းမောချင်သည်။ မျက်လုံးကို ပြန်ဖြင့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံမရဲရှိလှစွာ ကြည့်မိသည်။ သူမ ဘာမှမဖြစ်။ ချွေးတွေရွဲနစ်ရုံကလွဲပြီး သူမလက်တိ အကောင်...

ဝင်ရှိသေးသည်။ လက်အစုံကို အမောတကော မြောက်ကြည့်လိုက်
တော့ ဘာလက်ထိပ်မှ ရှိမနေပေ။ တီဗွီဖန်သားပြင်က အပြာရောင်
ဖန်သားပြင် ထင်ဟပ်နေပြီ။ တီဗွီထောင့်စွန်းမှာလည်း 'စတော့'
စာလုံးလေး ပေါ်နေသည်။

အခုမှပဲ သူမ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ့် လုံးစေ့ပတ်စေ့တွေးခိုပြီး
ဖြေသာနိုင်တော့သည်။ သူမ သရဲကားတစ်ကားကြည့်ရင်းက အိပ်ပျော်
သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သရဲကားထဲမှ ဇာတ်ဝင်ခန်းကို စွဲသွားပြီး
အိပ်မက်ထဲ ရောက်လာသည်။ ဇာတ်လမ်းထဲမှ မြေဖြူတောင့်မှ
တောင်ကာ သူမအတွက် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဒုက္ခသုက္ခ အစုံအလင် အိပ်မက်
ညွှန်ကြီးကို မက်မိတော့သည်။

တကယ့်တော့ သူမဟာ မြေဖြူတောင့်ကိုလည်း မရခဲ့ပါ။
ထောက်(၁၀)နှစ်လည်း ပြန်ငယ်မသွားပါ။ ထင်လင်းအောင်နှင့်
စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ချစ်ခွင့်လည်း မရခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံး သူတို့နှစ်ယောက်ကို
အိမ်ကိုင်သတ်တာလည်း မလုပ်ခဲ့ပါ။ သူမအိပ်မက်ဆိုး မက်နေခဲ့ခြင်း
သွာသာ ဖြစ်နေလေသည်။ သူမရဲ့ အိပ်မက်အစပိုင်းက ပျော်ရွှင်ခြင်း
အဖွဲ့ များခေါ်ခဲ့ပြီး အဆုံးမှာ ဒုက္ခ သုက္ခတွင်းထဲ ပစ်ချတာ ခံခဲ့ရ
သည်။ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်စိတ် စိုးမိုးခြင်း ခံစားလိုက်ရသေးသည်။
အိပ်မက်က လန့်ဖျပ်ပြီးနိုးလေတော့မှပဲ စိတ်သက်သာရာရပြီး ဖြေသိမ့်
နိုင်တော့သည်။

'၄။... တော်ပါသေးရဲ့ အချစ်အိပ်မက်ဆိုးရယ်'

သူမ စိတ်ကြေးမုံ အသိမှာတော့ လူးလိခုံပြီး ခံစားကြေကွဲ
သိတ်ရတာ။ ပျားပန်းခတ်မျှ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ရင်ဗလောင်ဆူခဲ့ရတာ။
သာကအပူတွေ ပင်လယ်ကို ဝေခဲ့ရတာ။ လှိုက်ဖိုမောဟိုက်ပြီး နှလုံး
အပူဂါရမတတ်၊ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲလိုက်ရတာ။ ကံကောင်းထောက်မရွံ
အိပ်မက်ကလေး ဖြစ်နေလို့သာပေါ့။

'ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုးသာ တကယ်ကြုံရမယ်ဆိုရင် ငါရူး
သွားမှာ သေချာတယ်'

တီးတိုးရေရွတ်ပြီး ကျောချမ်းနေမိသေးသည်။ အသက်ရှူ
ဆောင်သွားဟန်ဖြင့် ပခုံးတစ်ချက်ကုံ့ကာ အံ့သြမိသည်။ ပြီးမှ လဲလျောင်း
အိပ်မိနေရာမှ အသာအယာထ၍ တီဗွီခလုပ်ကို ပိတ်ရသည်။ စိုနေသော
ချွေးများကိုသုတ်မိသည်။ ချွေးတို့ဖြင့် ကျောပြင်ဟာ အေးစက်နေသည်။

ကူကယ်ရာ အားကိုးဖော်ရှာသည့်သဘောဖြင့် ရေတစ်ခွက်
လောက်မော့မိသည်။ ပြီးမှစိတ်အေးလက်အေး ခုတင်ပေါ်ပြန်လာကာ
လဲလျောင်းမိသည်။ တွေးကြောက်ပြီး အိပ်မက်ကို ထိတ်လန့်ရသည်။
အသက်ရှူချောင်ပေလို့သာပဲ။ အသက်များထွက်သွားမတတ် အောင့်
အီးခဲ့ရသည်။ စိုးရွံ့ဗျာပါအတွေးတွေက ဝင်လာသည်။ ဟိုဒီတွေ့တော
က စိတ်ပျက်အားငယ်လာသည်။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အပြင်မှာ
တကယ်ဖြစ်မလားဘူးလို့ ဘယ်သူမှ တပ်အပ်မပြောနိုင်ကြပေ။
ကြောက်စိတ်ကလေးဝင်လာတာမို့ ဖက်လုံးကလေးပွေဖက်ကာ အိပ်
စက်လိုက်ရပါသည်။ မျက်လုံးမှိတ်ထားတာတွေထင် အိပ်မက်ပြကွက်
ဆန်းတွေက ထင်ဟပ်နေသည်။ မချိုမချည်အပြုံးနှင့် ထင်လင်းအောင်
ချည်စူးစူးအပြုံးနဲ့ ဖြူပြာဇွန်တို့ကိုလည်း မြင်ယောင်ထင်ဟပ်နေပါ
သည်။ အတွေးတွေကို လွှဲထုတ်ကာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်နေရသည်။ အိပ်
မက်ဆိုးမှနှိုးလာရတိုင်း ဒီလိုပဲပြန်ပြီးတော့ အိပ်၍မပျော်နိုင် ဖြစ်ကြ
ရသည်။ သောကအတွေးပွားရင်း မျက်လုံးညောင်းညာလာမှ ပြန်လည်
အိပ်ပျော်တော့သည်။

ဒါတောင်မှ နည်းသေးလား ဈေးသည်လို အိပ်မက်ရဲ့ ဒုတိယ
ပိုင်း အဆက်က ပြန်လာသေးသည်။ ကိုရီးယားစီးရီးတွဲတွေ ဟောသ်
ဝုဒ်စီးရီးတွဲတွေ ခေတ်စားလာတော့လည်း မခက်လား။ သူ့ကိုလည်း
သွားပြီး အပြစ်မဆိုသာပါဘူး။ ဒီတခါလာတဲ့ အိပ်မက်ကို ကလေးက
ကောင်းကောင်းကမ်းကမ်း အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မကောင်းမကန်း

အိပ်မက်ပဲ။ အိပ်မက်အပိုင်း(၁)လို သူမက အရွယ် ပီစီကွေးငယ်ပြီး ချစ်မပြောင်းသွားပါ။ ဟို...

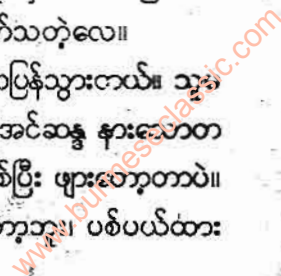
‘ခေါင်းတုံးတုံးမှ ချစ်မှာလား၊ ခေါင်းတုံးတုံးပြီဟေ့...’ ခေါင်းတုံးမလည်း ပါမလာပါ။ ထင်လင်းအောင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်အပိုင်း(၂)မှာ ဇာတ်ဆောင်အသစ်အနေနဲ့ ဂျင်မီအောင် ဆက်ပါလာသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူမဟာ ကလီယိုပါထရာ ဘုရင်မ ဖြစ်နေသည်။ မင်းဆက်သုံးဆက်တိုင် မိဖုရားမြှောက် တင်ခံရတဲ့ ဘုရင်မကြီးလောက်ကတော့ ပျင်းသေးတယ်တဲ့။ သူမက ဆွေခုနစ် ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက် ဂျင်မီတို့ဘိုးဘေး အစဉ်အဆက် အပြုံးမပျက် ဆေးဒါအဖြစ် ပန်းပန်လျက်ပဲ။ ထင်လင်းအောင်ခေတ် ရောက်လာသည့် တိုင်အောင်ပင် နေမြဲဖြစ်နေသည်။ သက်တော်ရှည် ဘုရင်မကြီးလေ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ထင်လင်းအောင်က နိုက်တင်းဂေးငှက်ကလေး တစ်ကောင်ဖြစ်လို့နေသည်။ တိုင်းပြည်နန်းတော်မှာရှိတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ အားလုံးထက် ပိုမိုထူးကဲ သာလွန်လှပသော အသံပိုင်ရှင်တေးသီငှက် ကလေးလေ။ သူမချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ရတဲ့ ငှက်ကလေးရဲ့ တေးသီကျူးသံကို ငြားချင်လို့ ပဲခူးရိုးမတောထဲမှာ မုဆိုးကျော်ဖိုးထောင်နဲ့ မြိုင်ရာဇာ ထွက်ပီတို့ကို အပူအပြင်း ရှာဖွေခေါ်ဆောင်ခိုင်းသည်။

အသည်းခိုက်အောင်ကြွေတာပေါ့။ နားဆင်ကြည့်နူးပြီး သာယာ ထို့ နေမိသည်။ တစ်ရက်သားကျတော့ နိုက်တင်းဂေး ဝံတူစက်ရုပ် ငှက်ကလေးရဲ့ သီဆိုဖျော်ဖြေတာကို နားထောင်မိတယ်။ အဲဒီငှက် ကလေးဟာ ဂျင်မီဖြစ်နေတယ်။ ဂျင်မီက စက်ရုပ်ငှက်။ သေပြီးသား ငှက်ကလေးဆိုတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပဲ ဆိုတတ်သတဲ့လေ။

နိုက်တင်းဂေး ငှက်အစစ်လေးဟာ တောပြန်သွားတယ်။ သူမ ထည်း အဲဒီကစလို့ စိတ်မချမ်းမြေ့တော့ဘူး။ လိုအင်ဆန္ဒ နားသောတ ပြည့်ဝနိုင်တော့ အကြီးအကျယ် နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ဖျားလာတာပဲ။ သေအံ့ဆဲဆဲ သူမအနားကို ဘယ်သူမှ မကပ်တော့ဘူး။ ပစ်ပယ်ထား

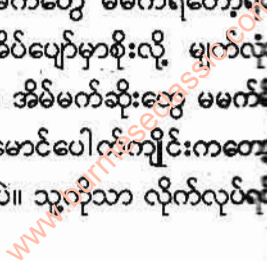

ကြတော့ အထီးကျန်ဆန် ခြောက်သွေ့တာပေါ့။ စက်ရုပ်ငှက်ကလေးကတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပဲဆိုပြီး ပြန်လည်ရပ်တန့် အသက်မဲ့သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူမထိုင်နေကျ ဘီယာဆိုင်ကို နိုက်တင်းဂေးငှက်ကလေး ထင်လင်းအောင် ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူမသတင်းကို ကြားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူက သာယာသောအသံဖြင့် သီကျူးကာ အသုံးတော်ခံလေသည်။

မဆီမဆိုင် နိုက်တင်းဂေးပုံပြင်က သူမရဲ့အိပ်မက်ထဲကို ရောက်လာသည်။ နိုက်တင်းဂေးသီချင်းသံ အကြားမှာ သူမလည်း သေအံ့မှူးမှူးဝေဒနာဖြစ်နေရာမှ ပျောက်ကင်းပြီး ချက်ချင်းလန်းဆန်းသွားရတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူမသည် ငှက်ကလေး၏ သီချင်းဆိုသံကိုနေ့တိုင်း ကြားခွင့်ရတော့သည်။ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းပျော်မြူးနေတဲ့ နိုက်တင်းဂေးလေးဟာ သူမထံပါး ဘီယာဆိုင်အား အရောက်လာ၍ နေ့စဉ်သီဆို ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ပေးလေသည်။

အိပ်မက်ပုံပြင်က အဲဒီမှာပဲ အဆုံးသတ်သွားလေပြီ။ ဆောင်းတွင်းအိပ်မက်တွေက ဂယောက်ဂယက်နိုင်လှသည်။ ပေါက်တတ်ကရဆန်သည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေ အပြိုင်အဆိုင် စာချုပ်ချုပ်နေတဲ့ခေတ်မှာ သူမလည်း အိပ်မက်မင်းသားလေးကို စာချုပ် ချုပ်ထားချင်လာသည်။

အိပ်မက်ဆိုးမှ မနိုးခင် စိတ်ချမ်းမြေ့ရသည်။ ပျော်မွေ့ကြည်နူးရသည်။ စိတ်ဆင်းရဲ ကြေကွဲကာ ဝမ်းနည်းရသည်လည်းရှိသည်။ အိပ်မက်ဟာ ညမျက်လုံးကို ရသအမျိုးမျိုး၊ အဖြစ်သနစ် အဖုံဖုံ၊ အစုံစုံအလင်လင် ပေးစွမ်းသည်။ ခံစားမြည်းစမ်းဖို့ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်သည်။ အိပ်နေတုန်းမှာ မက်တဲ့အိပ်မက်တွေ မမက်ရဲတော့ရင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ မအိပ်ဘဲနေရမှာလား အိပ်ပျော်မှာစိုးလို့ မျက်လုံးကြောင်အောင်တစ်ခုခုလုပ်ရတော့မှာလား။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မမက်မိအောင် မအိပ်ရဲတော့သလိုဖြစ်နေသည်။ မောင်ပေါက်ကျိုင်းကတော့ ရာဇဝင်ထဲမှာ မအိပ်မနေအသက်ရှည်ခဲ့တာပဲ။ သူ့ကိုသာ လိုက်လုပ်ရင်

အိပ်မက်အစားနည်း အားပြတ်ကာ ဘတ်သီးကျွမ်းမတ်မီးလို မှေးခိုန်
သုံးမဝင်ဖို့ပဲ ရှိချေသည်။ အိပ်မက်လှလှမက်စေဖို့ အိပ်မက်ထဲမှာ
ဩယ်တွေစုံညီနေစေဖို့၊ အိပ်မက်တု အိပ်မက်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသား
တွေနဲ့ ချိန်းတွေဖို့၊ ဆုတောင်းနေရုံကလွဲပြီး ဘာများ တတ်နိုင်တော့
မလဲ။

မနက်ဖြန်က ဘာအရောင်နဲ့ ပွင့်မဲပန်းလဲ။ အဲဒီ အလွမ်းအိပ်မက်
အိပ်မက်ကိုလည်း မြင်ချင်မက်မောလှပါသည်။ ပန်းပွင့်တွေအတန်း
တက်တဲ့ အိပ်မက်ကျောင်းကို သူမအရောက်သွားချင်သည်။ ဥဒြ
ထုပ်စစ်ဘဲလဲသံမြည်တဲ့ အိပ်မက်ကျောင်းက ဆီးကြိုနေသည်။

အချစ်ဆိုတာ အိပ်မက်လှေ့နဲ့လှော်ခတ်ရတဲ့ မြစ်တစ်စင်းလို့ပဲ
ထင်စားချင်သည်။ အိပ်မက်တွေ အရောင်တောက်ပလာတဲ့ ကြယ်စုံ
ညမှာ ဒရယ်၊ ယုန်၊ လဒရောထွက်ရမည်။ လဒကိုရှာရန် ခပ်ညံ့ညံ့
ထည့်(၉၉)ယောက်မြောက်ကို ဒလလွတ်လိုက်ရုံပင်။ ဒရယ်နဲ့ယုန်
အတွက်တော့ ချစ်သူကောင်လေးကို အားကိုးပြီး တိရိစ္ဆာန်ရုံထဲ ဝင်
ဆောက်ရှာဖွေလိုက်ရုံပင်။ ဒီထက် သေချာတာတောင် ဒီလောက်
သေချာတာပေါ့။ ဘယ်သူပြောမလဲ။ အိပ်မက်အကြွေးကို ဘယ်သူ
ဆောက်ရဲသလဲ။ အိပ်မက်အသေကို ဘယ်သူကောက်ယူပွေ့ ပိုက်ရဲ
မလဲတော့ တိတိပပ မသိရပေ။ အတော်များများသော ခေတ်ပေါ်မိန်းက
လေးတွေကတော့ ဆံပင်ကို ကောက်လိုက်ဖြောင့်လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်
ကြပါသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဟိုဒင်းကောက်စားရင်လည်း နောက်
ထလိုက်လံပြီး ကောက်စားကာ အရူးထချင်သူတွေပင်။

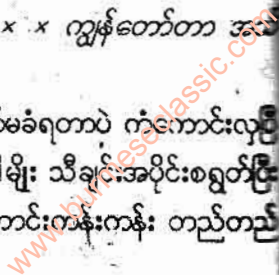

အခန်း (၁၁)

အိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာဒေါင်ဒင်သံ ပြိုင်ညံ့နေသည်။ အဘယ်
 သော မောင်မင်းကြီးသားက သူမကို အထင်တကြီးဖြင့် ခြံရံအုတ်
 လာကာ ဖိုသံပေးလေသည်မသိ။ ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်ချာတိတ်တွေ
 တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။ တစ်ရပ်ကွက်သားချင်းတွေက သူမထံ
 အိပ်ပိုင်း အနီးဒိတ်အဖြစ် ကန်တော့ဆွမ်း သတ်မှတ်ထားပြီးသား
 ထူးထူးခြားခြား ဒီကနေ့ မိုးအုံ့လို့ နေသာနေကာမှ ဂစ်တာဒေါင်ဒင်သံ
 လာပေးကာ သီချင်းနဲ့မြူနေကြပြန်သည်။ လမ်းဘေးအုတ်ခုံမှာ မြူညံ့
 ချူညံ့ပေါက်အောင် အော်လျှင်တော့ နားထောင်ကောင်းပါသည်။ တစ်
 က မသိဆိုးဝါး အသံကြောင်ကီးနဲ့ လက်ကွက်ချော်ပြီး အော်တတ်ကြ
 သည်။ အဲဒါမျိုးဆိုရင်တော့ မြူတာနဲ့မတူဘဲ အူတာနဲ့ တူသွားချေမည်။
 သီချင်းသံကိုတော့ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ပျံ့လွင့်ခဲ့လို့ အက်ရုချိုသာစွာ
 ကြားရပါသည်။ အဲလက်စ်ရဲ့ သီချင်းဖြင့် စောင်းမြောင်းဆိုနေကြခြင်း
 သာ ဖြစ်သည်။

‘ငယ်သေးတဲ့ အချစ်မို့ x x x မလေးစားတာလား ပြောပါ...
 x x x ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တတ်တာ x x x ကျွန်တော်တာ အသံ
 ဆုံးပါ x x x’

‘ဝတုတ်ကြီး’ သီချင်းနဲ့စောင်းချိတ်မခံရတာပဲ ကံကောင်းလှပြီ
 မှတ်ရမှာပေါ့။ သူမရဲ့ စည်ပိုင်းရှိတ်နဲ့ အဲဒါမျိုး သီချင်းအပိုင်းစရွတ်ပြီး
 မကြာခဏနောက်ခံရဖူးသည်။ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း တည်တည်

နန်းလေး စောင်းချိတ်ခံနေရတာပဲ ဟုတ်သလိုလို ကျေးဇူးပြေးတင်ရ
သို့လို ဖြစ်နေသည်။ ကြားသားမိုးကြိုး အိမ်အပြင်မှာ ဘာတွေများ
နန်းတကြယ်ဖြစ်ပြီး စာခွဲထွင်နေပါလိမ့်။ ဆောင်းတွင်းကြီး နှင်းမိုး
ပူပြီး အပူလှိုင်းတွေ ဖြတ်ကုန်ပြီးလား မသိပေ။ အရူးပါး ချမ်းရင်
ချီး နှင်းတောတိုးနေပြီ ထင်ပါရဲ့။

‘လိမ်ပြီးမပြောတတ်တာ x x x ကလေးလေးဘဝထဲကပါ။

ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပါ’

အပေါ်ထပ်မှန်ပြတင်းမှ မယောင်မလည်ဖြင့် သူမကြည့်လိုက်
သည်။ ကိုယ့်မျက်လုံးများပင် ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩစိတ်ဖြစ်ကာ
ထွန်းတွေ့ရသည်။ မနက်ဖြန်ပေါင်းများစွာအတွက် ဒီနေ့ဟာ မနေ့က
ပေါင်းများစွာကို စတေးလို။ အချစ်ဆိုသော ရင်ခုန်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ၊
ညှစ်မိန်းမောဖွယ်ရာ စိတ္တဇနာမ်အတွက် အသစ်တစ်ဖန် ကိုယ်ရောင်
ပိုထိပါပြောင်းလဲ ဖန်ဆင်း၍သန္ဓေတည် မွေးဖွားလာခဲ့ပြီ။ အိမ်ရှေ့
ရပ်ခုံမှာ သီချင်းဆိုနေတာ အိပ်မက်ထဲက နိုက်တင်ဂေးငှက်ကလေး
ထင်လင်းအောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

‘စားမရ အိပ်မရ x x x အချိန်တွေထဲ သွေးအားနည်းလို့

လာပြီ မရေ x x x မ၊ မချစ်လို့တော့ သေနိုင်တယ် x x x
တော့မဆိုဘူး ယုံတော့ကွယ် x x x မ မချစ်ရင် ဘဝပျက်သွား
နိုင်တယ် x x x ဟုတ်တယ် မ မချစ်ရင် ဘဝပျက်သွားနိုင်တယ်’

သီချင်းကိုက လေလုံးမကွဲ ရောချကာ မျက်နှာပြောင်ထားတဲ့
ချင်း။ မ... မချစ်ရင်ဘဝပျက်မှာလား မမချစ်ရင်ပဲ ဘဝပျက်ရမှာ
လား မသိပေ။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့။

သူမဝမ်းနည်းရမလို ဝမ်းသာရမလိုလို စိတ်နှစ်ခွဖြစ်ကာ
တင်မကျ ဖြစ်ရပါသည်။ မှန်ပြတင်းမှ ထပ်မံပြီး ချောင်းမြောင်း
ပြည့်ဝပြန်သည်။ ထင်လင်းအောင်မှ ထင်လင်းအောင်အစစ်ပင်။
ဝမ်းဘေးအုတ်ခုံမှာ ရပ်ကွက် နားမခံသာအောင် လာအော်နေတာ။
တော့ဆိုတဲ့ သီချင်းကလည်း အသွားမလွတ် အနှောင့်မလွတ် အပျို
မမ အိမ်ရှေ့မှာလာပြီး တမမနဲ့ ဟနေကြတယ်။ ကြာရင် မမနေ

တာကနေ မွတ္တကြီးဖြစ်ပေတော့မည်။ ပြုံးဖြူဖြူပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာများဖြင့် သီချင်းကို အပြတ်အသတ် ဆက်ဟဲကြသည်။

‘ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ ညညအော်တဲ့ သီချင်းသံ x x x အိမ်နီးနားချင်းတွေ ငြိုငြင်လို့လာ x x x ဘာဖြစ်ဖြစ် မကို အချစ်တစ်စက်လေးမလျော့ပါ သတ္တိရှိစွာချစ်မှာပါ’

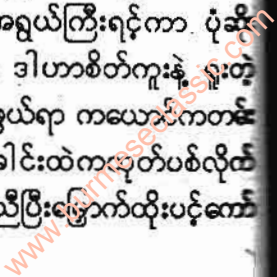
အဲလိုပါပဲ။ သည်းကို သည်းတယ်၊ ကဲကို ကဲတယ်။ ယောက်ျားတွေဟာ သီချင်းတွေထဲမှာ အချစ်အတွက် သတ္တိရှိရဲသလား မမေးနဲ့။ သီချင်းတွေထဲမှာ ဟစ်ကြွေးနေပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ ကြောက်ရွံ့တွေတုန်လို့ ခေါင်းရှောင်တတ်ကြပြန်ရော။ ပါးစပ်နဲ့ လက်ကွာတာပေါ့။ အသံပဲစိုက်ရတာနဲ့ ဝီရိယစိုက်ရတာ ကွာဟလှတာပေါ့။

ထင်လင်းအောင်က မှန်ပြတင်းဘက် တကြည့်ကြည့်လုပ်ကာ ခေါင်းတထောင်ထောင်ဖြင့် ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ သီချင်းသံတွေဟာ အဆက်မပြတ်တိုးထွက်လာဆဲ။ ရွှေရင်ခုန်မောစွာ အဝင်စောတွေကြွယ်ရပါသည်။

အိပ်မက်တွေတကယ်ဖြစ်ဖို့ တာစုနေလေပြီလား။ အထိတ်တလန့်ဟန်ဖြင့် ရင်ကိုဖိကာ အိပ်ရာပေါ်ပြန်လှဲချနေမိသည်။ ရင်ဖိုလှိုက်မော အတွေးဖြင့် မျောရပါသည်။ စိုးရွံ့သောစိတ်ဖြင့် အိပ်မက်ထဲကလို ဖြစ်လာမှာတွေးမိပြန်သည်။ စိတ်လက်မရွှင်ချင်တော့ပေ။ ချစ်ခွင့်ကြုံရရုံကလေးဆို အဆင်ပြေနိုင်သော်လည်း ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တွေ ဆက်တိုက် နောက်ကလိုက်လာနိုင်သည်။

‘အို... ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါ... စိတ်ကူးယဉ်မိနေတာ’

တိုးတိုးသာသာ စိတ်သက်သာရာရအောင် ရေရွတ်ညည်းတွားမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အားပေးနှစ်သိမ့်သည့်သဘောဖြင့် အားတင်စကားဆိုလိုက်ခြင်းပင်။ သူမလို အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ကာ ပုံဆီပန်းဆိုးဖြစ်နေသော အပျိုဟိုင်းကြီးအတွက် ဒါဟာစိတ်ကူးနဲ့ ရူးတဲ့ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်ပဲဖြစ်မှာပေါ့။ မယုံနိုင်ဖွယ်ရာ ကယောင်ကတမ်းတွေ စွဲလမ်းမိမှာစိုးလို့ မဖြစ်နိုင်တာတွေ ခေါင်းထဲကထုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ဘကြီးခိုင်၏ စိတ်တူကိုယ်တူ ကူညီပြီးမြောက်ထိုးပင့်ကော်

ထိုက်ညည်းနေတဲ့ အသံကိုပါကြားရသေးသည်။ သူကတော့ ဟိုလူ
 ဆွဲနဲ့အတူ လမ်းဘေးအုတ်ခုံမှ အော်ချင်းမဟုတ်ပေ။ ဘယ်လောက်လုံး
 ဒေါပွစေမယ့် အသံဝါကြီးဖြင့် အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ရဲဘဲ အော်နေ
 ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူမတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်လုံးဟာ ဒီအတိုင်းပဲ။
 အိမ်တွင်းပုန်း အပျိုကြီးနဲ့ ဘဘကြီးလေ။ ဝမ်းတွင်းကျိတ်ရှူးနေတတ်ကြ
 တာ လူမသိ သူမသိပဲဆိုပါတော့။

ပြန်တွေးကြည့်တော့ သူမအဖြစ်က မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်မှန်း
 ဆီသေး နှုတ်ခမ်း ဆီဝေနေရသည့် အဖြစ်မျိုးပင်။ ဖြစ်နိုင်ချေမရှိ
 တာတွေကို တွေးတောပူပန်နေရတာမျိုး မဖြစ်သင့်ပေ။ အရည်ပျော်
 ပျောက်ပျက်သွားရမည့် စိတ်ကူးဖြင့်မောနေရသော အမောများပင်။
 စိတ်ကူး အိပ်မက်တွေဟာ ပိုက်ဆံပေးစရာမလိုသလို ရောင်းစားလို့
 ထည်းမရပေ။ စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုရေး၊ သီချင်းရေးပြီး ရောင်းစား
 ဖတ်တာ ဉာဏ်ကြီးရှင် အနုပညာသမားများသာရှိသည်။ ဇာတ်နာ
 အောင်ရေးပြီး ခံစားချက် အစစ်အမှန်တွေပါလို့ ပြောင်လိမ် ပြောင်စား
 ထုပ်လိုက်ရုံပင်။

သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆက်တိုက်လွင့်ပျံ ထွက်လာ
 သည်။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ အားမနာလျှာမကျိုး လမ်းဘေးအုတ်ခုံစင်
 နှင့်ပေါ်မှ ပလက်ဖောင်းရှိုးပွဲလုပ်နေကြသည်။

‘အချစ်စစ်တွေကို အမြဲတမ်းပိုင် x x x မူပိုင်ရှင်မကြီး x
 x x မမခိုင်’

နားစွန့်နားဖျား ကြားသွားသော ဘကြီးခိုင်က ကျေနပ်ပီတိဖြစ်
 တာ မှတ်ချက်ပြုသည်။ အမြောက်ကြိုက်အမျိုးကိုး။

‘ဒီကလေးတွေ မဆိုးဘူးပဲကွ တက်လမ်းရှိတယ်၊ သီချင်း
 ဆရာ ငါ့ကိုထည့်ဆိုတယ် မူပိုင်ရှင်ဘဘကြီး ဘဘခိုင်တဲ့’

ဘကြီးခိုင်က အဲဒီလိုပဲ။ ပြောင်ပြောင်နောက်နောက်တွေး
 တောတတ်သည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်သူ လူငယ်အဘိုးကြီး ဖာစ်
 ဆောက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၁၂)

‘ကျန်းမာကြပါစေ၊ လှေလေးလှေ... ချမ်းသာကြပါစေ
ဥပဒ်ရန်ဘေး ကင်းစင်ဝေး ငြိမ်းအေးကြပါစေ၊ ရောဂါဘယဆေး
ကင်းစင်ဝေး ငြိမ်းအေးကြပါစေ၊ ကြောင့်ကြခပ်သိမ်း ကင်းစင်
ငြိမ်းအေးကြပါစေ’

အိမ်ရှေ့မှာ မယ်သီလရှင်တွေ အလှူခံကြွလာသည်။ ဆာ
တန်းစာမေးပွဲကို ဖြေထားသော ရင်တမမဖြစ်ကာ အောင်စာရင်းတွေ
နေရာသည့် ဘေးအိမ်မှ မောင်ငြိမ်းအေးတော့ အနေခက်ပေတော့မည်
ငြိမ်းအေးသုံးခါ ကြပါစေနေတာလေ။ ရပင့်နဲ့မကျဘဲ ရရစ်နဲ့ကြ လို့
တော်သေးသည်။

‘ဒါနု... ရှင်’

‘ဟော... များများရှင်တဲ့၊ မအေးကြွေးရေ... နင့်အကြွေး
ထည့်လိုက်ပါဦး’

ဘကြီးခိုင်က လှမ်းအော်လိုက်တော့ ဒေါ်ကြီးကမန်းကတစ်
ထွက်လာပြီး အကြွေဗန်းထဲက တစ်ရွက်ဆွဲကာ ခြံထွက်သွားသည်။
ဘကြီးခိုင်ရှိရင် အိမ်မှာ အဲဒီလိုပဲ။ ဟိုလူဒီလူ အငြိမ်မနေရဘူး
အကုန်ပတ်ပြီး ရယ်ရယ်မောမော နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် လေ့လာ
ပြောသည်။ နောက်ပြောင်ဆိုသူကလည်း ထိပ်ကွက်ဆံပင်ကျွတ်ပြီး
နဲ့ပဲလေ။ ရှေ့တစ်လက်မ နောင်ပြောင်ဆံပင်က မြက်ရိုင်း ကိုင်းတော
ကြားက ဟက်စကီးကွင်းလိုပဲ။

မယ်သီလရှင်တွေကို လှမ်းငေးမိရင်းက သူမ ဖြူပြာ

ခေါင်းတုံးမရဲ့ အိပ်မက်ထဲက ပါဖောင်းမင့်ဟန်ပန်တွေကို မြင်ယောင် ပြန်သည်။ ကိုယ်အတွေးနဲ့ကိုယ် သဘောကျပြီးရယ်မိတာ အရှိန်လွန် သွားတော့ ဘကြီးခိုင်ပြောစရာ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

‘မိဝေ... ညည်းမလည်း ဖြူဖြူလေးကို သွားတိုက်ဆေး ဩဏ်ငြာခိုင်းတာကျနေတာပဲ ပြုံးပြီးလို့၊ ဘာတွေများသဘောကျစရာ တွေနေတာလဲ၊ စိတ်ကစားနေပြန်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး... ဘကြီးရယ် အခုဟာက နွားကစားတာ’ ခေါင်းခါပြီး ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ လျှောက်ပြောပစ်လိုက်ပါ သည်။ ဘကြီးခိုင် မချိုမချင်ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ် မိသည်။

‘ဪ... သိပြီသိပြီ၊ ညည်းက... အလားကားရတဲ့နွား နွားဖြူကြည့်တဲ့ နွားပွဲစားနဲ့ တွေ့နေတာကိုး’

‘အား... ဘကြီးကလည်း မိဝေက နွားလုံးလုံးဖြစ်ပြီ၊ ဘကြီး မှီခိုရိုးရိုးတွေပဲ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့’

ဘကြီးက သူ့ခေါင်းသူ့ ပြန်ပွတ်ပြီး ဦးချိုစမ်းဟန်လုပ်ပြလေ သည်။ ထိုအမူအရာကိုကြည့်ပြီး သူမရယ်မိသည်။

‘ငါ့... ဂျီ(ချို) ဘယ်သူဖြတ်သွားတယ်မသိဘူး၊ ဒါနဲ့ ညည်း တွေ ဘယ်မှာချွတ်ထားလဲ’

ကြံကြံဖန်ဖန် တူဝရီးနှစ်ယောက်ထိုင်ပြီး နွားအမျိုးဋီကာ နေမိပြန်သည်။ အကြွေလောင်းလှူပြီးပြန်ဝင်လာသော ဒေါ်ကြီး အကြွေကို ဘဘကြီးက ရုတ်တရက်လှမ်းမေးသည်။

‘ဟဲ့... အေးကြွေ နင့် အမြီးရော ဘယ်မှာဝှက်ထားလဲ’
‘ရှင်...’

ကြောင်စီစီဖြစ်ကာ နားမလည်ပါးမလည် ဖြစ်သွားသော ဘဘကြီးကြောင် ဒေါ်အေးကြွေအမူအရာကြောင့် သူမဘယ်လိုမှ မည်တည်မနေနိုင်တော့ပေ။

‘ဘာမှ... မဟုတ်ဘူး၊ သွား... လုပ်စရာရှိတာလား၊ နင့် မြီးကိုတော့ ငါတို့ဟင်းအိုးထဲ ဖြတ်မထည့်နဲ့နော်’

ယောင်ပေပေဖြင့် ခေါင်းကုတ်ကာ ဒေါ်အေးကြွေက မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားတော့သည်။ ဘာဘကြီးခိုင်က အခဲမကျေဟန်ဖြင့် ကားသမားကိုပါ လှမ်းအော်သေးသည်။

‘ကားဆရာ... ခင်ဗျာဘို့ကြီး ဘယ်နားမှာ သွားထားလဲ’

‘တော်ပါတော့... ဘကြီးခိုင်ရယ်၊ တစ်ခြံလုံးလည်း နွားကြီးကြီးဖြစ်တော့မယ်၊ နွားနို့ကုလား မျက်စိကျနေဦးမယ်’

ဘာတွေ ဓာတ်ပေါက်သွားသည်မသိ။ အဲ့ဒီနေ့က ဒေါ်ကြီးထဲ ငါးမြီးဟင်းချိုချက်ကျွေးသည်။ ထမင်းပိုင်းမှာ ဘကြီးခိုင်က အစားအသောက်ပျက်အောင် ပြောပြီးနောက်ပြောင်သည်။

‘ကျုပ်က... ငါးခေါင်းစားချင်တာဗျ ဒေါ်အေးကြွေရ’

သူပြောပုံအရဆိုရင် ကံစမ်းမဲပေါက်အောင် မိကျောင်း၊ ငါးမန်းတွေ အကောင်လိုက် ဝယ်စားရမလိုဖြစ်နေပြီ။

‘ဘကြီးခိုင်... ထမင်းစားပြီးရင် လက်ကိုပြောင်အောင်ဆေးနော်၊ ဆပ်ပြာနဲ့... စင်ကြယ်အောင်၊ လူလစ်တုန်း ပါးစပ်နဲ့စုတ်ပြီး ပုဆိုးနဲ့မသုတ်နဲ့’

‘မလုပ်ပါဘူး... အဲဒါမျိုး၊ မြက်ပင်နဲ့... သုတ်ရုံပါပဲ’

‘အဲဒါမှ... ကြွက်ကိုက်လို့ အင်္ကျီမစုံဖြစ်နေဦးမယ်၊ နောက်အိမ်ထောင်ထပ်ပြုမယ့် ရေရှည်စီမံကိန်းကြီး ပျက်နေရဦးမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်’

ဘာဘကြီးက အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် အသောက်အစား မပျက်ပြန်ပြောပါသည်။

‘အဲဒါတော့... မပူပါဘူး၊ တောင်ပေါ်ကရှမ်းကလေးလို့ လျှော်ထမ်းပြီး ပြေးမှာပေါ့၊ တိုတဲ့နေရာတို၊ ရှည်တဲ့နေရာ ရှည်ပဲ’

ပေါက်တိပေါက်ရှာ ပြောရာမှာတော့ ဘကြီးခိုင်ကို တော်ရုံနဲ့ ပြောမနိုင်ပေ။ အသက်ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးသူလိုပင်။ လျှော့တွက်လို့ မရပေ။ ကိုယ့်ထက်တောင် သူက ပိုပြီးဗရတ်ဗရက်ကျလို့နေသေးသည်။

‘မိဝေ... ညည်းလည်း ထမင်းအများကြီးမစားနဲ့နော်၊ ဗိုလ်ကြီးပူနေရင် ဗိုက်ခေါက်ထူလို့ ဂေါ်မစွဲဖြစ်နေဦးမယ်’

‘အယ်... ရပါတယ် နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကြီးသင်္ဘော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ပါ’

‘လေသံကတော့ အိမ်ထောင်ရေးကိုစိတ်ကုန်သွားတဲ့ ဘာသာရေးသမား လေသံပဲ။ ဟေး... ဟေး... ကြည့်ရသေးတာပေါ့’

တူဝရီးနှစ်ယောက်ဟာ အဲလိုပဲ အိမ်မှာနေရင်း လှည့်ပတ်ဆောင်းမြောင်းပြီး နှိပ်ကွပ်စကားနိုင်လှနေကြပင်။ အိုးပင်ပြိုင်ပွဲ တစ်ရပ်ဟာ စကားနာထိုးမိကြသည်။ အကြောင်းမသိသူတွေအဖို့ စိတ်ပျက်သွားရလောက်သည်။

‘ဘကြီး... ဘုန်းကြီးဝတ်ပါလား၊ မိဝေ... ရဟန်းဒါယိကာမဖြစ် ကုသိုလ်လိုချင်လို့ပါ’

‘ရွာက... နင့်အစ်ကိုတွေ မောင်တွေလှမ်းခေါ်လိုက်လေ။ ဘကြီးက... ကုသိုလ်အဖို့ဘာဂ ယူသွားစရာတွေများနေပြီး မနိုင်ဝန်ဖြစ်ပြီး ခရီးဖင့်နေမှာစိုးရတယ်။ လူငယ်တွေကို အလှည့်ပေးရမယ်။ ကုသိုလ်တွေ မျှဝေပေးရမယ်လေ’

အပြောကတော့ တစ်ပြားမှ မလျှော့သော သူမဘကြီးပင်။ ချီချာတိတ်တွေ သီချင်းဝိုင်းက အဆိုအရဆိုရင် မူပိုင်ရှင်အဘကြီး ထာခိုင်ပေါ့။ အာဂ ဘကြီးခိုင်ပါလားနော်။ သူ့ဘုန်းကြီး မဝတ်ချင်တာနဲ့ဘဲ တောင်ပြောမြောက်ပြော လျှောက်ပြောလို့နေသည်။

‘အံမယ်... ကျုပ်ကိုကျတော့ ဘုန်းကြီးဝတ်ပါလားတဲ့၊ ဒီမှာ မိဝေ... ညည်းသီလရှင်ဝတ်ရင်လည်း ကျုပ် အကုန်အကျခံနိုင်ပါတယ်။ ဝတ်လိုက်ပါလား... တစ်သက်လုံး’

အမှန်တကယ်တော့ ထိုအရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရင် ကောင်းမှ သူမ ခေါင်းတုံးမကြီး မဖြစ်လိုပေ။ ဖြူပြာစွန့် ခေါင်းတုံးမဖြစ်နေတာကို အပြတ်အသတ်လှောင်ခဲ့မိ၍ ယခုအခါ ပြန်ပြီးဝဋ်လည်စာ စိုးရိမ်မိနေသည်။ ကိုယ့်အလှည့်ကျမှ သူ့ကို အပြင်မှာ တကယ်ထက်တွေ့လာပြီး လက်စားချေနေရင်မခက်လား။ သူ့ရုပ်က တကယ်ခေါင်းလိမ်းဆီ၊ ဘီးနဲ့မှန်၊ ရွှေပြည်နန်းဘုန်း နှုတ်ခမ်းနီ ဝေရာဝစ္စအကုန်အကျခံ လှူလောက်သည်။

အခန်း (၁၃)

‘မမကြီး...’

ရုတ်တရက် ခေါ်ဝေါ်လိုက်တဲ့ အသုံးအနှုန်းကြောင့် တုန်လှုပ် သွားပြီး သူမ ထင်လင်းအောင် ကိုကြည့်မိသည်။ မျက်ဝန်းတွေ အရောင် လက်သွားခဲ့ပါလား။ မယုံမရဲမသင်္ကာသော အကြည့်ကို ပုဒ်မတပ်လို့ ရသွားခဲ့ပြီလား။

‘မမကြီးလို့... ခေါ်ရင် အန်တီဝေစိတ်ဆိုးမှာလား’

သူမဘာမှ ပြန်မပြောမိသေးပေ။ ထင်လင်းအောင် တစ် ယောက် စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး သူမအနားရောက်လာတာကိုလည်း အံ့ဩ နေမိသည်။ ဘယ်လိုမှ အချိုးမပြေ ထောင့်မကျိုးသော လူငယ် တစ် ယောက်ဟာ တစ်ဖက်သားကို လှည့်ဖြားစေနိုင်ဖို့ အစပျိုးနေတာလား။ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရသည်။

‘မမကြီး... စိတ်ဆိုးလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က တော့... ခေါ်သင့်တယ် ထင်တာပဲ၊ တကယ်ဆို ကျွန်တော် ဆွေမျိုး တော်စပ်ပုံအရ အန်တီအရွယ်ဖြစ်နေခဲ့တာပါ’

‘နေပါဦး... မင်းဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မင်းက... ငါ့ကို မလေးမခန့် အထင်သေးချင်နေတာလား’

သူမ ဘုတောပြီး ကိုလူချောလေးကို စူးစမ်းလိုက်ပါသည်။ သူက ဟန်ပါပါ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

‘မဟုတ်ဘူး... အထင်ကြီးတာ၊ မမလေပဲ စဉ်းစားကြည့်သေး
တာကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ အသက်က ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ကွာတာပါ။
အဲဒီလောက်ကြီးရုံနဲ့ အသက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ် အိုပယ်စာရင်းထဲထည့်လို့
ဘယ်ရမလဲ မမကြီးလို့ ခေါ်ခွင့်ပြုပါ’

‘မင်းခေါ်ပုံကိုက... ငါအတော်ကြီးနေပြီ ထင်လင်းအောင်’
ရှုသိုးသိုးဖြင့် ကမူးရှူးထိုးပြန်ပြောလိုက်တော့ သူ့အရှိန်တန်
သွားတယ်။ ခေါင်းကုပ်ပြီး ပြုံးဖြဲဖြဲရယ်သည်။

‘ဆောရီးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က... အဲဒီလိုခေါ်လိုက်ရမှ အားပါး
စာရ ရှိတာလို့ ယူဆမိလို့ပါ။ တကယ်... ကျွန်တော့် မမကြီးအရွယ်မို့
စာရိတသေခေါ်တာပါ’

သူမဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် အကျပ်ရိုက်သွားရပါသည်။
သူ့အလွန် မဟုတ်သလို ကိုယ့်အလိုလည်း မဖြစ်သေးပေ။ ဟိုမရောက်
ဒီမရောက် ကတုံးကတိုက် အခြေအနေကို ခေါင်းတုံးမတုံးရဘဲရောက်
နေသည်။

‘မမကြီးမှာ... အရွယ်တင်ငယ်နုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်၊ ငယ်မူ ငယ်
သွေး၊ ငယ်ဂုဏ်ရှိတယ်၊ တကယ်ဆို... မမကြီးက လူကြီးအဆင်တွေ
တော်ပြီး မျက်မှန်ကြီးတပ်ထားလို့ပါ။ မမကြီးက ကျွန်တော်မျက်လုံး
ထဲမှာ အသက်သိပ်မကြီးသေးတဲ့ မမကြီးပါဗျာ’

အရေးထဲ အချိုကြိုက်တဲ့ အမျိုးကိုလာပြီး မြောက်နေပြန်ပါ
သည်။ ရုတ်ဗရက် ပြောင်စပ်စပ်ကောင်လေးကို ဘယ်လိုတန်ပြန်ပြီး
ရှုတ်ရမ်းရမ်းရရင် ကောင်းလေမလဲ တွေးတော အစရှာမရနိုင်ပေ။
ခေါင်းခါပြီး စုပ်တစ်ချက်သပ်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရပါသည်။

‘မမကြီးကို... အန်တီလို့ခေါ်ရတာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စိတ်
ထွန်းဘူး၊ အသက်အရွယ် ပိုင်းခြားပြီး ဘယ်လိုပြောရမလဲဗျာ၊ လူ
အတော်များများက အသက်ကြီးပြီ အိုပြီ၊ မနုပျိုတော့ဘူး ပြောရင်
မထြိုက်သလိုပေါ့ မမကြီးကို... မမကြီးလို့ မခေါ်လိုက်ရင် အားနာ
တော့မှာ’

သူမကို လူချောလေးကို မတတ်သာတော့သည့်ဟန်ဖြင့် စိတ်လျှော့ကာ ရယ်ပြုံးမိတော့သည်။ မိကျောင်းသားက လျှာရှည်ဖြင့် သာလိကာက စကားတတ်နေမှန်း။

‘မင်း... အဲဒီလိုခေါ်လိုက်ရမှ တကယ်ကျေနပ်တာလား’

‘ခေါ်သင့်ခေါ်ထိုက်လို့ သုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ်ရမှ ကျေနပ်မှာပေါ့’

သူမဘဝမှာ မလုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ရမှာ၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ မလုပ်ရမှာကို အများကြီးကြုံရမှာပါ။ သူမ နှလုံးသားကို ကိုင်လှုပ်ပြီး မသတ်သင့်ဘဲ အချစ်နဲ့ ထိုးစိုက်သက်သွားမှာကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့သလို ဖြစ်လာသည်။ အခြားတစ်ဖက်သော စိတ်အတွေးမှလည်း ရင်ခုန်တပ်မက်စွာ လိုလားခြင်းဖြစ်ပေါ်သည်။

‘ဒါဆို... ဆန္ဒအမှန် မဟုတ်ဘဲ မြှောက်ပင့်တဲ့သဘောပေါ့’

စိတ်ထဲက မပါဘဲ ပါးစပ်ဖျား လျှာဖျားလေးနဲ့ ခေါ်လိုက်တယ်ပေါ့လေ’

‘ဟာ... မဟုတ်ဘူး မမကြီး၊ ကျွန်တော့်စိတ်ရဲ့ အတွင်းပိုင်း’

အနက်ရှိုင်းဆုံးက စိတ်ပါလက်ပါလာတဲ့ အမည်နာမပါ၊ နှလုံးသားထဲက သိမ်မွေ့စွာ အမွန်းတင်လိုက်တဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ပါဗျာ’

‘မမဝေတော့... သိပ်မယုံချင်ဘူး အပြောလေးချို့ပြီး မြှောက်ပင့်နေပြီဆို ဘာဝယ်ကျွေးခိုင်းမလဲလို့ သံသယဝင်တာ အကျင့်ပါနေဗျာ’

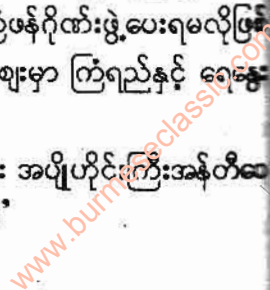
‘အဲဒီလို... အကျိုးရလဒ်တွက်ချက်ပြီး ထီထိုးတဲ့ လူတွေ’

ထဲမှာ ကျွန်တော်မပါဘူး ကျွန်တော်က ထီပေါက်ချင်လို့ပါ။ အဲ... အဟဲ ကံစမ်းချင်ရုံ သက်သက်ပါ။ မမကြီးကို... ခေါ်မိတာကလည်း လှူဒါန်းချင်တဲ့သဘောနဲ့ ထီလက်မှတ်ဖြတ်လိုက်တာပါ’

ကြံကြံဖန်ဖန်တွေပြောတဲ့ နေရာမှာတော့ သူနဲ့ဘကြီးခိုင် အဆိုတော် ခင်မောင်ထူးတို့ကို သီးသန့် အကြံဖန်ဂိုဏ်းဖွဲ့ပေးရမလိုဖြစ်နေပြီ။ ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိလွန်းလို့ ဘုရားပွဲဈေးမှာ ကြံရည်နှင့် ရေခွေးကြမ်းရပြီလို့ အော်ရောင်းခိုင်းရမည်။

‘ဒီနေ့ကစပြီး... အသက်ကြီးကြီး အပျိုဟိုင်ကြီးအန်တီမေ’

မဟုတ်တော့ဘူး မမကြီးလို့ ခေါ်မယ်နော်’

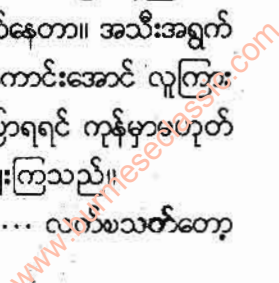
‘ခေါ်ချင်သလိုခေါ်... သဘောပဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် မေအောက်မှာ ဝဆွဲမတပ်ကြေး’

မနေတတ် မထိုင်တတ် အနေခက်လာသလိုလို ဖြစ်လာ၍ အရှက်ပြေ ပြောရင်း ပြီးပြီးရော သဘောထားလိုက်ရသည်။ စိတ်ကျေနပ်ချမ်းမြေ့သွားရသူ တစ်ယောက်လိုသူက သဘောတကျပြုံးပါသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက လင်းလက်အေးမြလို့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်အရိပ်တွေ ဆင်ဟပ်ကာ ကြည့်သည်။ ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးလဲ။ စူးရှလက်ပလိုက်တာ။ ဒီလို အကြည့်မျိုး သူ့ဘဝမှာ ပျောက်ရှုနေခဲ့တာလည်း ကြာချေပြီ။ အကြည့်သူခိုးလည်း မဟုတ်လို့ ရှက်ရွံ့ရင်ဖိုဖွယ်ရာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်စရာလည်း မလို။ မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် ခေါ်တော့အကြည့်လည်း မဟုတ်လို့ စက်ဆုပ်မြင်ပြင်းကပ်ဖွယ်ရာလဲ မကောင်းလှပေ။ သူ့အကြည့်တွေက ကြယ်အလင်းတန်းကလေး ဖြတ်ကြွေသွားသလို။ ထေတီဖြူစင်တောက်လက်လို့ ရင်ဖိုလှိုက်မောစေရသည်။

‘မမကြီးနဲ့... မောင်လေးဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ပိုပြီးရင်းနှီးဆွေးနွေးတာပေါ့၊ လွန်တာရှိရင် ဝန္တာမိဆုံးမလို့လည်းရတယ်၊ ပြီးရင် ဇိတ်ဆိုးစရာ ဒေါသဖြစ်စရာရှိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးလို့ရတာပေါ့’

ရယ်ဖြဲဖြဲနဲ့ကိုယ်တော်ချောက လိုရာဆွဲ၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ လက်စသတ်တော့ လှူဒါန်းဖို့၊ ကံစမ်းချင်လို့မဟုတ်ဘဲ သိန်းဆုကြီးမျှော်မှန်းပြီး ထိလက်မှတ်ဖြတ်နေတာပဲ။ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ ဘာထူးသေးလဲ။ လူကြားကောင်းအောင် ဆင်းစားတယ် ပြောရတာ။ တကယ်တော့ ဆန်စေ့၊ စပါးစေ့ကို ဖြုတ်စားနေတာပဲ။ ငါးပိရည်နဲ့ တို့စရာလို့သာ ပြောနေကြတာ။ ဘာတယ်တမ်းကျတော့ ငပိပုပ် အရည်ကျိုသောက်နေတာ။ အသီးအရွက်နွယ်၊ အမှိုက်တွေ ဝါးစားနေကြတာ။ လူကြားကောင်းအောင် လူကြားဆောင်းအောင်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ပြောရရင် ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး။ လူကြားကောင်းအောင် ပိုက်ဆံလှည့်ချေးကြသည်။

‘ထင်လင်းအောင်... ထင်လင်းအောင်... လက်စသတ်တော့

မင်းဟာ ဆိုးချင်၊ ပွေလီချင်လို့ မမဝေကို လာဟားနေတာပဲကိုး၊ မင်း
မေမေကို... ပြန်တိုင်မှာ မင်းစိုးရိမ်လို့မို့လား’

‘ကျွန်တော် အဲလိုတော့ မလိမ်တတ်ပါဘူး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပဲ၊ မှားရင်မှားတဲ့ အတိုင်းဝန်ခံရဲတယ်၊ မမကြီးကို တကယ်ရှိသေလို့
အမကြီးအရာမှာ ထားပြီးခေါ်တာပါ’

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ မင်း... အစ်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်း
ပြဿနာတွေကို မမဝေက လိုက်ရှင်းရမယ့် သဘောလား’

‘ထမင်းစားရေသောက် နည်းနည်းပါးပါးပါးပါး မမကြီးကလဲ
ဒါတွေက... မိုင်နာလောက်ပဲရှိမှာပေါ့’

နာခေါင်းလေး ရှုကာ သူပြောလာသည်။ ပုံစံကြည့်ရတာတော့
ဂျင်မီအောင်နက်ထက် နှစ်ဆ ပိုမိုကိုင်တွယ်ရခက်မည့်သဘောပင်။
အောင်နက်မှန်သမျှ တော်တော်ဆိုးကြသည်။ ထိန်းသိမ်းရခက်တာချင်-
အတူတူ အမြီးထွက်သည့် အောင်နက်ကမှ ချည်ထားတုပ်ထားလို့ရ
သေးသည်။ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်ရင်စကားနားထောင်သေး-
သည်။ သူကတော့ ပြန်မပြောနားမထောင် ဇွတ်တရွတ်လုပ်မည့်ဟန်
အရိပ်အယောင် ကိုယ်ရှိန်ကိုယ်ဝါတွေ တောက်လို့နေပါသည်။

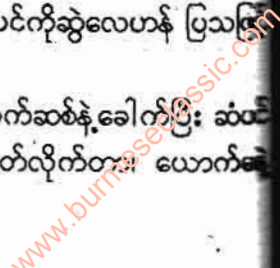
‘ကျွန်တော်ရဲ့... မမကြီးလို့ ပထမဆုံးစတင်ပြီး အမည်ထေ-
ကင်ပွန်းတပ်မှာ တစ်ခုခုကျွေးရမှာပေါ့၊ မီးဖိုထဲမှာ ဘာစားစရာရှိလဲ
ဗိုက်ဆာလို့’

‘အောင်မာ... မင်းကကျွေးရမှာလား မမဝေက ကျွေးရမှာ
လား၊ မင်းဟာမင်း... လူကိုလာခေါ်ပြီးတော့ ထမင်းစားမလား
ခေါက်ဆွဲစားချင်လား၊ ဒေါ်ကြီးကို... ပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်’

‘တကယ်... ခေါက်ဆွဲကို ပြောတာနော်’

သူက ခေါင်းကို ခေါက်ပြုပြီး ဆံပင်ကိုဆွဲလေဟန် ပြသဖြင့်
ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့ ရယ်မိသေးသည်။

‘တကယ်... ခေါက်ဆွဲပါဟဲ့၊ လက်ဆစ်နဲ့ခေါက်ပြီး ဆံပင်
ကို မဆွဲပါဘူး၊ သူ့အတွက်ကျ စိုးရိမ်တတ်လိုက်တာ၊ ယောက်ဆွဲ
ခေါက်ပြီး မီးညှပ်နဲ့ ဆွဲရုံပဲဆွဲမှာ’

တည်တည်ခန့်ခန့် ပိပိရီရီပင် ပြန်ကျပ်လိုက်သည်။ သဏ္ဍာန်ကောင်းသူကို အစိုးရိမ်ကြီးအောင် ခြောက်လှန့်တာ အရသာမြိန်လှသည်။

‘မမကြီးက... ဟိုဒင်းလား...’

လက်ညှိုးက တောင်ထိုးမြောက်ကော်နဲ့ အရင်းမရှိအဖျားမရှိ ပြောလာပြန်သည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့် သူမကမန်းထတန်းငြင်းဆန် ဟိန်းဟောက်မိတော့သည်။

‘ဟဲ့... ဘာဟိုဒင်းလဲ၊ မင်းနော်... ငါ့ကို တောင်ပြောမြောက်ပြောနဲ့ ပေါက်တတ်ကရ ပြောဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ အစ်မကြီးကို မဆော်ဘာနဲ့ အရောဝင်တိုင်း ရောင့်မတက်နဲ့’

တကယ်က ခွေးလေးအရောဝင်ခိုင်းပြီး ပါးလျက်နားလျက် ဘယ်ပြောမလို့ပဲ။ အလျင်အမြန် စကားလမ်းကြောင်းလွဲပြီး စကား ဝှံ့ပြောင်းလိုက်ရတယ်။ မလှုပ်သာ မလှူးသာ လက်မတင်လေး ကပ်ထွတ်သွားလို့ အသက်ရှူချောင်ရတာ။ မာန်တင်းကာ မျက်စောင်းချိုပြီး သူ့ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကတော့ အပြုံးမပျက် ကတုံးလက်ဖက်လေးကို အလှူပွဲမှာ တင့်တယ်နေဆဲပင်။

‘ဪ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောချင်စေ များသွားလို့ လောသွားတာ မမကြီးက ဘွဲ့လွန်နဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာလားလို့ ဟဲ... ဟဲ...’

ယခုမှပဲ နံရံမှာချိတ်ထားသော ဘွဲ့ရဇာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး သူ့အမောစာကော မေးတာမှန်း သိရတော့သည်။

‘ဟဲ့... ငါက အခုမှ(၃၅)ပဲရှိသေးတာ၊ လူလတ်ပိုင်း၊ လူငယ် ဟဲ့ လူငယ်၊ ပြောတတ်ဆိုတတ် အမှားတွေနဲ့ အမှန်ပြန်ပြီး ရင့်ကျက်နေတဲ့ လူငယ်၊ ဘာလို့လူကြီး ပီသရမှာလဲ’

သူမကလည်း သဘာဝအတိုင်းပင်။ လူကြီးလို့ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကာ ရိုးလ်မြင့်လျှင် လုံးဝမကြိုက်ပေ။ အမြဲတမ်း(၁၈)နှစ်အပျိုလေးအဖြစ်သာ နုနယ်ပျိုမျစ်ချင်တာပေါ့။

‘မမကလည်း... ဒါဆို ဆယ်ကျော်သက်တွေ အောင်မြင်မှု ရနေတာကျတော့ ဘာသွားပြောမလဲ၊ သူတို့က လူငယ် မဟုတ်ဘူးလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က... သိပ်နားမလည်သေးဘဲ မှားဆဲ ဖြစ်နေကျတဲ့ ကလေးတွေ၊ လူငယ် မဟုတ်သေးဘူး’

ကပ်ကပ်သတ်သတ် အခြေအတင် ပြောလိုက်တော့ သူမ ခေါင်းရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုပ်ပါသည်။ မအီမသာ မျက်နှာထားမှာ အကျပ်ရိုက် စိတ်ရှုပ်နေဟန်ပေါ်လွင်သည်။

‘ငါ့မှာ... နဂိုရ်အနေ အရွယ်ဆိုပြလို့ အားကျငေးဒေါငြီး လူတကာက မမဝေလို့ပဲ ခေါ်ကြတာ၊ မင်းနဲ့တွေ့မှပဲ မမကြီးဖြစ်ရတာ မင်းပါးစပ်ဆော့လို့ ငါတော်တော်ကြီးသွားပြီ’

အပြစ်တင်လေဟန် ရေရွတ်အပြစ်ဖို့ စကားဆိုလိုက်တော့ သူက ဝမ်းသာကျေနပ်သွားပုံရသည်။ ဘယ်လို လူစားနဲ့မှ လာတွေ့နေ ရပြန်သည် မသိပေ။ တွေ့လိုက်၊ ကြုံလိုက်ဆုံလိုက်ရသမျှ ဇော်တွေ ချည်းပင် ဖြစ်လို့နေသည်။

‘ဪ... မမကြီးက အကြီးကြီးပဲကိုး၊ သေမင်းကြားသွားရင် သတိထားတော့မှာ’

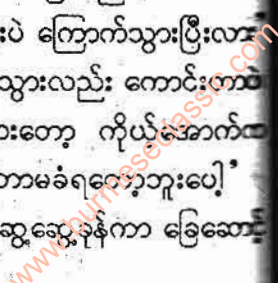
‘မကြောက်သေးဘူး၊ သေမင်းက... အသက်ကြီးလို့ ရောအို ကိုလာခေါ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်း... အသက်ဘယ်လောက်ပဲငယ်ငယ် ရောဂါကြီးရင် စိတ်တွေအိုရင် လာခေါ်မှာပဲ’

ထင်လင်းအောင်က သူမပြောဆိုသည့် အမူအရာကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးပြသည်။ ကြောက်ချင်ဟန်ဆောင်ပြသည်။

‘ဘာလဲ... သေရမှာ၊ သေမျိုးကြီးပဲ ကြောက်သွားပြီးလား’

‘မကြောက်ပါဘူး၊ အခုချိန်မှာသေသွားလည်း ကောင်းတာပဲ လေးလေးလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် သေသွားတော့ ကိုယ့်အောက်ထဲ ချာတိတ်တွေက ကိုကိုကြီး မမကြီး ခေါ်တာမခံရတော့ဘူးပေါ့’

မထိခလုတ်စကားကြောင့် သူမ ဆွေဆွေခနဲကာ ခြေဆောင့်

လေသည်။ သူဟာသူ သေတာ အေးဆေးမသေဘူး သူမ အသက်
ကြီး အိုမင်းတာကိုပါ ဆွဲထည့်သွားသေးသည်။

‘သနားစရာပဲ၊ ဂျပန်ပြည်မှာ အသက်ရှည်ဖို့ စီမံကိန်းချမှတ်
ပြီး အကောင်အထည်ဖော်နေတာ မင်းမသိဘူး၊ ကမ္ဘာ့အသက်ရှည်
သူမျိုး၊ အသက်အရှည်ဆုံး လူသားတွေ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူစရာ
အောင်လဲ’

‘အလကားပါဗျာ၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက မလွတ်ကျွတ်နိုင်တာ
ဝဋ်ဆင်းရဲကာလယန္တရား ပိုမိုရှည်လျားတာကြီး’

ခက်ပါပြီကော။ အခုမှ အသက်ရှည်တာနဲ့ အသက်တိုခြင်းကို
သူမသာ ကိုယ်အသုဘ အနိုင်ကျဲလှပြောနေမိသည်။ အပြိုင်အဆိုင်
အနိုင်လုလို့ ပြိုင်ဆိုင်နေပါသည်။

‘သက်ကြီးပူဇော်ပွဲပဲ ရှိတယ်၊ အသက်ငယ် ပူဇော်ပွဲဆိုတာ
မရှိဘူး၊ မင်းမှတ်ထားစမ်းပါ’

‘လူငယ်ဝဲလ်ကမ်းပွဲ ရှိတယ်၊ လူကြီးဝဲလ်ကမ်းပွဲ မရှိဘူး၊
ဆိုသေမင်းက... သင်္ချိုင်းကုန်းက ကြိုဆိုလိမ့်မယ်’

‘ဘာရယ်... လူငယ်တွေက ဝဲတွေကိုလက်ဆင့်ကမ်းပြီးပွား
အောင် တာဝန်ယူနေတယ်လား’

‘ဟာဗျာ... ဘယ်ကလား၊ ဝဲလ်ကမ်း... ကြိုဆိုတာပါဗျာ’
ခန့်တုံတုံလှောင်၍ ကပ်ကပ်ဖဲ့ဖဲ့ ပြောကာရယ်လိုက်ပါသည်။

‘အေးအေး စစ်ပွဲကတော့ သိပ်အစာမကြေချင်သေးပေ။ လူကြီးသူမ
တွေကို ထိုင်စော်ကားနေသော သူနှင့်မှ ထိုင်တိုက်လာတွေ့နေရသည်။
အသက်ကြီးရင့်ကျက်ဖို့ ရှည်လျားဖို့ဆိုတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့။ ပါရမီ
နဲ့လို့ ကြီးရတာ။ တစ်နေ့ သူကလည်း လူအိုဖြစ်လာကာမှ အိုမင်း
ရင့်ကျော်ခြင်းရောကို ကိုယ့်ချင်းစာ နားလည်ပေလိမ့်မည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်းလည်း တစ်နေ့တော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့
သေဘူး ဆိုရင်ပေါ့ ငါ့လို အသက်ကြီးရင့်ခြင်းကို မလွဲမသွေကြုံရမှာ
ပဲ ထက်လင်းအောင်ရယ်’

www.burmeseclassic.com

‘ဟုတ်ပါတယ်... ကြုံရမှာပါ။ လူအိုတွေကို... ကျွန်တော်
စာနာပေးမမှ အကြင်နာမထားလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ထ
ပိုတောင်ထားနိုင်သေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...’

သူကစကားကိုတစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး သူ
မျက်ဝန်းတွေကို လှမ်းကြည့်တယ်။ အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ မလုံသော
မျက်ဝန်းစိတ်တံခါးကို လိုက်ကာချသွားတယ်။ မျက်လွှာချပြီး ခေါင်
ငိုက်စိုက်ချပစ်လေရဲ့။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကြီးသူကိုရှိသေး၊ ရွယ်တူကိုလေးစား
ငယ်သူကိုသနား၊ ညှာတာတတ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်မို့ပါ
မမကြီးရယ်’

အတန်ကြာတုံ့ဆိုင်း စဉ်းစားနေပြီးမှ သူပါးစပ်က ထွက်လာ
လာတဲ့စကားပင်။ သူ့မှာ အသက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို စောင့်ရှောက်
ပေးမကူညီရမယ်၊ ပစ်ပယ်မထားရဘူးဆိုတဲ့ အသိကလေးတော့ ရှိ
သားပဲ။

‘မမကြီးသိလား၊ တစ်နေ့ ငါသည်မလွဲအိုရမည်၊ နာရမည်
သေရမည်ဆိုတာ၊ ကျွန်တော့်... လေးလေးဆုံးပြီးကတည်းက ရေထေ
မှာဖတ်ခဲ့ရတယ်၊ ယပ်တောင်တွေမှာ ဖတ်ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော် သိ
တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း... အိုရ သေရ နာရမယ့်သူပါ’

‘သံဝေဂ... အကျွတ်တရားတွေ ဆင်ခြင်မိပြီပေါ့’

‘မသေခင်... မိန်းမလေးတော့ ယူသွားချင်သေးတယ်၊ ဒါ
ပြည့်ပြည့်ဝဝ... အိုလို့ရမှာလေ’

မြင်ပြင်းကတ်ဖွယ်ရာ အပြုံးကို မျက်စောင်းလက်နက်သုံးထိ
လိုက်ပါသည်။ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။

အခန်း (၁၄)

ပန်းအလှကို မြတ်နိုးသော၊ ဝတ်ရည်ကို ခုံမင်သော ကိုရွှေ
ထိပ်ပြာဟာ မမျှော်မခေါ်ဘဲ ဝဲလည်လှည့်လို့ လာရောက်နားခိုလေပြီ။
ဆောင်းစောင်း ရစ်ဝဲဝဲဖြင့် ထင်လင်းအောင် သူမထံပါး ချဉ်းကပ်
ရောက်ရှိလာသည်။

‘မမကြီး... နေကောင်းလား’

ရိသဲ့သဲ့ ငြိတီတီနဲ့ ကလေးဆိုးလေးလို ချွဲနဲ့ဖို့ဟန်ပြင်ကာ
သူ့ရောက်လာခြင်းပင်။ စိတ်ကသိကအောင့် ဖြစ်ရအောင် ဘာတွေ
အလုပ်တိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်လာလေသည် မသိပေ။

‘နေကောင်းကောင်း... မကောင်းကောင်း... နင့်အပူပါလား’

‘သက်ကြီးရွယ်အိုကို ဂရုစိုက် ပေးမရမယ်လေ၊ မမကြီး...
ဇွဲထဲကို တစ်ယောက်တည်းလျှောက်မသွားနဲ့နော်၊ ဆူးလေ မသွားနဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ... သွားရမှာပဲ၊ မွေးကတည်း တစ်ယောက်
တည်း မွေးလာတာပါ အောင်ရယ်၊ မင်းသတိပေးစရာ မလိုပါဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး... မမကြီးရဲ့ ၊ ခိုတွေ တက်နင်းတာခံရလိမ့်
ထေ၊ မျဉ်းကျားကူးရင်လည်း ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်ကူးမှ
နိတ်ချရမှာပေါ့’

‘သေလိုက်ပါလား... နင့်လက်မောင်းကို မှီခိုမဲ့အစား မော်
ဘော်ပီကယ် ကူညီပါရစေပဲ အားကိုးလိုက်မယ်’

ဆတ်ဆတ်ကြဲ အထိမခံဘဲ ပြန်ပြောလိုက်၊ မခံချိမခံသာဖြင့်
အောင် အနိုင်လှပြောလိုက်၊ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်လှည့်ပင်။ အဲဒီ
ငြိမ်းချမ်းနွေးထွေးသော အရောင်က ထင်လင်းတောက်လဲ့တာ။

‘အဲဒါတွေ... ခက်တာပေါ့ မမကြီးကလဲ၊ အိုင်ဒီယာတွေ
ပြီး အန်းတိတ်ဖြစ်နေပြီလို့ ပြောရင်လည်း မကြိုက်ဘူး၊ လူရင်း
ယုံစမ်းပါ’

‘ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလည်း... အောင်ရယ်၊ နင်လာရင်
လန်တယ်၊ နင်က ဂျီဂျော့ကောင်’

‘မမကြီးကလည်းဗျာ၊ ပြေးကြည့်မှ ဒီလူပဲရှိတာ၊ မကြာ
ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ လေးခွဲရှိရင်တောင်မှ မိုးပေါ်ထောင်ပစ်
ပါဗျ’

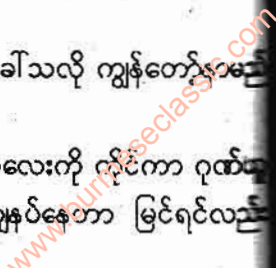
အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် မျက်စောင်းလှလှလေး ထိုးပစ်လိုက်
ပါသည်။ ဟိုတစ်လောကလည်း အင်ဂျင်နီယာ လူပျိုသိုးကြီး
တစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး သူကကြားထဲက ပိုးကြေးပန်းကြေး
အဖြစ် BMX တစ်စီး အချောင်အုပ်ကာ ခိုင်သွားသည်။ အဲဒါကြောင့်
သူလာရင် သတိထားဆင်ခြင်နေရတာ။ သိပ်ယုံရတာ မဟုတ်ပေ
စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာ အမှုအရာက ဆင်ကြံကြံလာပုံပေါက်နေ၍ ခပ်လှ
လန်ပင် ရှိန်နေရသည်။

‘မမကြီးနဲ့... အောင်က မောင်နှမအရင်းတွေ မဟုတ်ပေမယ့်
မောင်နှမထက်မက ခင်မင်လေးစားပါတယ်’

‘မလွဲမရှောင်သာပါဟယ်၊ နင့်အမေရှေ့... ငါမျက်နှာမပူ
ချင်လို့၊ နင့်မှာ ခင်မင်စရာ တစ်စက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အော်ကြေ
လန်’

‘ဘယ်ဆိုးလို့လည်း... မမကြီး ခေါ်သလို ကျွန်တော့်အဖေ
ကို အောင်ကြောလန်လို့ ပြောင်းရမယ်’

ထင်လင်းအောင်က အင်္ကျီကော်လံလေးကို ကိုင်ကာ ဂုဏ်ထူး
ဝံကြားဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ သူ ကျေနပ်နေတာ မြင်ရင်လည်း

အပျော်ပါသည်။ ကြည်နူးရင်ခွန်စိတ်တွေ ပြည့်ဝစွာဖြင့် ပီတိဖြာဝေ
သို့ သူ့အပျော်ကို မိတ္တူကူးယူနိုင်ပါသည်။

‘ကဲ... ဆို၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ဒီတစ်ခါ... ဘယ်သင်္ဘောသားနဲ့
အောင်သွယ်တော်မြားနတ်မောင် လုပ်ဦးမလို့လဲ’

သူက မျက်နှာလေးတည်ကာ စကားပြောဖို့ အရှိန်ယူလေ
သည်။ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ပြင်ပြီးကာမှ မပြောသေးဘဲ နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ
သူ့အရိပ်အချည်မျက်နှာကို အကဲခတ်သေးတယ်။ ပြီးမှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
ပြောတော့သည်။

‘ဘယ်သင်္ဘောသားနဲ့မှ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မာလသားနဲ့လေ၊
... ဟဲ... အလကားနောက်တာပါ၊ အောင်သွယ်တော်မြားနတ်
အောင်လုပ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ မမကြီးကို အစွဲထုတ်ပေးရမှာ’

‘မလိုပါဘူး အောင်ရယ်... မမဝေက နေသားကျနေပါပြီ’
ရတာမလို လိုတာမရခဲ့ပေါင်းလည်း များပြီ။ ဇီဝကြောင်ချေး
များများတယ်ပဲဆိုဆို ဒီအတိုင်း စိတ်အေးလက်အေး နေချင်မိတော့
သည်။

‘သံသရာ ဘဝရထားကြီး တစ်ယောက်တည်း စီးသွားမလို့
မမကြီးရယ်၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ကူဖော်လောင်ဖက် ဆေးပေး
သူဆိုတာ လိုအပ်တယ်လေ’

‘ဘာလဲ... မမကြီးက အပျိုကြီးများ လူအိုရုံရိပ်သာ တည်
အောင်မလို့လား၊ မမကြီးကို... အောင်က အန်တီဝေလို့ မခေါ်တော့
ဘာသာကြည့်တော့၊ မမဝေ... အသက်က အဲလောက်ကြီး မကြီး
သေးပါဘူး၊ စိတ်မလျှော့ပါနဲ့၊ အရွယ်လက်ကျန်ရှိတုန်း နောက်ဆုံးပိတ်
အိတ်နဲ့ လွယ်စမ်းပါ’

အခုမှ အချစ်ပွဲစား မြားနတ်မောင်နဲ့ လာတွေ့နေရတယ်။
ကြည့်ဖူးပါဘူး။ နေမင်းက ကိုယ့်အပေါ် အလင်းပေး ပူလောင်စေသည်။
ပိုမိုက ပြန်ပြီး အလင်းပေးပူလောင်အောင် လက်စားချေခွင့်ကုန်တော့
သူတွေ မရရှိနိုင်ပေ။ သဘာဝဘက်မျှမှုကို ညအခါ လာသာမှာ

ပြန်ရှာယူရမည်။ နယူတန်၏ အပြန်အလှန် တန်ပြန်နိယာမကို ဘယ်သူ
သက်သေပြရမှာလဲ။ အကောင်းဆုံး အထိရောက်ဆုံးနဲ့ ပေါ်လွင်
ထင်ရှားဆုံး ဖြစ်ရအောင်။

သူမကတော့ သူ ပြောနေသော စကားကို မကြားလေဟာ
မျက်နှာလွှဲထားကာ နားထောင်နေမိသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်တော်ကတော့ အောင်သွယ်တော် မြား
နတ်မောင်လုပ်မှာပဲ။ မမကြီးကို အပျိုကြီးအဖြစ်က ကျွတ်လွတ်ပြီး
အရောင်းစွဲအောင် ပွဲထုတ်ပေးရမှာပဲ’

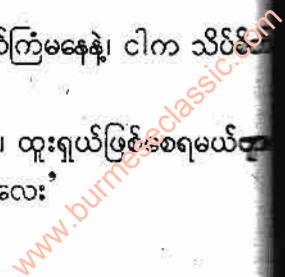
‘ခက်တော့တာပဲ... အောင်ရယ်၊ မင်းတို့သားအမိတွေ ငါ့ထံ
အနေကျပ်အောင် သိပ်လုပ်တာပဲ။ စင်သီကလည်း မြောက်ပေးတယ်
မင်းကလည်း ကြေးစည်ထုပြီး အရောက်ပို့တယ်’

သူမ စိတ်ပျက်စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ညည်းညူပြီး ပြုံးစစ ရှုထင်
အမ်းအမ်းကာ ပြောလိုက်သည်။ သူမရဲ့ စိတ်အကွင်းကို ထွင်းဖောက်
မြင်လေပြီလား မသိပေ။ ထင်လင်းအောင်က သူမကို မသိကျိုးကျွန်
ပြုကာ ဇွတ်တရွတ်ပင် အောင်သွယ်တော် ဖူးစာရေးနေတော့သည်။
အောင်သွယ်တော်မြားနတ်မောင် ဖူးစာနတ်က သူကိုယ်တိုင်ပင်။ သူ
ပစ်မည့်မြားက မည်သူ့ကို ချိန်ရွယ်ထားသည် မသိပေ။

ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးရင်ပြီးရောလား။ အိုနာကျိုးကန်းကြီးလား
အကျနာသော လက်ရွေးစင်လက်ဝှေ့သမားကြီးလား။ စိုးရိမ်ဗျာပါဒဖြင့်
သောကများ ရင်ခုန်ရပါသည်။ မဟုတ်တရုတ်၊ မတော်ကရော်သွေး
ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး အကွက်ဆန်းထွင်လာမှ ခက်ပေဦးတော့မည်
ခုနှစ်အို ရှစ်အိုကြီးဖြစ်နေရင် မခက်ပေဘူးလား။ ကြောင်ခံတွင်းပုဇွန်
ကြီး ဖြစ်နေမှာလား။

‘မင်း... ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ကြံမနေနဲ့၊ ငါက သိပ်နီး
ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ပေါက်ကရ... လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ထူးရှယ်ဖြစ်စေရမယ်တာ
လူငယ်ခြေတက်ထဲက နုနုထွတ်ထွတ်ကလေး’

အဲဒါတွေက ပိုဆိုးတယ်၊ အခုခေတ်က လူသာငယ်တာ သိပ်
တတ်ကြတာ၊ လူကြီးလေး ကျနေတာပဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်နဲ့ ကျယ်
တဲ့ စကားတွေပြောပြီး ကြော်ငြာရိုက်နေတဲ့ ခေတ်ပင်။ လှတောသား
လေးကို စားချင်ရင် ဗိုက်ဖောက်မနေပါနဲ့၊ ယိုကျွေးမှာပေါ့ဆိုတာ
တွေချည်းပဲ။

‘မမကြီးကို... ဒီတစ်ခါ အောင်သွယ်တော်လုပ်ပေးမယ့်သူ
ဘယ်သူလဲဆိုတော့’

‘တော်ပါတော့ဟယ်... နင်ကြိုးစားတာလည်း အလကားပဲ၊
ခေတ်က ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး’

စိတ်အိုက်လှသဖြင့် သူမတားယူသည်။ သူမကို တညီတညာ
ထည့်ကြည့်ကြည့်ကာ သူက အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောပါသည်။

‘မမကြီးကို... အောင်သွယ်တော်မြားနတ်မောင်လုပ်ပေးရမယ့်
သူက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ’

‘ဘာရယ်...’

သူမ ရုတ်တရက် ကုန်လှုပ်အံ့သြစိတ်ဖြင့် ပြူးကြောင်ကာ
ထင်လင်းအောင်ကို ကြည့်မိသည်။ ရိုးသားရီဝေသော ရွန်းရွန်းလဲ့လဲ့
တံဝန်းတစ်စုံဖြင့် သူရင်ဆိုင်နေသည်။

‘ဟုတ်တယ်... မမကြီး၊ အောင့်ကို ချစ်ခွင့်ပေးပါ၊ အောင်
မမကြီးရဲ့ သင်းကွဲအဖော်မဲ့နေတဲ့ဘဝကို ကြည့်ပြီး သနားလည်း
နားတယ်၊ ပြီးတော့ မမကြီးကို ချစ်မိလို့ ခံစားပူလောင်ရတာအတွက်
လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြန်သနားမိတယ်၊ အောင့်ကို
ချစ်ပါနော်’

သူမမျက်ဝန်းထဲ ကြေကွဲစွာ ဝမ်းသာအရည်လဲ့သွားသည်။
အိပ်စွန်းခိုနေသော မျက်နှာကို လွှဲဖယ်ငုံ့ငှက်မိသည်။ တဆတ်ဆတ်
ညှိသင်နေသော နှုတ်ခမ်းသားလေးကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ခေါင်းခါမိ
သည်။ သူမ ထင်လင်းအောင်ကို မမြင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်
ထဲထင်လင်းအောင်ကို မြင်နေရသည်။ သူမ လုံးဝ မယုံဘူး။

www.burmeseclassic.com

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါဟာ သူမကို အောင်က ညာနေတာ။ လိမ်မာတာ။

အသုံးချနေတာပဲ။ ရှေ့ပြေးအိမ်မက်နိမိတ်တွေက တကယ်ထဲဟပ်လာပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ သူမကို ညာပြီးသွားပြီ။ ရက်ရက်စက်စက်စွာ စွန့်ခွာပစ်ပေးသွားမှာ။

‘မမကြီးကို... ကျွန်တော့်နှလုံးသားနဲ့ တမ်းတမ်းမက်မက်ခေါ်တာပါ။ ဒါဟာ... ဘာမှ မဖြစ်နိုင်စရာမရှိပါဘူး။ ဖျားနာနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အလွမ်းတွေ ပြေပျောက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ချစ်လိုက်ကြဖို့ မမကြီးရယ်’

‘မချစ်ဘူး... ငါကြောက်တယ်’

သူမ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ကာ အကြောက်အကန်ငြင်းသည်။ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ကို အလိုမရှိသည့်နှယ် ကြောက်လန့် ထိတ်ရွံ့နေပုံဖြစ်ခေါင်းခါငြင်းဆန်သည်။

‘မကြောက်ပါနဲ့... မမကြီးရယ်၊ ခေါင်းမာပြီး ငြင်းမနေပါနဲ့။ မမကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။ အချစ်နဲ့ ချောင်ဆိုးတာ ညာမရဘူး’

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က ချစ်တယ်ဆိုတာ အပြစ်မဖြစ်ပါဘူး။ တားမြစ်လို့လည်း မရဘူး။ ကန့်သတ်လို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ချစ်လို့ ဖြစ်သမျှဟာ မုန်းလို့ဖြစ်သမျှထက် ပိုမိုတောက်ပ ဖြစ်မြတ်ပါသည်။

‘မမကြီး... အောင့်ကို မုန်းသလား ပြောစမ်းပါ’

သူမ နှုတ်က မထွက်ပေမယ့် ရမ်းယောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ထဲ လိုက်မိသည်။ ထင်လင်းအောင်က သူမရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး တိုးကာ မယုံမရဲမေးသည်။ မျက်ဝန်းရီဝေလဲ့တောက်စွာ အကြည့်ချစ်ဆုံကြသည်။

‘ပြောပါ... မမကြီး၊ အောင့်ကိုကြည့်ပြီး မုန်းတယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ’

သူမ မပြောပဲ မျက်လွှာချထားလိုက်မိသည်။ သူက နှုတ်ခမ်း
ထောင့်စွန်းကွေး၍ မချိပြုံး ပြုံးပါသည်။

‘ရှက်မနေပါနဲ့... မမကြီးရယ်၊ မူနေလို့ ကျန်ခဲ့ပေါင်းလည်း
ဗူးနေပြီ မဟုတ်လား၊ မမကြီး... မုန်းလို့ မရရင် အောင့်ကို ချစ်လိုက်
ခမ်းပါ’

သူမ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီး အနေရခက်စွာ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိ
သည်။ တကယ့်ကို မလှုပ်သာ မလူးသာ၊ အကျပ်အတည်း ရောက်ရ
မိသည်။ နှလုံးသား အကျပ်ကိုင်ခံရခြင်းပင်။

‘မမဝေ... အောင့်ကို ကြောက်တယ်’

တီးတိုး သဲ့သဲ့လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရေရွက်မိသည်။ သူက
သက်ပြင်းတစ်ချချပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ပြီးတော့
ခါးစပ်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ဖြဲကာပြသည်။

‘ဒီမှာကြည့်... အစွယ်လည်း မပါဘူး၊ အောင်က... ဘီလူး
မဟုတ်ဘူး၊ မမကြီးကို ကိုက်မစားဘူး’

စိတ်မရှည်စွာ ဘုတောဂျစ်တိုက်ပြီး သူပြောသည်။ မျက်ဝန်း
တွေကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးပြသည်။

‘ဒီမျက်ဝန်းတွေကို... အသေအချာကြည့်စမ်းပါဗျာ၊ အောင်
ညာနေသလား၊ မရိုးသားခဲ့လို့လား၊ မမကြီးကို အမြတ်တနိုး လေးစား
တဲ့စိတ်နဲ့ ချဉ်းကပ်ပြီးတော့ ချစ်ခဲ့ရတာ၊ အရူးလုပ်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ မမကြီး
ထလွဲပြီး ဘာမှမမက်မောလို့ မမကြီးရင်ထဲကအချစ်ကို ကောင်းခံတာ’

အော်ဟစ်မြည်တမ်း ရေရွတ်ကာ သူပြောသည်။ သူမက
ထည်း အိပ်မက်ရဲ့အရိပ်တွေ စိုးမိုးပြီး အခက်ကြုံကာ ထိတ်ပျာနေရ
သည်။ သူမ သူ့ကို မချစ်ရဲဘူး။

‘မမဝေ... ကြောက်တယ် အောင်၊ မမဝေကို ထားခဲ့မှ
အကြောက်ဆုံးပဲ’

သူ ခေါင်းကုတ်ပါသည်။ အခုမှ အခြေအတည်ထော်လော်
ထန့်လန့် ဟိုမရောက် ဒီမရောက်။

‘ခက်တော့တာပဲ... မမကြီးရယ်၊ သူ့ရဲ့ခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်လား...၊ မုန်းလား... မေးနေတာ၊ ကြောက်တယ်ကြီးပဲ ပြောနေတော့တာပဲ၊ မမကြီးကို လုံးဝမထားခဲ့ဘူး’

‘ငါ... ကြောက်လို့ပါ အောင်ရယ်၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

သူ အသေအချာ တွေဝေကာ စဉ်းစားတယ်။ သူမကိုလည်း နားမလည်နိုင်စွာ ကြောင်စီစီမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လေသည်။ ချစ်ရမှာကို ကြောက်နေတဲ့ အထူးအဆန်းသတ္တဝါတို့ တွေနေရလို့ သူ အံ့ဩနေပုံရလေသည်။ ခေါင်းတခါခါ လည်တဆန့်ဆန့် ဆောင်းတကြည့်ကြည့် လုပ်နေသည်။

ကိုယ်တော်ချောက စိတ်အလို မကျချင်ပေ။ သူမရဲ့ လက်မောင်း နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး အသေအချာကြည့်ကာ ရင်ဆိုင်ပါသည်။ တပ်မက်မြက်နိုးစိတ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းသားတွေ လှုပ်ဟာပြီး ဖွင့်ဆိုပြောပြသည်။

‘မမကြီးကို... ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာပါ၊ အောင့်ကို ယုံပါဗျာ၊ ချစ်ခွင့်ရရုံပြီးရောသဘောနဲ့ ပစ်မသွားပါဘူး၊ စိတ်ချပါ။ တကယ်ပြောတာပါ’

ဘုရားစူးတော့၊ မှန်တာပြောရင် ချမ်းသာပါစေ၊ ထီပေါက်ပါစေ၊ ညာပြောရင် ဂားတိုက်ပြီး အစိမ်းသေပါစေ၊ အလေးဆိုးနဲ့ အေဇိုးတွေပြီး သေပါစေ စသည်ဖြင့် အရပ်သုံးစကားတွေနဲ့ ကျိန်ဆိုခြင်းမှ မရှိဘဲ။ သူမက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံကြည်ရယုံ့မလဲ။

‘အောင့်အကြောင်းကို... မမဝေမှ တိတိကျကျ မသိရသေးတာ၊ အောင်က... သရုပ်ဆောင် ကောင်းကောင်းနဲ့ ညာပြီး ထားခဲ့ရင် အရှက်ကွဲရမှာလေ’

‘ဟား... ဟား... မမကြီးရယ်၊ ရတယ်လေ၊ အဲဒါဆိုလည်း မမကြီး စိတ်ချယုံကြည်သွားအောင် ဝါမဝင်ခင် အောင်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်၊ အသက်မကြီးခင် စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် စိတ်မကုန်ခင် မြန်မြန်လေး’

‘ဒါဖြင့်ရင်... အောင်က အသက်ကြီးတာနဲ့ စိတ်ကုန်ပြီး ဇွန်သွားမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး... သဘောပြောတာ မြန်မြန်လက်ထပ်ရအောင်၊ မမကြီး... ယုံကြည်ရအောင် ပြောတာပါ။ အောင်က သစ္စာရှိရုံ အသက်ထက်ဆုံး လူပျိုဘဝကို အဆုံးရှုံးခံပြီး အနစ်နာခံရမှာလေ’

သူမ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လှစ်ကနဲ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိတာကို သူရိပ်မိသွားသည်။ အပြုံးသူခိုးလေးကို အကြည့်သူခိုးလေးက ဘူဘူ ခင်း တစ်ကြောသွားပေါ့။

‘ကဲ... ပြော အောင်ကို ချစ်လားဟင်’

‘ကြောက်တယ်...’

‘လာပြန်ပြီ... အခုထိ ကြောက်တုန်းပဲလား၊ မရဘူး ချစ်တယ်လို့ ပြော...’

သူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း သူမကိုဖက်လိုက်သည်။ သူမ အကြောက်အကန် အညှာကိုင်ခံရသူပမာ ရုန်းလိုက်သည်။ သူ အလျှော့မပေးစတမ်း ဆင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားဆဲပင်။

‘ဖယ်နော်... လွတ်နော်၊ မုန်းလိုက်မှာ သိလား’

‘မရဘူးဗျာ... မလွတ်ဘူး၊ မမကြီး ချစ်တယ်လို့ ပြောမှ လွတ်ပေးမယ်’

‘လွတ်နော်... အောင် အဲဒီလို အနိုင်မကျင့်နဲ့နော်၊ မမဝေကို ခင်းအမေနဲ့ တိုင်မှာနော်’

‘တိုင်ပေါ့ဗျာ... မေမေ့ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရပြီးမှ မမဝေကို ဘာပြောတာ၊ ဟား... ဟား...’

အကြံပိုင်သောမြေခွေးတစ်ကောင်လို ရေရွတ်ကာ အားပါးတရ သူရယ်ပါသည်။ သူ့အမူအရာက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုမရှိဘဲ ဖြူစင် ဖြောင့်မတ်နေပါသည်။

‘ကဲ... ပြောလေ၊ ပြောရင်... လွတ်ပေးမယ်’

‘လွတ်ပါကွာ... ဘကြီးခိုင် ပြန်လာရင် မကောင်းပါဘူး’

‘အဲဒါဆိုလည်း... အမြန်ပြောလိုက်လေဗျာ’

သူကလည်း အလျော့မပေးစတမ်း အကျပ်ကိုင်ကာ သူမ
လည်း ခေါင်းမာစွာ ငြင်းကွယ်နေမိသည်။

‘မင်းကို... ပြောပြီးပြီလေ၊ ကြောက်တယ်လို့’

‘ကြောက်တယ်ဆိုတာက... ချစ်တယ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မရဘူး
ချစ်တယ်လို့ ပြောရမယ်’

သူမမျက်နှာငယ်လေးဖြင့် သူ့ကို မကြည်ကြည့် ကြည့်လိုက်
မိပါသည်။ စိုးမိုးအနိုင်ယူ မင်းမူလွန်းသော အချစ်လူဆိုးလေးပင်
ဒီလို အသဲအမဲအချစ်ကဲပုံမျိုးနဲ့ သူမဘယ်လိုများ အလွက်အကွယ်
ရုန်းထွက်နိုင်ပါ့မလဲ။

‘ပြောပြီးပြီလေ... အောင့်ကို မမုန်းဘူး၊ ကြောက်တယ်
ဘာဆက်ပြောဖို့ လိုသေးလဲ’

‘မမုန်းဘူး... ကြောက်တယ်ဆိုတော့ မမုန်းဘူး၊ ချစ်တယ်
ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘မသိဘူး...’

ကောင်းကင်ကြီးပြာနေတာကို သိရဲ့နဲ့ ဘာအရောင်ထင်ဟင်
နေပါလိမ့်၊ မေးစမ်းရက်သော ကောင်လေးပင်။

‘မသိဘူးဆိုတာက... ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတာကမသိဘူး
ဖြစ်ပါကြောင်း သတင်းကောင်းပါးအပ်ပါသည်’

ပြုံးရွှင်ကြည်နူးစွာ သူက သိုင်းဖက်ထားသော လက်များထဲ
ဖြေလျော့ပေးလိုက်သည်။ သူမက ပျက်ယွင်းသွားရသော ဣန္ဒြေထဲ
တည်တည်ကြည်ကြည်ဖြစ်အောင် ပြန်လည်ပြင်ဆင်ယူလိုက်သည်။
မျက်နှာထားကိုပြင်ကာ မကြည်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ အချစ်ကို
အနိုင်ရသိမ်းပိုက်လိုက်သော သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လို ဝီတီ
အချစ်လျှမ်းဝေစွာ သူကြည့်နေသည်။ သူမ အနေရခက်လာပြန်သည်။

‘မမကြီး... အောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ဒေသင်... အရမ်း’

လွန်းလို့ ကြံမိတာ၊ ကြီးသူအပေါ် အကျပ်ကိုင်မိပြီး ဖက်ထားလိုက်
တာ ရှင်းရာကျသွားတယ်။

သူမ မျက်စောင်းလှလှလေးသာ တွင်တွင်ထိုးပြီး စိတ်ဆိုး
ဆယန်မျက်နှာပြင်ထားမိသည်။

စိတ်နာနာဖြင့် မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော ဘိုးဘွားရိပ်သာ
သို့ ယခုအခါမှာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါသည်။ အိုနာသေဘေးကို
ကြောက်လန့်ရွံ့ရှာစွာ မေ့လျော့ပြီး စိတ်နာနာဖြင့် ဝေးကွာအောင်
ထုခိုက်ပြီး ခပ်ခွာခွာ နေခဲ့ပါသည်။ ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာမှ အဟုတ်၊
အယ်မှာပဲ မင်္ဂလာဆောင်ဆောင် လက်ဖွဲ့ကို လူကြံ့ဖြင့်သာ ပို့ဖြစ်
သည်မှာလည်း ကြာပြီ။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မအိုရဘဲ ဂေါ်မစွဲ ဖြစ်နေ
ပြီး သူများတွေ အစွဲထုတ်ကာ အိုရဖို့အရေး မင်္ဂလာပွဲ ဝဲချီးကျင်းပ
တာကို မလိုဖြစ်ခဲ့မိသည်။

ကိုယ်ကချည်း လက်ဖွဲ့မခံရပေ။ ဒီတော့ကာ စိတ်နာမယ်ဆို
ထည်း နာလောက်စရာ အကြောင်းလုံလောက်နေချေပြီ။ အဲဒီလို တမျှော်
မျှော် ကင်းကွာနေရာမှ ယခုတော့ လူအိုရုံ ဘိုးဘွားရိပ်သာကို ခြေပြန်ချ
ဖြစ်သည်။ ဘိုးဘွားများကို သနားကြင်နာ၊ စောင့်ရှောက်၊ ဖေးမလိုစိတ်
ရှိသော ထင်လင်းအောင်၏ ဆန္ဒပင်။

ဘိုးဘွားရိပ်သာရှိ ခန်းမကြီးမှာ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို ခြိမ်ခြိမ်
သဲ ဆင်ယင်ခွဲလိုက်ကြသည်။

မောင်ထင်လင်းအောင် နှင့် မပန်းပွင့်
တို့၏
လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ

အခုတော့ သူမတကယ်စိတ်အေးရပါပြီ။ တစ်ခါသေဖူး ဖူး ဖိုးနားလည်သူပမာပင်။ တစ်ခါ အိပ်မက်ဖူးတော့ ထိတ်လန့်ဆင်ခြင် ခဲ့ရသည်။ မြန်မြန်ကြီး၊ မြန်မြန်သီးခေတ်ကြီးထဲ အချိန်မဆွတ် သူမထဲ လက်ထပ်ကြသည်။

အိပ်မက်တွေ လက်တွေ့ဖြစ်ကာ အကောင်အထည်ပေါ်လာ ချေပြီ။ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကတော့ ထင်လင်းအောင်နှင့် ဖြူပြာစွန်တို့ လက်ထပ်ပွဲ မဟုတ်တော့ပေ။

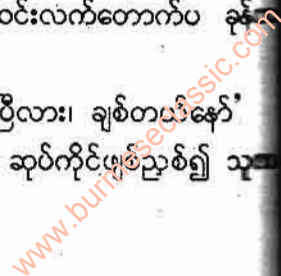
အနိုင်ရသူက သူမပင်ဖြစ်လို့သွားသည်။ သူမနှင့် ကိုလူချော လေး၊ လူဆိုးချာတိတ်လေး ထင်လင်းအောင်ပင်။ မမကြီး တစ်ယောက် နှင့် မောင်ငယ်လေးတို့၏ သံယောစဉ် နောင်ဖွဲ့မှုက တိုးလို့ချည်ထည် ရစ်သိုင်းဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ပြီ။ တကယ်လက်တွေ့မှာ ကံကြမ္မာက တရားမျှတစွာ ဂျင်မီအစား ထင်လင်းအောင်ကို အလျော်ပေးသွားသည်။ နားလည် ရှိရှိ ဖေးမစာနာစွာ နှစ်သိမ့်ရင်း အနှိုင်းအဆမဲ့ ချစ်မိကြသည်။ အဲဒီထဲ သိပ်ချစ်မိကြတာပဲ။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖြေ သွားစေခဲ့သည်။ မချစ်မိခင်ကပင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် လထဲ ထပ်ဖြစ်ဖို့ လှေကားတွေ ဆင့်ကဲ တပ်ဆင်ထားနှင့်ပြီ ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာပွဲကို ဆံပင်ကုပ်ဝဲကလေးဖြစ်အောင် ရှည်လာပြီဖြစ် သော ဆံတိုကုပ်ဝဲလေးဖြင့် ဖြူပြာစွန် ရောက်လာသည်။ ပြုံးရွှင်ကြည့် မောစွာ ဝမ်းသာအယ်လဲ တက်ရောက်ပြီး လက်ဖွဲ့ချီးမြှင့်ပေးသည်။ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့သီချင်းပင် ဆိုပေးသွားသေးသည်။ အခုမှပဲ ကြီးကြီး လေးနဲ့ တူပြီး ကျက်သရေရှိသွားတာ။

စည်စည်ကားကား ပြုံးရွှင်စွာ ကြည်မောတင့်တယ်စွာ လိုက် ဖက် ညီမျှစွာ။ နေအရောင်က ရွှေရောင်လိုဝင်းလက်တောက်ပ ခုန် လှိုင်းတွန့်နေသည်။

‘ကဲ... မမကြီး အောင့်ကို ယုံပြီလား၊ ချစ်တယ်နော်’

သူမလက်ဖဝါးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ဖွဲ့စည်းညစ်၍ သူမ တီးတိုးကပ်မေးသည်။

‘အင်း... ရှက်တယ်’

သူမ ရှက်ရွံ့စွာ တီးတိုးမပွင့်တပွင့် ပြန်ပြောမိသည်။ သူဟာ

ရှက်တာကို ရှစ်တာတွေ ချစ်တာတွေ ကြားသွားတာတော့ မတတ်

ဘူး။

သူမ မျက်ဝန်းလေးရွန်းလှဲတောက်ပစွာ တိတ်တခိုး ချစ်ရည်

ဆွဲစိုနေတာ သူသိပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ မသိလည်း နေပေါ့။ သူ့ကို

အယ်လောက်ထိ ချစ်ပြီး ဘယ်လိုရှူးသွပ်စွာ အိပ်မက်တွေမက် စွဲလမ်း

ခဲ့လဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိဆုံးပင်။ တစ်နေ့မှာ သူသိရှိ

လေသည်လာအောင် အိပ်မက်ထဲက သူမချစ်သူအကြောင်း ပြောပြရဦး

မည်။

‘ချစ်လို့... ဘဝကို ပုံအပ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့ အောင်

အောင်၊ သိရက်သားနဲ့’

မင်္ဂလာပွဲအပြီးမှာ ဘကြီးခိုင်နှင့် စင်သီတို့ကို ကန်တော့ရ

မည်။ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် အကန်တော့ခံကြပါသည်။ ပြောင်သလိုလို

အောက်သလိုလိုကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်ပေမယ့်

တော်လိုက်ရတဲ့ ယောက်မက တော်လိုက်ရတဲ့ ချွေးမဖြစ်နေတာကိုး။

ဘကြီးခိုင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် စိတ်အေးလက်အေး

ဖြူရွှင်လို့။ ကောင်းချီးဩဘာပေးကာ မင်္ဂလာဆုတွေ တောင်းပေး

မည်။

‘ဘကြီး တူမကြီးအတွက် စိတ်အေးရပါပြီ၊ ညည်း... မျိုးရိုး

တော်မကောတော့ဘူး၊ မိဝေရဲ့ အမွေတွေလည်း ဘကြီးဆက်ခံဖို့ မလို

တော့ဘူး’

နောက်တီးနောက်တောက် ပြောင်းပြန်တွေ ပြောနေသဖြင့်

အော်ရသေးသည်။

‘ဘကြီးလည်း... စိတ်အေးရပြီ၊ နောက်အိမ်ထောင် ပြု

တော့ပါဘူး၊ အသက်ရှည်ဆေးမှ မလိုတော့ဘဲ ရွာပြန်ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်

အောင်၊ တရားအမြိုက်ဆေးပဲ မှီဝဲတော့မယ်’

‘ဘကြီးခိုင်အတွက်... သင်္ကန်းပရိက္ခရာ အစုံအလင် အဆင်
သင့်ပြင်ပြီးသားပါပဲ’

ဘကြီးက သူမကို ကြည့်ကာ ပြုံးပြသည်။ အပြုံးသည်
ရေစင်တမျှ အေးမြငြိမ်းချမ်းသည်။ မီးလှုံအသွင်ကို မဆောင်ဘဲ
လောင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။

‘အေးပေါ့လေ... ညည်းက ပွဲပြီးတော့ မီးသတ်၊ ငြမ်းဖျတ်
ကာပေါ့၊ ရပါတယ်... ရပါတယ်’

သူမ ရှက်ရွံ့ကာ ပြုံးတုံ့လေး ရယ်မိပါသည်။

အခန်း (၁၅)

အိပ်မက် နောက်ဆက်တွဲ (က)

ထိုညက မိုးရွာ၊ လျှပ်ပြက်လာလေမလား၊ သူမ အရိပ်အခြေ
ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြယ်အပေါင်း ဝန်းရံစုံညီ
သာ ပန်းရောင်ရွန်းပလပြည့်ဝန်းရဲ့ ညတစ်ညပင်။

လက်ဖွဲ့ပါဆယ်များကို ကားဆရာကိုဘသောင်းအား ရာဘာ
ထက်အိတ်စွပ်၍ ဖွင့်ခိုင်းပါသည်။ လက်ဖွဲ့ပုံကြားမှာ သူမတို့ မရွံ့မရဲ
နုတ်သွေးဖြာရင်း ပျော်ခဲ့ကြသည်။ နေရာတကာ ဝင်ပါသူ ဘကြီးခိုင်
က ကားဆရာကို သတိပေးစကားပြောသည်။

‘ကိုဘသောင်း... ရေနဲ့ ဘီယာများများ သောက်ထား၊ ဆီမရှိ
တဲ့အခါ အသုံးတည့်တာပေါ့’

မျှဝေ(၂၅)က တောကြက်ဥလက်ဖွဲ့သည်။ ဖြူပြာဇွန်၏
ထက်ဖွဲ့ပါဆယ်ထုပ်ထဲမှ မြွေနှစ်ကောင် ထွက်လာသည်။ အဆိပ်ပြင်း
မြွေတွေတော့ မဟုတ်ချေ။ မြွေနှစ်ကောင်ပွေးဝဲယားနာ ဆေးဗူးပင်။

ဆေးဘူးမြင်မှ ထင်လင်းအောင် ပွေးဝဲထူမှန်း သိရတော့သည်။
နုတ်ဖြူဖြူဖြင့် ရှုံ့မဲ့သွားရသော သူမကို ရယ်ပြလေသည်။

ထိုညက ပြတင်းတံခါးမှန်သားပြင်မှာ ထင်ဟပ်လာသော
ကြယ်ပန်းကုံးသီ ဆင်မြန်းထားတဲ့လမင်း ကပ္ပကို ကြည့်မိကြသည်။
ညဇာတ်ခုံကြီးက တပြန့်တပြော ရှုမျှော်မဆုံး လှပငြိမ်းချမ်းနေပါ

သည်။ ကြယ်စင်တွေရဲ့ သတို့သမီးက ညရဲ့ကကြီးကို ဆင်ယင်လှူ
လို့ နေသည်။ တောက်ပရွန်းစိုမျက်ငန်းတွေ ရှင်သန်လန်းဖြာ အေး
သွားတော့သည်။

ထင်လင်းအောင် ကဗျာတစ်ကြောင်းရွတ်ဆိုပြတော့ စိတ်ဆို
သေးသည်။

မမ ၀၀ ထထက xxx အက မထမ xxx ကပါက
မမရာ ညညလသာသာ xxx ညအခါ မိန်းမရ xxx မမ ထ
ထထက

အနားမှာ ဘကြီးမရှိတာ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ။ တော်နေကြ
နားစွန်နားဖျားကြားပြီး ဘဘက ထထ ကလို့ ကွကွ တတ ဖြစ်
မှာ စိုးလို့ပါပဲ။

သူမ အဖို့ရာလည်း မမဝက်မအဖြစ်မှ ပွတ်ကာသိကာ ကင်
လွတ်ရလို့ အသက်ရှုချောင်ခဲ့ရသေးသည်။ အသွားမလွတ် အနှောင့်
မလွတ် ချစ်ရတာကလည်း တစ်ဒုက္ခ။ အချစ်ဟာ အကျပ်ရိုက်အောင်
ဖန်တီးလို့ ဦးနှောက် သွပ်သွပ်ချောင်မတတ် အကျပ်ခံနေရလေတော့
ပါတကား။

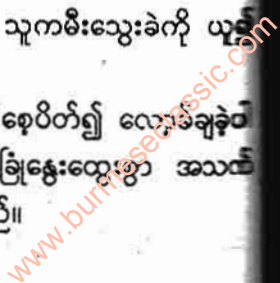

နောက်ဆက်တွဲ (၁)

မီးသွေးခဲလေးတစ်ခဲကို ဘကြီးအောင်က ပေးသည်။ နာ
မလည် ပါးမလည်ဖြင့် နံရံမှာ အန်ကယ်လ်ထင်လင်းအောင် + မဟန်
ပွင့်ဝေဟု ရေးခြစ်မိသည်။

မကျေမချမ်းဖြင့် အလျှော့ပေးကာ သူကမီးသွေးခဲကို ယူခွင့်
သွားတိုက်ပစ်လိုက်သည်။

သူမ ညတိုင်း တံခါးကို လုံအောင်စေ့ပိတ်၍ လျှော့ခံချခဲ့
သည်။ ထင်လင်းအောင်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ လုံခြုံနွေးထွေးစွာ အသစ်
အန္တရာယ် မစိုးရိမ်ရဘဲ နားခိုခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

အိပ်မက်တွေ လှစေဖို့၊ လှသောအိပ်မက်တွေ လက်တွေ့
ကောင်အထည် ပေါ်ဖို့ သူမ ဆုတောင်းမိသည်။ သတ္တဝါအပေါင်း
သည်း အိပ်မက်တွေ လှစေဖို့ ဆုခွေတောင်းနေသည်။

တကယ်ဖြစ်သွားတဲ့ အိပ်မက်လေးကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အောင်သွယ်တဲ့ မြားနတ်မောင်လေးကိုလည်း ကျေးဇူး
တင်မိလေသည်။ တကယ်တော့ မြားနတ်မောင်ချာတိတ်လေးဟာ
သူ့မြားဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိုးစိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်သူမှ
အုတ်ချင်တော့သော အပျိုကြီးအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စတေးကာ
အုတ်ချာခံလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

၃၁ ၃၁ ၃၁

နောက်ဆက်တွဲ (ဂ)

ပုံပြင်လေးအဆုံးမှာ မြားပလိင်းထဲ မြားကုန်သွားတဲ့ မြားနတ်
မောင်ဟာ လေးကို ပစ်ချပြီးလွတ်ရာကျွတ်ရာ ကသောကမျော ပြေးရ
တယ်။ သူ့နောက်မှာ အပျိုကြီးတွေ တစ်သီတစ်တန်း ပြေးလိုက်နေ
ကြသည်။

၃၁ ၃၁ ၃၁

အပျိုကြီးမမများ အမိဖမ်းနိုင်စေရန် ရည်သန်၍ အိပ်မက်
တိတ်တဘောင်ကို နိမိတ်ဆောင်ကာ ရေးသားလိုက်သော သူမ၊
အပျိုကြီးမမ၊ ပန်းပွင့်ဝေ၏ ဇာတ်လမ်းကြီးမှာ ချစ်သူနှင့် စုံဖက်ခွင့်
ရခြင်းဖြင့်သာ... ။

ဆက်လက်ကြိုးစားလျက်...

